DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

kutsal bölge

özelkitapgrubu

CARLOS FUENTES

İngilizceden çeviren: Handan Akdemir

AYRINTI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CARLOS FUENTES

11 Kasım 1928'de Meksiko'da (Meksiko Kenti) doğdu. Bir diplomatın oğludur. Meksika Üniversitesi'nde ve Cenova'daki Institute des Hautes Etudes Internationales'de öğrenim gördü. 1954'te Dışişleri Bakanlığı Yayın Bölümü başkan yardımcılığı, 1957-1959 arasında Kültürel İlişkiler Bölümü başkanlığı yaptı. 1954-1958 arasında *Revista Mexicana de Literatura*, 1959-1961 arasında ise *El Espectador* adlı dergilerin yayımcılığını üstlendi. 1974-1977 yıllarında Meksika'nın Fransa büyükelçisi oldu. Columbia Üniversitesi'nde İspanyol edebiyatı ve karşılaştırmalı edebiyat, Pennsylvania Üniversitesi'nde İngiliz ve Latin dilleri üzerine dersler verdi. Çeşitli yıllarda Princeton ve Cambridge üniversitelerinde de öğretim üyeliği yaptı. *Cambio de piel* (*Deri Değiştirmek*) adlı romanıyla 1967'de Biblioteca Breve Ödülü'nü, *Terra Nostra* (Bizim Ülkemiz) ile 1975'te Javier Villaurrutia Ödülü'nü, 1977'de de Rómula Gallegos Ödülü'nü aldı.

Bir süre sinemayla uğraştıktan ve İspanyol sinema yönetmeni Luis Bunuel ile birlikte çalıştıktan sonra 1954'te *Los dias enmascarados* (Maskeli Günler) adlı öykü kitabını yayımladı. Dört yıl sonra *La región más transparante* (Saydam Bölge) adlı iki romanında parasal sorunlar içinde sıkışıp kalan eski bir devrimcinin öyküsü çevresinde, Meksiko'nun sınıfsal karmaşasını, para ve iktidar tutkularının egemen olduğu çağdaş Meksika toplumunun çelişkilerini anlattı.

Daha sonraki roman ve öyküleri de kendi kültürü ve toplumu karşısındaki hoşnutsuzluğunu yansıtır. 1959'da yayımlanan *Los buenos conciencias* (Vicdan) adlı ikinci romanı zengin bir aileden gelen ve toplumdaki değerlere başkaldıran genç bir adamın tükenişini ve giderek çöküşe sürüklenişini anlatır. 1962'de yayımlanan *La muerte de Artemio Cruz*'da (Artemio Cruz'un Ölümü) ise, ölmekte olan eski bir devrimcinin yaşadığı ruhsal karmaşayı konu almıştır.

Fuentes yalnızca Meksika edebiyatının değil, çağdaş Latin Amerika edebiyatının da önde gelen yazarlarındandır. Başkaldıran insanların tükenişlerini ve yenilmişliklerini, Meksiko'daki yaşamı, Latin Amerika ve Avrupa arasındaki kültürel bağları yansıtan roman ve öyküleriyle Meksika edebiyatının sınırlarını aşmış, uluslararası bir ün kazanmıştır.

BAŞLICA YAPITLARI: *Artemio Cruz'un Ölümü* (Çev: Seçkin Cılızoğlu, 1983, Can Yay.); *Deri Değiştirmek* (Çev: Şadan Karadeniz, 1984, Can Yay.); *Yanık Sular* (Çev: Özdemir İnce, 1985, Can Yay.); *Körlerin Şarkısı* (Çev: Müntekim Ökmen, 1986, Can Yay.); *Koca Gringo* (Çev: Nihal Yeğinobalı, 1990, Afa Yay.); *Sefer* (Çev: Ülker İnce, 1993, Can Yay.); *Diana* (Çev: Pınar Kür, 1996, Can Yay.) Yazarın, 20. yüzyılın en önemli romanlarından biri sayılan başyapıtı *Doğmamış Christopher* yakında Ayrıntı Yayınları tarafından yayımlanacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayrıntı: 173
Edebiyat dizisi: 61

Kutsal Bölge
Carlos Fuentes

İngilizceden çeviren
Handan Akdemir

Yayıma hazırlayan
Nedim Çatlı

Kitabın özgün adı
Zona Sagrada

Çeviride kullanılan metin
Holy Place
E.P. Dutton & Co., Inc. 1972
Çev: Suzanne Jill Levine

Çeviride yararlanılan metin
Zona Sagrada
Siglo Veintiuno Editores 1992

© Akcalı Ajans

Bu kitabın tüm yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Uğur Ural Mut

Düzelti
Sait Kızılırmak

Basıma hazırlık
Renk Yapımevi Tel: (0 212) 516 94 15

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. Tel: (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım
Aralık 1997

ISBN 975-539-169-X

AYRINTI YAYINLARI
Piyer Loti Cad. 17/2 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Fax: (0 212) 516 45 77

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Carlos Fuentes

KUTSAL BÖLGE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marie-José ve Octavio Paz için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

I
Happily ever after 11

II
Annemin portresi 19
Çocuk kaçıranlar 23
Büyülü mağaraların içinde ve dışında 26
Beyaz telefon 37
Ev hayatı 41
Bir ziyaret daha 45
Formica sanguinae 51
Şu Jesús da ne hoşmuş 54
Kayıp kadın 58

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Veliahtlar 69
İmza 74
Oyunun adı 88
Bu vesileyle beyan edilip anlatılıyor 99
Erinysler 106
Gerçek bu 123
Kırlangıçlar 125
Beyazperde 136

III

İskambil hileleri 143
Kutsal bölge 162

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

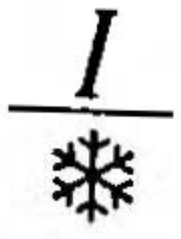

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Happily ever after

O vous que lirez cette historie...

MARQUIS DE SADE,
Les infortunes de la vertu

Günlerden pazar ve bütün kasaba kumsalda toplanmış, gençlerin futbol oynamalarını izliyor. Ama senin gözlerin başka yerde. Adalar yanıbaşımızda; sen onların efsanesini biliyorsun. Elinle onları gösteriyor, bana bilmediğimi anlatıyorsun.

Bunlar Kapri'ye giden yolu koruyan sirenlerin adaları. Diyorsun ki, onların şarkısını dinlersen tehlikeyi göze almalısın. Ve Ulysses temkinliydi. Neydi o söylentiler? Seni gerçekten dinleyip dinlemediğimi bilmiyorum. Positano'nun genç erkekleri, serseriler ve öğrenciler, hamallar ve garsonlar (yaz jigoloları?) o heyecanlı enerjiyle, kaslarının verdiği o çeviklikle oynuyorlar. Şafakta, kuma kazıkları çaktılar oyun sahasını işaretlemek için; kutsal bölgeyi. Bütün sabah, sen ve ben açıkhava kafesinde içkilerimizi içerken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onlar denize doğru şut çekiyorlar ve hafif dalgalar topu kumsala geri itiyor. Evet, Tiren Denizi bir göldür. Delikanlılar kumların üzerine okşamalarla dolu bir dalgayla atıldı; bu çaba hissedilmez. Hafta boyunca gemicilerin harcadıkları emek de görünmez. Mavi, yeşil, kavuniçi balıkçı teknelerinin sessiz gidiş gelişleri, ağların hissettirmeden açılışı; ahtapotların, kalamarların sakin değiş tokuşu.

Ve balıkçı tekneleri denizden sessizce çıkıp geliyor, balıkçıların bayrak yarışındalarmış gibi çevik hareketlerle pruvadan omurgaya, kıça, tekrar pruvaya geçirdiği oymalı direkler üzerinde sessizce hareket ediyorlar. Balıkçı tekneleri, tahta kızakların üstünde, fethedilmiş bir Truva'ya doğru yola çıkmış başka bir attır; Poseidon'un limanı Positano, sarp kayalara tırmanır; düz taşlardan oluşan rampalarla ıslak kireç patikalar solgun köycükleri birbirlerine bağlar. Ben asmalara ve portakal ağaçlarına, sen adalara doğru bakıyorsun; bir boğazın kestiği iki kaya, uyuyan bir balina silueti.

Bugün hepsini belli bir uzaklıktan gördüğümü söyleyebilirim. Beyaz tişörtleri ve mavi şortları, kısa bukleleri ve altın göğüsleriyle bronzlaşmış gençler, topa vuruyorlar, kafa atıyorlar, koşuyorlar: ve bir gol.

Mavnalar denize açılıyor, kumsalın üzerinden kayıyor. Dar köy yolları çıplak dağın eteklerine, yüksekteki sabah pusuna doğru çıkıyor. Ve sen bütün bu mesafeleri katetmiyorsun. Tek bir görüntüye aitsin; sirenlerin adalarına.

Tehlikeleri göze alıyorsun. Ama Ulysses temkinliydi. Onun hakkında hüküm veriyorsun. O sirenlerin şarkısının kendisini baştan çıkarmasına izin vermedi, diyorsun; tayfasının kulaklarını balmumuyla tıkadı ve kendisini de gemisinin direğine bağladı. Sonra şarkıyı dinledi de; ama etkisinde kalmadı. Tehlikesizce dinlemiş olduğunu düşünüyordu: duydu ama duymadı. Sirenler insanoğluna boyun eğdirmek için söylerler şarkılarını. Onların şekil değiştirme güçlerini sınarlar. Aynı zamanda serbestliğe doğru fani sıçrayışlarından başka bir şey olmayan sebat yeteneklerini. Sirenler der ki: devam etme, teslim ol. Ulysses cevap verir: başka bir yerde bekleyenlerim var. Başka bir yerde. Bütün bunları söylüyorsun. Ben yalnızca senin söylediklerini tekrarlıyorum.

İki *Campari bitter* ısmarlıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pus dağılıyor ve arabalar kayaya doğru çıkıp iniyor, dar kavislerde ihtiyatla karşılaşıyorlar. Kornalarını çalıyorlar: Tehlike: *massi cadenti*.

Kasabanın delisi yanımızda yürüyor, muhtemelen boğuk şivesiyle, çıplak ayaklarının ve gözlerinin öfkesiyle bize hakaret ediyor. Bize sırtını dönüyor, ellerini yırtık, bol mavi kanvas pantalonuna sokuyor. Kuru üzüm rengindeki bir puronun izmaritini içiyor.

Şallara bürünmüş yaşını göstermeyen bir kadın, peşinde kurt başlı bir frankfurter köpekle altın rengi terliklerini sürüyüp kayalara doğru yürüyor. Köpeğin çelik pençeleri ve sahibesi kumda izler bırakıyor.

Yalnızca efsanenin bütün edimlerini gerçekleştirmek için. Efsanenin -içkini içiyorsun- bir sonu olmalı, mutlu ya da mutsuz ama önceden bilinen. Bana soruyorsun: Ulysses'in efsanesi nasıl sona erer? Cevap veriyorum: Ulysses hep geri döner, hep talipleri öldürür, Penelope dokuma tezgahını ebediyen bırakır; Telemakhos yine hep yuvaya geri döner. Klasik erkek, sadık eş, mirasyedi oğul. Ve onlar erer muradına.

Hep gülüyorsun. Dikkatimi dağıtan her şeyi gözardı edip, aynı zamanda efsanenin çözülebilir, tahmin edilebilir düzeni olan, doğal düzeni bozmak isteyenlerin şarkısını dinlememi istiyorsun benden.

"Bir ritüele dönüşmüş."

Eğer Ulysses şarkıya teslim olsaydı, temkinli olamazdı; bir hikaye de olmazdı; başka bir hikaye olurdu. Ben senin gibi dinleyemiyorum; güzellik, oyun, hayat aklımı çeliyor.

Nostalji: eski Posidonia'dayız. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum; tehlikeleri altetmeyi nasıl başardığımızı. Bu, Neptün'ün tahtında olmak gibi bir şey: bir yazılı toz ve dipsiz kadeh krallığı olacak. Senin gibi dinleyemiyorum ben. Kabul edilmiş şeyler listesinde bulunmayan, doğanın da gizli, yasak bir parçası dediğin bir şarkıyı mı dinliyorsun? Normal sesin altında veya üstünde ama bu yüzden ondan ayrı değil. Yarasa köşkleri. Suyun altındaki çığlık. Giyotinle uçurulmuş bir kafanın hâlâ söyleyebildiği sözcükler. Heykellerin kahkahası. Neler mırıldanır cenin ana rahminde; aylar sürecek uzun bekleyişi hafifletmek için hangi hikayeleri anlatır kendine? Yalnızca ölülerden öğrendiği hikayeleri belki de: vakit öldürmek için söyler diyorsun; havada asılı kalmış her şeyi dinler:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adem'in farkına vardığındaki sözleri ve Tanrı'nın yarattığının artık masum olmadığını anladığındaki sözler, (ki bunlar Tanrı'nın ilk sözleridir: uyarı: şu meyveyi yemeyeceksin) evrenin dalga boylarında, ölü olarak, yaşamaya devam ederler ve bir gün bu sesleri almaya gücü yeten (ve hatta buna değen) makineler olacak. Çalışkan, temkinli, kurnaz Odysseus, direğe bağlı tehlikesizce dinliyor. Gerçek şu ki o hiçbir şey duymadı.

Sirenler ona şarkılarını söylemediler. Kayıp gemi sessizce büyülü adaların önünden geçer; sağır tayfa bu ayartmayı hayal etti. Bağlı olan lider, dinlediğini ve karşı koyduğunu söyledi. Yalan söylüyordu. Bir prestij meselesi, efsane bilinci. Ulysses kendi kendinin halkla ilişkiler adamı. Sirenler o zaman, yalnızca o zaman -tarih onların şarkılarını kaydettiğinde- şarkılarını söylemediler. Kimse bilmiyor çünkü bu pul ve yosun analarının tarihçileri yok; onların dinleyicileri başkaydı, ceninler ve cesetler. Ulysses tehlikeyle karşılaşmadan geçebilirdi, Ulysses'in istediği yalnızca karşı koymayı kahramanlaştırmaktı: acının nabzıydı daima; sadece ve sadece artık yolculuk etmeyen, kendilerini yormayan, bitkin olan ve bütün yerleri kapsayan tek bir yerde şekil değiştirmiş olarak kalmayı isteyenlerin duyabildiği, sirenlerin şarkısı değildi onun istediği.

Bana gerçeği, resmî efsane tarihinin sessiz kaldığı şeyi anlatıyorsun. Ama ben seni duyamıyorum. Sen adaların tek imgesi içinde kaybolmuşsun; benimse aklım bütün kumsalda olup bitenlere gitmiş. Oyunculardan, kollarını yeldeğirmeninin kanatları gibi sallayan iri yarı, esmer bir çocuk, hakemi kumun üzerine yere yıkıyor. Pek anlayamıyorum; sanki herkes takımlardan biri ya da diğeri, beyazlılar ya da mavililer üzerine bahse girmiş. Hafta içi otelin yemek salonunda masalara dalkavukça servis yapan ve şimdi bayramlıklarını giymiş başka bir genç adam, oyuncunun üzerine atlıyor; insanlar onları ayırmaya çalışıyorlar; garson da haftalıklarını ve bahşişlerini bu kızgın oyuncu yüzünden maçı kaybetmekte olan takım üstüne yatırdığını bağırıyor; onları ayırmaya çalışıyorlar ama birdenbire, oyuncusundan izleyicisine herkes yanıbaşındaki kişiye düşman kesiliyor. Kavgayı durdurmak istediklerini unutup hepsi birbirine girişmeye başlıyor ve kumlar havalara püskürürken kıyıda tekmeler kurbağa vıraklamaları gibi sesler çıkarıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sarışın, terlemiş bir çocuk sırt üstü masamızın üzerine düşüyor; ben onun bukleli ensesini yakalıyorum; sen omuzlarından sıkıca kavrayarak yanımızda tutuyorsun. Homurdanarak elimizden kurtuluyor, ayaklarımızın dibine tükürüp kıyıdaki kayalık mağaralar ve Amalfi yoluna doğru sahilden koşarak uzaklaşıyor: aşıboyası renginde bir at, büyük bir mağaradan çıkarak dörtnala geliyor, üzerinde sarışın bir kız var, atın yelesiyle kızın saçı aynı renkte, atın sırtıyla kızın teni aynı, kız atı sürüyor ve aynı renkte kum bulutları kaldırıyor: deniz de onlar gibi aşıboyası renginde, oyuncular bağırıyor, izleyiciler yol açıyor, güzel ve aceleci bir hayalet kıyı boyunca atını sürerek bizden uzaklaşıyor: sirenlerin adalarına doğru bakıyor, dağınık saçları yüzünü gizliyor: dar pantalon ve ıslak bluz. Kumsal ve kayalıklar uzun. Kız Amalfi'den, Neptün'ün mağaralarından geliyor. Bundan sonra her sabah Positano kumsalında ata binecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

II

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annemin portresi

Me chi non ha bisogna della Mamma?

FELLINI,
Giulietta degli Spiriti

Her zamanki gibi yanlış zamanda giriyorum içeri. Motoru kapattıktan sonra elimde anahtarlarla bir süre oturacağım ve bu siyah, üstü açık Lancia'nın -o verdi- kırmızı deri koltuğuna yaslanmadan önce çakmağa basacağım, mavi kaşmir ceketimin -o satın aldı- cebinden Pall Mall'ı çıkaracak ve çakmak küçük bir klik sesiyle atana kadar ağzımda sigarayla bekleyeceğim, sonra onu sigaramın ucuna kaldırıp, nihayet sigaramı içmek için arkama yaslanacak ve alacakaranlıkta bütün Meksika evleri gibi üzerine kırık camlar döşenmiş bir duvarın gizlediği bu sivri köşeli evi gözleyeceğim.

İçeri girerken orada en az evin kendisi kadar düzenli ve geometrik bir İngiliz çimeniyle çitlerin olacağını biliyorum. Zemin kattaki bütün cam kapılar oturma odası, kütüphane ve yemek oda-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sını volkanik taştan teraslara doğru genişletmek ve aynı zamanda duvarla çevrili bahçeyi de evin içine getirmek için açık bırakılmış. *Pirul* ağaçlarının gölgesi -ve geniş pencerelerden, porselen eşyalardan ve kristallerden süzülen ışığı- neredeyse o katedral mavisi, yeşili ve sarısıyla annemin cilalı altın ve küf yeşili gümüş çerçeveli yağlı boya portreleri üzerinde oynuyorlar.

En istemediğim zamanlarda annemi bu tablolarda hatırlıyorum, sessiz ve kibirli, mağrur ve güzel. Onu bu tablolardan hangisiyle özdeşleştirdiğimi bilmiyorum. Bu tabloların birinde, yalınayak ve pelikanlarla çevrili bir halde, kalkık kaşları ve düz siyah saçlarıyla ihtiraslı bir beden ve tehditkar kemiklerin bir gerçekliği gibi bütün konturları belli ve açıkça çizilmiş görünürken, bir diğerinde kendisini örten dantel gibi, gözden kayboluyor ve eti sanki ressamın yarattığı havanın ve nesnelerin fildişi tonları arasında eriyor. Yine de, annem Claudia'nın gerçekte, onun ünlü yüzünü koruyarak, vücudunu kışla külün, alevle ejderhanın sürekli bir metamorfozuna dönüştüren Leonora Carrington'ın üç kanatlı tablosundaki figür olduğunu söyleyebilirim. Burada pelikanlar yerini Hint sümbülü ve salkım söğütlere bırakıyor: fonda açık bir mezarlık var.

Ama bu eve girerken aynı zamanda biliyorum ki Claudia'nın varlığı onu böylesine açıkça ölümsüzleştirmeye çalışan bu resimlere egemen olacak. Mermer holde duruyorum ve temiz İskandinav mobilyalarıyla oturma odasının sunduğu bildik ve tekrarlanan görüntü bana kendi varlığımdan; görünürde olmasa da, Roma, Cucci malı olduklarını gösteren markalarıyla mavi kaşmir ceketim ve flanel pantalonumla orada olduğumu bilmekten daha az şey ifade ediyor. Bu eve her girişimde mevcut olma problemiyle yüzleşmem gerekiyor, çünkü elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemeden, kendi yüzümdeki ifadeyi ayarlayamadan ve kendi gözümde bir yansımaya indirgenmiş olarak eşikte durduğumdan, karşımda; var olmak, sergilemek ve kendini bir yerlere koymak için izin istemeyen o görüntü var. Ve o parıltılı yirmi beş yılıyla orda hüküm sürüyor. Bir çeyrek yüzyıldır. Onca yıldır bir yıldız o.

Siyah deri bir taburede otururken -şimdi- veya hızla ve asabi, siyah beyaz satranç desenli kilimin üstünde gidip gelirken -akabinde- annem girdiğimi fark etmiyor. Bir sigara yakıyor, boğazına kadar düğümlenmiş, geniş kollarına altın rengiyle tarot figürleri iş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lenmiş siyah gündelik giysileri var üzerinde. Teni, eski fildişi ve yeni doğmuş günün karışımı. Siyah gözleri kısılıyor, gergin, sonra o anlık bir alay, öfke ya da gülüşün pençeleriyle açılıyor. İşte şimdi de kendisine tanıştırılan şu gazeteciyi selamlarken en eski ve güçlü silahını kullanıyor: gözlerini ona dikiyor, nihai bir kabul ve reddediş arasında asılı kalmış bir alayla gözlerine karşı koyması için ona meydan okuyor, gerçi o zaten biliyor, -gerçi hepimiz biliyoruz- gözlerini ilk indiren adam olacak ve o da en azından bu zaferi kazanacak. Claudia günlük zaferler olmadan yaşayamazdı.

Zaferi kabul edilmeden. Gazeteci gözlerini yere indirdiğinde annem çoktan yüzünü hafifçe çevirmiş, bu yüzü o alışılmış zafer maskesine dönüştürmüş, *Life*'ın fotoğrafçısının objektifine bakıyordu; kısa, aklaşan sakalıyla, tüvitler içinde gizlenmiş ve mesleki mesafesini bir Anglo Saxon yüzünün tüm kayıtsız kırışıklarıyla ilan eden o yaşlı adam: yani -o da- soğuk sadelik maskesi kullanıyordu. *Life* üç ay sonra annemle ilgili bir kapak hikayesi hazırlayacak; Claudia'nın poz verirkenki bakışı bir dakika öncekiyle aynı, sanki bilinmeyen gazeteciyi bu bakışını üzerinde denemek için kullandıktan sonra, zaman, rekabet veya telafi yasasının bizlerin üzerinde zorladığı her zamanki bekleyiş olmaksızın şimdi dolaysız telafi ve tanınmayı sağlamış. Bu bakış, şimdi özgür olmak istiyor: Claudia fotoğrafçıda bir profesyonel görüyor ve ona saygı duyuyor. Yine de -öyleyse bu rahatlamış gerilim, bu yabancı süreklilik bütünüyle karşılıksız değil- fotoğraf makinesinin deklanşörü tekrar tekrar şaklarken annem kendini kandırmaya devam ediyor, kendini zaferinin tadını çıkarmaya bırakınayıp durmadan poz veriyor; bugün, üç ay sonra çıkacak bir kapak için poz veriyor, çünkü bugünkü ve her anki zaferinin kabul edilişi yanısıra, o kendisini saran ve ondan kaçan zamanı seviyor ve korkuyor ve onu yalnızca bugün yakalayabilir, bugün bir kez daha. Bir fotoğraf, bir film daha derken, tam da bugün, onun gelecek zamanı daima güzelliğinin şimdiki zamanı olacak. Onun gerginliğine ve bağlılığına hayranım; bu Leica önündeki tam hakimiyeti Churubusco stüdyolarında veya Cinecitta'da bir Mitchell önünde kendinden talep ettikleriyle aynı..

Benim gibi, orada bulunanların hepsi duruyor, ellerinde kadehleri ve aptalca sarkan sigaralarıyla yenilgi içinde ona bakıyor. Reklam ajansları için böyle bir mucize yalnızca onların kendi başarısı;

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

teminat çalışmaları. Claudia kendine sarınıyor, kara bir panter o; tehlikeli ve şefkatli. Açgözlü, korkulu gazeteciler kesintisiz haber kaynaklarını belli bir mesafeden gözlüyorlar; sekiz sütun (ya da sadece sütun) Claudia Nervo tarafından ve onun için yaratılmış bir kurum. Annem yapmacıktan gülüyor, başını geriye atıp ensesini okşuyor; elleri ve bütün cildi beyaz güllerin renginde. Üzgün set tasarımcısı Claudia'nın varlığını gölgede bırakacak veya onu bir kartonpiyer yığını altında ezip yok edebilecek bir setin varolmadığını biliyor. Claudia çenesini kapalı yumruğuna dayıyor: genç, keyfî, yoğun. Kemikleri büzülen filmin yönetmeni, bir Claudia Nervo filmindeki işinin yalnızca işlevsel yanını kabul ediyor. O ise ellerini beline koyup duruyor, bir dizini diğerinin önüne geçiriyor; bir balıkçıl o. Kostüm tasarımcısı bu mükemmel model ne kadara malolurdu diye düşünüyor ve ücretini ödeme zorunluluğunu; sözü edilmeyecek bir adalet ve minnettarlık. Claudia bir koltukta kıvrılıyor, erişilmez, bir cenin gibi, kendinin yaratıcısı. Onu çevreleyen yedi, sekiz, oniki kız, beyaz botları, kalçalarını saran pantalonları, çocuksu etekleri, abartılı Afrikalı avcı, Flaman piskoposu şapkalarıyla, giysilerinin gençlik dolu abartısına rağmen gölgede kalıyorlar: onlar da poz veriyorlar, uydular gibi, soyutlanmış, mahcup, taşkınlıklarının ve yakınlıklarının bilincinde, sırf putatapış ve kıskanç gençliğin bütün beceriksizliğiyle annemin jestlerini taklit etmeye çalışıyorlar.

Claudia gerçekleşen bir rüyanın, kendi karabasanını önceden gören açık, parıltılı gözlerin gördüğü bir rüyanın mahmurluğuyla oturduğu yerde doğruluyor; fotoğrafçı, misafirler annemin etrafında boş bir alan bırakarak uzaklaştıkları için sonlara doğru sinirli, çekmeye devam ediyor. İngilizce bağırarak, tek başına pozlar almak istemediğini, daha çok Claudia'yı hareket halinde, kokteylde, insanlarla çevrili olarak çekmek istediğini söylüyor. Garsonlar ellerinde ordövr ve içki dolu tepsilerle durdular ve şimdi annemin hareketi şaşmaz, annem şu anki durumu unutuyor, onu arkasında bırakıyor ve kolunu kaldırıp sallıyor, parmağıyla beni işaret ediyor, bense sadece dirseğine kadar sıyrılan, siyah giysisinin kolunu görüyorum; bütün tılsımlar gibi sahibini ayırt edip köleleştiren güzel Hindu bileziği, altın yılan ortaya çıkıyor.

Kuşkuyla anneme doğru gidiyorum. Aynı zamanda büyülü bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

prens olan mirasyedi oğlunu karşılıyormuşçasına önünde duran açılmış avuçiçlerine doğru. Ah anneciğim, anneciğim, doğruymuş, beni çağırıyorsun, beni kendine çekiyorsun, yalnızca sen bana bakıyorsun, buradaki insanların hiçbiri bakmıyor; onlar benim varlığımdan habersiz ya da bundan bahsetmiyorlar. Beni iyi gizledin. Ve şimdi, kendi dünyanın merkezinden beni, yeni filminin çekimlerini duyurmak için verdiğin bu kusursuz ve amaçlı kokteyl partisine böylesine kararlı ve münasebetsizce gelmiş olan beni çağırıyorsun.

"Gel buraya yakışıklı. Özledik seni."

Claudia'nın baktığı kişi ben değilim. Arkamda -hepsi ona bakıyor- bu ünlü filmde onun baş erkek oyuncusu olacak aktör salona giriyor. Film ve televizyon kameraları daha da yüksek sesle vızıldamaya başlıyor ve bu lavanta kokan yüzsüz adam ona doğru geliyor, eğilip annemin kenetlenmiş ellerini öpüyor, o da ayağa kalkıyor, ikisi de ayakta kol kola önümde duruyor, beni gizliyorlar, ben de bir köşeye çekiliyorum.

Çocuk kaçıranlar

...personality is an unbroken series of
successful gestures.

FITZGERALD,
The Great Gatsby

Araba okuldan beri beni takip ediyordu. Bir arabanın tam arkamdan geldiğinin farkındaydım ama endişelenmemiştim, çünkü normal ve huzurlu bir hayatım vardı. Büyükannenin evinden yalnızca okula gitmek için ayrılır ve her gün tek başıma yürüyerek dönerdim, çünkü hiçbir zaman çok arkadaşım olmadı ve spordan da pek anlamam. Ani yağmurlar ve yakındaki göllerin kokusunu taşıyan temiz havasıyla ve her şeyin -caddelerin, bahçelerin, sessiz ve kurnaz yapılı ve dolambaçlı konuşan insanların- düzgünce taslağını çizen bu esintili ve billur berraklığındaki şehir Guadalajara'nın so-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaklarında, yalnız başıma yürümeyi seviyordum.

"İçeri alın onu, çabuk."

Pek karşı koymadım çünkü anlamamıştım, hem önceleri benim için her şeye izin vardı, büyükanne beni şımartırdı, ben de bir tabureye çıkar büyükannenin hindistancevizi şekeri ve dişlerimi kolayca geçirebildiğim kağıt kaplı şeker küplerinin olduğu kavanozları sakladığı en üst rafa uzanırdım, sonra da büyükanne, "Bir fare gelmiş buraya" derdi başka da bir şey demezdi: beni arabanın içine aldılar ve parfümlü tilki kürkü kokan kadın:

"Meksiko'ya, çabuk, kaybedecek vakit yok" dedi.

Beni kendine bastırıp annem olduğunu söyledi, ben de gözlerimi kaldırıp, daha çok o zaman, çünkü bu ilk kez oluyordu ve bir sürprizdi, kendi çocuk yüzümün başka bir şeye, beni öpen dudaklara döndüğünü gördüm, sonra bu dudaklar benden ayrılıp arabayı süren adama seslendi:

"Babası küplere binecek."

Orada saatlerimi hep pencere tenteleri altında, korunmuş ve faydasız, tıpkı mutluluk gibi olan bu yalnızlığın büyüyen, sıcak zindeliğiyle geçirmiştim. Jalisco evleri: tanıdık olan her şey, o sessiz imge, o yavanlık, kalın duvarlar, çizgili tavanlar, tırabzanlar, yağmur altında çıtırdayan sigaralarını yakmak için duran katır sürücülerine ve gün ortasında *tacos* yiyip *tejuino* içerek siestalarını yaptıklarında inşaat işçilerine barınaklık eden badanalı dış duvarlar. Ve her yerde hazır ve nazır şeytan tarafından takip edilen, bir kiliseden diğerine güçlerini yitirmiş cadılar gibi sıralanan, esmer sofu yaşlı kadınlar ve mavi saten giysili, başlarında solan zambak taçlar siyah ve kızıl Başpiskoposun ve *Bacchic Primate*'in geçmesini bekleyen küçük esmer kızların oluşturduğu sıralar. Yontulmuş taş cepheler, ahşap girişin kenarlarındaki Aziz Francisco Xavier ve Aziz Luis Gonzaga'ya ayrılmış nişler ve evin bir kenarında gizlenmiş dar zanaatçı odaları.

Bütün bunlar ve daha fazlası, araba sundurmasından, odalar ve salonlarla çevrili kemerli koridorların avlusuna geçtiğinizde; burada, bu odalarda şeffaf eldivenli ve siyah saçlarında sümbülleriyle bıyıklı hanımların mat tablolarını bulursunuz; parmaksız dantel eldivenli ve yeşil gözlü yaşlı kadınların; uzun siyah şapkalı, kravatlı, fraklı, saat köstekli ve eldivenli ellerinde kartvizitleriyle erkekle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rin; çember etekleri, cenaze başlıkları, korsalarında gülleri, o zaman daha ölmemiş olan yaşlı kadınlarla aynı parmaksız dantel eldivenleri giyen, elleri dindarca kenetlenmiş, solgun ve kolalı, küçük balmumu kızların; sahte favorili, tüylü üç köşeli şapkaları, teneke levhadan kılıçları ve ceketle kemer arasına sıkıştırılmış asker eldivenleriyle milli kahramanlar gibi giyinmiş küçük oğlanların. Bütün bunlar, çıplak hardal rengi yatakodalarının sınırına kadar, gardırop ve lavabo, sallanan koltuk ve cibinliği ve tahta tirizleriyle bakır yatak her şey, her şey bir son bağlılık duygusu, bir temas yokluğuna götürüyordu. Bu inatçı gölgelerin mırıldanan, gizli bağlılığı ve teması ve sokaklarda olup bitenleri, dış dünyanın tehdidini bir bastırılmış arzular son haznesine dönüştüren bu gönüllü çekiliş.

Ve eğer Guadalajara'daki bütün ev bu sıcak kör sine idiyse, orda, tentelerin altında bağlı bir ayrılık ve koruyucu yalnızlığın kesin oyuğu vardı. Kıvrılır, bacaklarımı uzatır, sonra tekrar kendime çeker, kendime sarınır, ana rahminin bu mutlu sıcaklığının uzun sürmeyeceğinden korkarak orada saatler geçirirdim.

Ama söz çocuk kaçıranlardan açılınca, onlar serbestçe dolaşıyorlar, çingene kadınlar olmalılar, cadılar, öcüler, maymuncuklarıyla hırsızlar, küçük oğlanların parmaklarını kesip *tamale* kabuklarına sararak pazarda satan haydutlar, onları soytarı yapan, şarlatan olmaları için eğiten, yüzlerini çirkinleştirip cüce kalmaları için onlara yük taşıtan, sonra da gezici gösterilerde onları sömüren sirk sahipleri; bu huzurlu ve karanlık evlerin gerekli hayaleti, yüzsüz Canavar, Gulyabani olmalı; çocuk kaçırma mevsimi Meryem Ana kutlamaları kadar vaktinde geldiğinde, pencerelere ve uzun ellere çok yakın olan tenteleri bırakır, yatağın altına girerdim; dokuz yaşında, daha o zamandan uzun ve kemikliydim, iri siyah gözlerim, zeytin renkli tenim, ince hatlarım, düz sarı saçlarım vardı; kağıt mendillerim ve su dolu lazımlığımla, yırtık pırtık yatak örtülerinin oluşturduğu dört perdeyle çevrili, yatağın dört bakır ayağından eşit uzaklıkta dururdum; ayaklar o kadar yüksekti ki minberdeymiş gibi dimdik oturabilirdim.

Bunlar iyi zamanlardı. Bir kağıt mendili ötekine bağlar, her birini ayrı düğümler, yuvarlayıp top yapar, ıslatıp keyfime göre şekil verirdim. Sıradağlar, saraylar, cadılar ve baykuşlar, taçlar, melek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ler işte böyle doğardı; nemli ve esnek, katı ve kuru, onlar kimi zaman büyükannenin tahta şamdanlarını yatağın altına getirdiğimde parıldayan bir balo salonuna da dönüşebilen bu basık, karanlık saraylarının, bu karanlıklar şehrinin hakimleriydiler. Kağıt ve bezden yapılmış bu yeni yaratıklar ciddi bir çocuk olan benim tarafımdan yönetilirlerdi; büyükanne, benden saklanma, gene ne yaramazlıklar yapıyorsun, öğle yemeği hazır, baban kızıyor, dışarı çık Mito, beni korkutacağını sanma, bak öcü seni almaya geliyor, Gulyabaninin çocuk kaçırma zamanı, neredesin diye bağırdığında gülümserdim.

Bütün bunları bilmenizi istiyorum. Bu benim hikayem.

Büyülü mağaraların içinde ve dışında

All camp objects, and persons, contain a large element of artifice.

SONTAG, *Notes on Camp*

Basın toplantısından sonra salonda kalanlar -annemin sekreteri ve başrol erkek oyuncusu- asıl ilgileri yatakodasından kulaklarına ulaşan ulaşmayan seslerde olduğu halde, tatlı tatlı sohbet edip fıstık ve kıyılmış ciğerli sandviçlerini yemeye çalışıyorlar. Keşke ben de burda, yatak odasında değil de aşağıda, salonda olsaydım; benimle tartışmadığını düşünüp, ben de sekreterle aktör gibi oturup sandviç yer, sesler bir yükselip bir kayboldukça dinlemiyormuş gibi yapardım; o ikisi de aslında dinlemeyi isterler, ama nezaket, sanki annemle ben o halı döşeli, kahverengi tonlarla süslenmiş yatakodasında tartışmıyormuşuz gibi onları yerlerinde oturtuyor.

Claudia'nın tenor sesi odanın titiz düzenine hiç de uymuyor. Böylesine yeri göğü inleten, camları kıran bir sesin -şakacı diller bunun bir çavuş sesi olduğunu söylerler; ama ona bir giz atfetmek isteyen ben, bunun bir öz-idrak sesi olduğunu düşündüm- kendisini çevreleyen şeylerde açık, fiziksel, görünür bir karmaşa biçiminin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona eşlik ettiği kulağa ulaşması gerektiğini düşünürüm.

Öyle olmuyor ve şimdi, bakışlarıyla beni utandırmayı sürdürerek ve sesiyle beni kavrayarak Claudia bana doğru geliyor, orayı burayı düzeltiyor; elleriyle yatakörtüsünü düzleştiriyor, ipek terliğiyle kilimdeki bir buruşukluğu gideriyor ve güzelliğinin son eşiği, her şeyin yerli yerinde olduğu tuvalet masasına gidiyor...

"Onu kullanabileceğini kim söyledi sana, ha?"

"Bir hata oldu, hepsi bu. Bende de ona benzeyen bir tane var da, kendiminki sandım."

"Bahaneye bak! Onu kullanmana bir şey dediğim yok, ama böyle paçavra halinde getirmene kızıyorum."

"Sanki onu bir dilenciye ödünç vermişim gibi konuşuyorsun."

"Şuna bak da bir söyle, haksız mıyım?"

"Onu tek ben giydim. Yemin ederim. Ben kullandım. Eşyalar kullanılınca eskir, değil mi?"

"Beni kızdırma. Sana karşı iyi olmaya çalışıyorum. Onu giyebileceğini söyledim, yalnız bana bir paçavra getirme. Ve eğer laftan anlamayacak kadar aptalsan, şimdi sana söyleyeyim ki onu giyerek damarıma basıyorsun. Sanki kendi giysilerin yokmuş gibi."

"Sanki onların da parasını ödeyen sen değilmişsin gibi, mi demek istiyorsun."

"Hiçbir şey demek istemiyorum. Eğer hoşuna giden buysa kendine eziyet etmeye devam et."

"Söylüyorum ya, hata yaptım."

"Durmadan hata yapıyorsun, sonunda paçavralarla dolu bir dolabım olacak."

"Onu sadece ben giydim."

"Kulağımın dibinde vızıldamayı kes, kırık plak gibi çalıyorsun."

"Sadece ben. Onlar benim lekelerim, benim terim, benim..."

"Yeter Mito. Tartışmayı kes. Al, senin olsun."

Bütün bu süre boyunca birbirimize baktık: aramızda, krem rengi kadife bir sandalyeye fırlatılmış o gümüşi kaşmir kazak ve seslerimizin o an nasıl adlandıracağımı bilmediğim, ancak belli bir zaman geçtikten sonra varolan tonu tiz ve keskin. Ama bu tonlardan nefret ettiğim ya da nasıl yazıya dökeceğimi bilmediğim için, aşağıda sohbet edip, dinlemiyormuş gibi yaparak ciğerli sandviçle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ri yiyen sekreter ve başrol oyuncusunun tartışmamıza ekleyecekleri ünlemlerden ve hırçın işaretlerden kaçınıyorum. Birbirimize bakmıyorduk: ben kazaktan bahsederken o bana bakmaksızın odanın etrafında dolaştı, etrafı düzeltip kazağa da sadece ondan sözederken baktı: o inanılmaz pratik, etkili jestleriyle, sanki bu şekilde insanlarla düzenlediği gereksiz ve hesaplı bir buluşmanın sinir yorgunluğunu atıyormuş gibiydi.

O, sığır sahipleri ve devrimcilerin, ata binen, iklimin aşırılıklarıyla savaşmak zorunda olan insanların yaşadığı bir topraktan geliyor; odun kesmesini bilen ve sokağın gölgelik yanından yürüyen insanların. Bu tür şeylerin. Bazen annemin sosyal hayatının onun Kuzey'deki kışı gibi olduğunu düşünüyorum; aşırı soğuk, teatral amaçlı olsa da, bir savunma mekanizması olarak aşırı el kol hareketlerini haklı çıkarıyor: bunu karlı şehirlerin sokaklarında görmüştüm. Soğuk başka bir heyecan, duyulardan çok akıl ve maskenin heyecanı; paltonuzu giyip, bir otelin döner kapısından caddeye çıkıp, kaldırımda karşınıza çıkan manzaranın önünde durarak bir taksi çağırdığınız anlarda, bazı çarpıcı zarafet tavırları uyandırıyor. Soğukta, geri planda lüks bir otel, Greta Garbo ile Boris Godunov'un kabul edilebilir bir karışımı olabiliriz.

Ve onun özel yaşamı, savunmasının, sıcağın bizi haince davet ettiği bedensel rahatlamada değil, gereksiz hareketleri ortadan kaldıran pratik doğrulukta olduğu çöldeki bir yaz gibi. Sıcakta soğuk su yerine buharı tüten sıcak bir kahve içmelisiniz. Vücudun ve atmosferin sıcaklıklarını dengeleyin. Onun şu anda yaptığı gibi.

"Tartışmayı kes. Al, senin olsun."

Kazağı alıyorum.

Bu kez, onu göğsüme bastırıp gözlerim kapalı kokusunu içime çekmenin anlamı yok. Bu kez bunun yararı yok.

Yatakodasının kapısına gidip açıyorum. Aşağıda, benim de orada olup kendimi duymak istediğim salonda bulunan o iki kişi, ben durup, kazağı elimde sıkıca tutmuş bağırırken beni duyabilsinler diye kapıyı açıyorum.

"Senden nefret ediyorum."

Mermer merdivenden aşağı koşarak inerken bunu bir kez daha yüksek sesle söylesem mi karar veremiyorum. Bütün bunlar bir şeyin tekrarı -provası- olabilirdi. Sessiz kalıyorum çünkü ceketimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ilikleyip, antika gibi görünsün diye kasten lekelenmiş aynalarda yansımamı görürken fısıltıyla tekrarlamaya devam ediyorum. Tekrarlıyor ve uyduruyorum. Kızgınlığının asıl sebebini söylememek için ona bir hafta önce geri getirdiğim kazakla ilgili konuşmak zorunda kaldığını. Kazağı geri aldığında neden beni telefonla aramadı? Yok eğer benle yüzyüze konuşmayı tercih ettiyse, görüşmenin amacına hiç aldırmadan koşa koşa geleceğimi bildiğine göre neden başka zamanlarda olduğu gibi çağırtmadı beni? Biliyor, biliyor ve şimdi de kazağı, yanlış zamanda geldiğimi dile getirmeden bana kızmak için bahane olarak kullandı, basın partisinin olduğu bugün dışında haftanın başka herhangi bir gününü seçebileceğimi söylemedi. Salona doğru bakmadan holü geçiyorum, beni gören sekreterle aktör ayağa kalkıyor. Şu adamın yüzünü görmek istiyordum; en azından bir yüzü var mı, yoksa yalnızca bir lavanta kokusundan mı ibaret? Ön kapıyı açarken duruyorum. Hayır, benim için kalkmamışlar. Hemen Claudia'nın yatakodasına gidebilmek için benim ayrılmamı bekliyorlarmış. Hayır, bunu da ben uyduruyorum. Eşikte evin, yuvanın sıcaklığı, gecenin kuru ve ani soğuğuyla buluşuyor. Hayır. Kıpırdamamışlar.

Park edilmiş Lancia'ya ulaşıyor, içeri girip anahtarı çeviriyorum.

"Kimsin sen?" Arabayı çalıştırıp kazağı bir köşeye atıyorum, henüz ona bakmıyorum; yalnızca arabamın içindeki varlığının ve parfümünün, omuzuma sürtünen çıplak kolun farkındayım. Avenida de la Fundicion'dan gelen diğer arabaların ışıkları gözlerimi alıyor hemen.

"Bela."

El Angel ve las Lomas arasında bir kestirme yol arayan araçların oluşturduğu sıraya katılmadan önce başımı arabadan çıkarıyorum.

"Seni tanıyor muyum?"

"Hayır. Geleli yalnızca bir ay oldu, hatta olmadı bile."

Ne önemi vardı ki. Aktör yukarı çıkar ya da o aşağı iner. Aynı şey. Sekreter bir kez daha arabulucu olur. İki parçalı ebedi takımı, pudralı yüzü ve kısa saçlarıyla şu kadın satıcısı, annemin her nasılsa hepsi için fethettiği özgürlüğün bu çıkıntısı. Ruth, ancak şu paralel doğumun olabileceği kadar sadık, bir ayna değil, karabasan,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sırdaş, şişman köpek ya da iyi beslenmiş tavşan.

"Nerde tanıştın onunla?"

"İtalya'da, geçen yaz. Bir film çekiyordu."

"Seni o mu seçti?"

"Hayır. Sanırım beni kabul etti. Diğerleri gibi."

Evet. Onu mermer basamaklardan yukarı çıkarır, şimdiden aklına koymuş, her ikisi de bu ritüel felaketin her aşamasından, caddelerin düzeni gibi bu beklenen rutinden emin. Yoldaki göbeği geçip Masaryk'e doğru sürüyor, bir dur işaretine geliyorum ve kesişen ışıklar, trafik ışığı, banka ve pastanelerin ışıkları ve neon tabelalar görmek istemediğim yüzü ön cama yansıtacak diye korkuyorum.

"Yani seni tuzağa düşürdü?"

"Hayır, beni cezbetti. Tatilimi Positano'da geçiriyordum ve bir öğleden sonra onun denizden çıkışını gördüm. Ben plajda yatıyordum. Saçlarını sallayıp bana o şekilde baktı, bilirsin..."

"Sen de gözlerini yere indirdin."

"Evet."

"Elbette."

Kapının önünde olmalılar. Ruth parmaklarıyla hafifçe vurur, kibar bir fahişe gibi, "Girebilir miyim?" ve şimdi de eli, eski menteşeleri ve demir parmaklığıyla ağır, siyah, ahşap bir kapı olarak hayal ettiğim kapıyı açacak, bu arada ben de neredeyse gülerek, o yüzü olmayan adama bir isim vermeye kalkışıyorum: Buridan; ona Buridan diyeceğim ve iki ıslak kağıt mendille ona şekil vermek için büyükannenin yatağı altına gizleneceğim ve Kule'deki kraliçenin yasak hikayelerini okuyacağım. Onlar tepemde, döşeğin üstünde inleyip hızlı hızlı solurken ben onları iğnelerle deleceğim.

"Öyleyse sen oyunu bilmiyorsun."

"Salak. Beni çeken bunu keşfetmek."

"Ama kuralları bozamazsın, bozamazsın..."

Gözlerimi kapatıyorum, o da bana, "Dikkatli ol," diyor. Elini direksiyondaki elimin yanına koyuyor. Sürücü eldivenlerimi takmayı unutmuşum. Elimi, kızın elinin yanındakini, direksiyondan çekiyorum. Ona bakmadan koltukta eldivenlerimi arıyorum. Onları bulup dişlerimle giyiyorum. Bana yardım etmek istiyor ve eğer izin veriyorsam, ellerinin ellerimin üzerinde kalmasını kabul ediyorsam, bunun sebebi, aktör Buridan'm düzenli, etkili, zengin bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

işadamı bürosu görünümündeki yatakodasına girmiş olmasından. Sahte bakışındaki şaşkınlığı görüyorum, henüz uydurduğum bir bakış bu, sanki kalemim varmış ve bütün o erkeklerin istedikleri andaki ifadelerini çizebilirmişim gibi. Sonra da silebilirmiş gibi. Onların şaşkınlığını. Yarın Claudia'yla birlikte buna güleceğim. Ah, yarın ne güzel vakit geçireceğiz. Ben ona hayal ettiklerimi anlatacağım, o da gülmekten gözleri yaşararak, evet diyecek, öyle oldu. Bana sarılacak ve ikimiz gülüp öpüşeceğiz.

"Hangi kurallar?"

"Ben yokum."

Bir ameliyat odasına girmek gibi bir şeydi. Sağlık imgesinin hastalığınkiyle aynı olduğu çıplak bir hastane; cerrahın cellat olduğu. Ne komik Claudia, Buridan, seni tanımayan aptal, bunun da diğerleri gibi olacağını sanıyor, daha önce gelenler kendilerini savunmak için uydurdukları efsaneni ona anlatmışlar, senin temiz, tertipli kurban hücrene giriyor; rahibe kılığındaki dişi aslanın kafesine, manastırına, bir hastanenin labirentleri gibi beyaz.

"Ve eğer benim gerçekliğimi kabul edersen, sen de artık var olmayacaksın, Bela."

"Dalga geçiyorsun. Senin tuhaf olduğunu anladım. Bu öğle sonu sen geldiğinde kim olduğunu sordum ve hepsi bana fısıltıyla cevap verdi. Sanki bir sır filanmışsın gibi. Ama senden hoşlandım."

Aptal ne bulmayı umuyordu? Film setinin bir yeniden yapımını mı? İki İranlı hadımın yelpazelendirdiği, Arap muhafızların koruduğu, tavuskuşu tüyleri, turkuaz taçları ve sedef sutyenleriyle yirmi Nuba bakirenin dansını izlemeye dalan, derilerden oluşmuş bir dağın üzerinde uzanmış Delilah'ı mı? Ah Buridan, haremin kapısı açıldı ve sen Theda Bara'yı bekliyordun. Ve şimdi, sen zavallı yaratık, annemin hayallere göz yummadığı için yok ettiğini ve onun hayatı, senin ağır rüyalarından daha şiddetli olduğu için hadım ettiğini öğreneceksin, seni acınası, parfümlü yüzsüz kaplumbağa.

"Ben bir sırrım. Açıklamadılar mı? Claudia Nervo'nun oğlu yok. Özellikle de yirmi dokuz yaşında bir oğlu. İnsanlar hesaplamaya başlarlar."

"Puf. Onun yaşı yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hepsi bu noktadan başlar. Başlangıçta hepsi aynı şeyi söyler."

Temiz bir ameliyat. Kloroformsuz. Cerrah neşterinin ihtimamı gibi kusursuz. Yarmak gibi matematiksel. Çekip çıkarmak gibi mükemmel. İlmikler gibi hatasız. Hepsi de kloroformsuz. Aşk edimini bir işkenceye ya da ameliyata benzeten Baudelaire'di. Meksika'nın caddeleri küt küt atıyor, yüzsüz Bela, çünkü bütünüyle boşlar. Şimdi Angel'deki göbekten döneceğiz, Paseo de la Reforma boyunca bak ve söyle bana, bu çölde bir hayat işareti görüyor musun, sizin açıkhava kafelerinizi, koşuşturmalarınızı? Bir şey görüyor musun söyle bana, sen ve ben gibi kendi yüzlerimizi daha iyi yaratalım diye birbirinin yüzüne bakmayan, Amerikan teneke otomobilleri içindeki birkaç yılanbalığından başka: bana onun yüzünü mü vermek istiyorsun, seninki hangisi? Beni hayal kırıklığına uğratma Bela. Yarın gerçek oyunu öğreneceksin, kapalı ve amansız oyunu. En son gelensen eğer, en seçkin lokmayı alacaksın. Bir kardinala mı yoksa bir zangoça mı yakışır, *chi lo sa*? Ve sonra bana gülecek veya beni hatırlayınca ağlayacaksın. Şimdi anlıyor musun? Direkt olarak senle konuşmayı reddederek, seni kendi oyalanma ve monoloğumun bir parçası olarak kullanarak seni intikam için hazırlıyorum. Oyalanma ve monolog: aynı şey değiller mi? Benim kloroformum gibi.

"Nerde oturuyorsun?"

"Insurgentes'te."

"Guillermo."

"Aa. Sana adımı da söylemişler."

Şimdi gülüyor, Bela böyle mutlu, özgür, şefkat dolu bir biçimde gül, özgür *ragazza* gülüşünle yüzünü bana bildir, küçük bir kuşun gülüşüyle, Positano'daki Ağustostan Cortina'daki Ocağa uçan, *boites of* Via Veneto'daki Ekime, Nisana... Hayır, Bela sen hiç Madonna dei Monti'de bulunmadın. Baharda. Değil mi?

"Ya sen, sen nerde oturuyorsun?"

"Burada mı?"

"Hayır. Onu zaten biliyorum. İtalya'da"

"Ben Romalıyım. Parioli'de."

Bela yedi tepeyi ve şık Parioli'yi arşınlıyor, virajlarını dönüyor, şehrin büyük pencereleri, yüksek taraçaları ve modern dairelerini bir aşağı bir yukarı dolaşıyor; *dolce* olmayan *vita*, taşralı ve darka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

falı, kimse İtalyanca'dan başka bir şey konuşmuyor, biçimler, tat ve mekan yalnızca kişinin hafızasında kabul görüyor, mevcut fakat geçmiş, hiçbir zaman yeni icat edilenin kaba ve çirkin istilasında kalmamış. Botticelli'yi Sihirbaz Mandrake'ye dönüştüren Schifoso Fellini. *Tu quoque*, Narda? Ameliyat bitti. Buridan-Lothario, yenilmiş ve kel, yalnızca Marguerite de Bourgogne'un cerrahi müdahaleden sonra, dinlenmek için değil, ölüm sonrası teşhirine engel olmak için çarşafları kaldırmaya cesaret ettiği bozulmamış yatağın üzerinde yüzükoyun yatıyor olacak. Ameliyat, battaniyeler kaldırılmadan, yatak bozulmadan yapıldı. Orda yatıyor Lothario, Buridan, Samson, herhangi bir moteldeki kadar mahremiyet içinde, saygıdeğer çarşafların üzerinde gevşemiş ve yenilmiş. Sönmüş leopar derisi vücudunun üstünde asılı duruyor. Fesi yere düşmüş. Kraliçenin uşakları onu kendi derisine sarıyorlar. Kaldırın onu. Tiber'e fırlatın. Saçları uzayamadan. Ne çizgi roman, ne *fumetti*...

"*Fumetti* okur musun?"

"Aa. İki yıl onlara modellik yaptım."

"Ha. Çalışıyorsun. Zengin olanlardan değilsin."

"Hayır. Bilet paramı Claudia verdi."

"Ne? Ona borçlu musun?"

"Hayır. O verdi, anlıyor musun?"

Şimdi gülme sırası bende. Claudia da gülecek o an, ben de onla birlikte, onları görmeden. Ruth kapının arkasında, ya da anahtar deliğinden gözetliyor olacak, ya da belki de aynanın arkasında, eğer şüphelendiğim gibi Claudia dün veya başka bir gün, Ruth'un o hayali önerisini kabul etmişse: yani yatakodasıyla bitişikteki giyinme odası arasına bir sırsız ayna koyma fikri. Kendimi kutluyorum: Bela'ya bakmak isteğine karşı koydum ve söylediklerine göre Rio Grande'den başlayıp Guatemala sınırında sona eren bu monoton yola ulaştık bile. Ne çok vahşi orman ve çöl var, Tanrım ne çok kaktüs ve sessiz duvarlar: havanın bir tapınağa dönüşmesini bekleyen ne çok kutsanmamış alan. Hayır, bağışlayın beni, hep böyle sinirli değilimdir. İzlenimlerimi başka bir biçimde açıklamayı tercih ederim. Ama bütün gecelerden bu gecede, daha şimdiden, daireme bu kadar yakınken ve Meksika'nın caddeleri boyunca dönüp durduğumuz bu kırk dakika süresince Bela'nın yüzüne bakmamış ve bu gece annemin evinde olanlar hakkındaki asıl gerçeği hayal etme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mişken nasıl olabilir bu? Ah, biraz daha yavaş gidip bu hikayeyi biraz daha uzatabilseydim. Belki de inkar ederdim onu. Bir durak-samayı gerektiren başka anlar ve başka hikayeler vardır. Bir gün onlara da gelirim ve belki dinleyecek biri de çıkar. Belki de Bela, eğer tuzağa düşmezse. Eğer çoktan düşmediyse. Hayır. Onunla daha önce karşılaşmalıydım, ben İtalya'da yaşarken, o Claudia hak-kında hiçbir şey bilmiyorken. Arabayı, Insurgentes Sur'da, Félix Cuevas'ın yanında, oturduğum apartmanın önünde durdurmadan önce: annemin bölgesinden ta uzaklarda, şehrin öteki ucunda. Bir süper-marketin yanında. Henüz kıza bakmamışken, kapıyı açmadan önce.

"Yolculuğun iyi geçti mi?"

Arabadan çıkıyorum, o da kapıyı açıp çıplak ayak parmaklarını, yaldızlı, düz sandaletlerini sergilerken sesi beni takip ediyor.

"Müthişti. Öylesine eğlenceli. Bütün arkadaşların Fiumicino'ya geldi, anlarsın ya sanki bana ebediyen veda ediyorlarmış gibi..."

Beyaz pantalonu, bacakları ve dizleri.

"Meksika'ya gel. Dünyanın bir ucuna. Bana sepetler dolusu meyve ve şarap, plak, *gelsomini* verdiler, burda ne diyorlar ona?"

"Yasemin."

Henüz giydiği ceketin kuyrukları. Birleşik Devletler ticaret filo-sundan bir gemici ceketi gibi, yalnız bunun parlak yeni düğmeleri var...

"Bütün arkadaşlarım, düşünebiliyor musun? Sandro Costa, Pi-erluigi Montale, Giancarlo Adelphi..."

Sonunda yüzünü göstermesine gerek yok. Yüzünden korktu-ğum için onu tahmin ettim. Arabadan çıkıp, kapıyı çarparak ismi tekrarlaması bunu gösteriyor.

"Giancarlo Adelphi."

Boyalı olduğu belli, belki de bir peruk olan siyah, sık saçları, dudaklarının kavisi ve yanağındaki sahte ben gibi bilerek özentiyle boyanmış kalkık yapma kaşlarıyla alçakgönüllü olmadığını ortaya koyuyor. Beni büyükannenin evinden kaçıran parfümlü, tilki kürk-lü kadında olduğu gibi, kendimi onda tekrar tanıyayım diye gülüm-süyor. Claudia'nın kılığına girmiş sonra da, dudaklarında o isimle benim kılığıma girmiş, bütün özelliklerimi reddediyor, mülkümü işgal ediyor, kimliğimle dalga geçiyor, yağmacı, Öcü, çocuk kaçı-ran. Kalpsiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bela'nın üzerine atılıyorum, onun mutlu ve acımasız gözleri önünde durup elimi kaldırıyor, sahte boya kabuğunun üzerine indiriyorum, bağırıyor mu, ağlıyor mu, yoksa dizlerinin üzerine mi düşüyor bilmiyorum, umrumda değil. Evime koşup eşiğimi geçiyor ve buranın ne olduğunu anlıyorum: özel ülkemin, kutsal bölgemin sınırı.

Büyülü mağaram: buranın, bu gece gördüğüm gibi, böyle olmasını ben istedim, benim tarafımdan, benim doğam tarafından düşünülüp inşa edilen, bu bitkisel manastırımın kapısına dayanmış hızlı hızlı soluyorum. Bir vahşi orman gibi büyüdü; böyle olmasını sen istedin; Sarah Bernhardt'ın dairesinin eski bir fotoğrafı ve Wilde'ın Bearsley tarafından resimlendirilmiş *Salomé*'sinin eski bir kopyası yardımıyla, senin sayende meydana getirdiğim şeyi, senden başkasının görmesini istemedim: benim sürekliliğim burada ve eşikte durup özgür bırakılmış çizginin uçlarının yuttuğu başka bir nesne gibi hissetmemi sağlayan soğuk yorgunluk ve asabi tere minnettarım: bütün kızıl ipek duvarlarda yılanlar: burada bu saf ve özgür çizgiler birbirine geçiyor, bütün bileşimlerini, bütün bağlaçlarını ve kaynaşımlarını buluyor. Başı sonu olmayan iki çizgisel uç birleştiğinde bir ihlal serbest kalıyor: çözülmüş düğümler, düğümlenmiş paraleller, ince ve kırılabilir mat narin pistiller, kapalı çiçekler ve açılmış meyveler biçimindeki kurşun kaplı lambalar, oturma odası ve koridor arasında tespih gibi dizilmiş değerli taş, bilye ve boncuk perdeler, üzerinde kuğular ve kaburgaları dairemin alanları arasında görünen zayıf dansçıların olduğu perdeler. Eğik bir oymalı şimşir tahtası tavandan kurşun örümcekler sarkmış. Ben burada yalnızım. İnkalar gibi enerjimi yenilemek için buraya dönüyorum; eldivenli ailelerin çıplak evine, annemin rakip bölgesine, bana sunduğun şu belirsiz modele değil; yalnızca bu alanda kendimi yeniliyorum. Tiffany lambalarım ve Guimard mobilyalarımın yanında. Bitkin düştüm, sadece bakabiliyorum: yemek masasının yanındaki şömine rafını süsleyen kabartmalı Lalique tabakların cazibesine gözlerimle teslim oluyorum; masa bükülü kültablalarıyla dolu, güçlü diplerinden solgun ağızlarına uzanan kömür gölgeli taçyaprakların arkasına gizlenmiş, uzun ve sarkan elektrik ayaklıkları ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lambalarıyla aydınlanmış. İçinde kuru deniz yosunlarının yüzdüğü gümüş kaseler. Boyalı ipekler, İran halıları, inci kaplı minderler ve el sürülmez saten süs yastıklarının ağırlığı altında çöken Türk tabureleri ve divanlarından oluşan dekorun içinde içkimi içiyorum. Manastır beni çevreliyor; yorgun titreyişim onu çarpıcı açılar, zeminler, duvarlar, pencereler olmadan kabul ediyor; ben bu Barok kanser maddesinin; nesnelerin önümde ahtapotlar, amipler, denizanaları ve kendini yutmakta özgür bir organizmanın asi hücreleri gibi yüzdüğü, bu programsız, eğrilerden oluşmuş, gösterişli yayılmanın bir parçasıyım. Çizgiler su çerçevelerinden dışarı fırlıyor; Salomé Johanan'ın cansız dudaklarından öpmek için kafasını eliyle kaldırdı. Claudia, mor meme uçları ve yakut pençeleriyle çingene Salomé. Ben o soğuk ve sakalsız yaşlı çocuğun elle tatmin edilmiş dehşeti. Bela, sürü halindeki canavarlar bolluğunun ortasındaki bütün yarı saydam gelinler. Sen, Vaftizci'lerin başı, kendi kan gölü ve baygın zambaklarının yaratıcısı. Sen, dalgalanan melodi, alevler içindeki isimler nehri: bize isimlerimizi Yahya verdi, senin benimkini verdiğin gibi. Bu fethedilmiş mağarada beni kuşatan her şeyin ismi, camın ve kurşunun, tahta ve demirin varlığına eklenen her şeyin: tavuskuşu ve ayçiçeği, denizkestanesi ve denizanası, ipek ve alçıdan hapishanelerinde mayalanan sarmaşık ve asma. Hiçbir şeye dokunmak istemiyorum. Bütün bu dekor, bir kadının uzun, vahşi, kokulu siyah saçlarına yaptığı gibi, tırnaklarıma ve parmak uçlarıma bile nüfuz ediyor. Her şey büyüyor: beni ısıtmaya çalışan eşikten ayrılıyorum: geçiş tutkudur. Ama kuşatılmış duvarlar kutsal surlara sığınmayı bekliyor. Birisi bir çember çiziyor ve salgın giremiyor. Kutsal bölge beni soyutlayıp varlığımı devam ettiriyor: kafir dışarda kalıyor.

Buraya divanın üzerine düşüyorum tek başıma, hayatta kalabilmek için bir yuvaya ihtiyaç duyan bütün yaratıklar; arılarla fareler, karıncalarla örümcekler, yarasalarla gece maymunları gibi. Yenilmiş bir şekilde, uyumak için.

Tek başıma uyuyacağım. Gizli hastalıkların, zaman tüketmiş bir yaşamın yok ettiği bir azizin eski bir fotoğrafı altında. Nadar'ın Baudelaire portresi altında uyuyacak ve onun gibi uykudan korkacağım, insanın koskoca bir kuyudan korkması gibi. Tek başıma uyuyacağım, Sarah Bernhardt'ı dairesinde, yanında evcil bir tazıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gösteren tablonun reprodüksiyonu yanında. Ve ikisi arasında kadınların dalgalı, parfümlü dünyasının düşünü göreceğim, hareketli parlaklığın...

Beyaz telefon

... And one fine morning...

FITZGERALD,
The Great Gatsby.

"Seni uyandırdım mı?"

"Elbette ki hayır. Erken yatmıştım, saatlerdir de ayaktayım."

"Erken..."

"Sen gittikten hemen sonra."

"Peki şimdi ne yapıyorsun?"

"Söyledim ya. Her şey darmadağın ve ayın ikisinde çekimlere başlıyoruz. Ruth'un işten başını kaşıyacak vakti yok ve Avrupa'daki şu köylüleri şaşkına çevirmek için yirmi tane daha yeni takım seçmemiz gerekiyor. Biliyorsun omuzlarımda ulusun şeref yükü var... Sana söylememe gerek yok: eskiden Meksika, Pancho Villa demekti, şimdiyse ben demek."

"Öyleyse yakında gidiyorsun?"

"Tatlım nerelerdesin! Filmin etüdleri yapıldı, İtalya'daki stüdyo dışı çekim yerleri bulundu, uçak biletleri cebimde."

"Hep aynı hikaye."

"Evet. Niye bu kadar şaşırdığını anlamıyorum."

"Yalnızca on gün daha kaldı."

"Kesinlikle. Şimdi söyle bakalım niye aramıştın..."

"Anne, sadece şu dünle ilgili..."

"Önemi yok. Hiçbir şey olmadı."

"Özür dilemek istedim. Hepsi bu."

"Canım. Beni kara bir girdap gibi dönüp dururken görüyorsun, ama ben seni sandığından daha çok düşünüyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gerçekten mi?"

"İnan bana hayatım."

"Ah şimdi yanında olmayı nasıl da isterdim."

"Ben de, inan ki."

"Hani şu telefon tellerinden süzülüp sana bir öpücük verebilseydim..."

"Yalasaydım, mı demek istiyorsun."

"Anne..."

"Yaralar öpülmez, yalanır."

"Evet artık sen ne dersen. Ama ben seni kırmadım."

"Ne? Peki dışarı çıkarken bağırdıkların neydi? Ya fırsattan istifade kulak kesilmiş aşağıdaki o zavallı insanlara ne demeli?"

"Ya sen? Sanki ben bir fotoğrafçıymışım; ben ne diyorum, fotoğrafçıya en azından bir merhaba diyorsun; sanki tepsileri taşıyan uşaklarından biriymişim gibi..."

"Kim zorluyor ki seni? Biliyorsun ki benim iş hayatım başka, özel hayatım başka. İşgüzar. Hep bunu istiyorsun."

"Ben gidince ne yaptın?"

"Bu sabah aptallığın mı üstünde? Uyumaya gittim. Senin o küçük gösterinden sonra nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

"Doğru, zaten söylemiştin. Bağışla beni."

"Ne için? Ben kin tutan biri değilim."

"Evet, biliyorum. Ama... ama ya yarım saat sonra özür dilemek için geri dönmüş olsaydım..."

"Beni yatakta bulurdun, midemde bir uyku hapıyla."

"Tek başınaydın."

"Hayır. Hap etkisini gösterirken Ruth da bana masaj yaptı. Hımmm! Uyandığımda ne kadar canlı ve zinde olduğumu görmeliydin."

"Yanında olmayı ne kadar çok isterdim."

"Bugün hiç vakit yok. Bütün çekmeceleri boşalttım. Burası savaş alanına döndü. Düzensizlikten nasıl nefret ettiğimi bilirsin."

"Bir ara uğramama izin ver."

"Hayır. Bu senin hatan."

"Niye?"

"Söyledim ya. Dün burası insanlarla doluyken sormadan geldiğin için. Eğer sadece birazcık bekleyebilseydin bugün beni yalnız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulurdun."

"Birkaç aydır yalnız olduğunu fark ettim."

"İyileşiyorum hayatım."

"Güldürme beni."

"Neye, kendine mi?"

"Ne kadar seçkinleşiyorsun. Yirmi yıldır mutlu bir biçimde birlikte olduğumuzu unutuyor musun?"

"Kesinlikle. Ve bak hâlâ sapasağlamım."

"Ama anne, buna ihtiyaç..."

"İhtiyaç mı? Köleler kullanır bu sözcüğü tatlım. Şahsen ben lüks'ü tercih ederim..."

"Lütfen. Kavga etmek için aramadım."

"Benimle kavga edebilmek için daha çok çalışman gerek."

"Haklısın. Bunu sadece kendimi ikna etmek için söyledim."

"Hangi konuda hayatım?"

"Dün gecenin önemi olmadığı konusunda."

"İnan bana neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Şu lavanta kokulu aktör."

"Guillermo. Guillermito. Mito."

"Gülme."

"O senindir Herod."

"Gülme diyorum. Bilmiyorsun ne..."

"Telefonu Ruth'a veriyorum. Hoşçakal."

"Ne?"

"Efendi Guillermo?"

"Evet Ruth."

"Yedi kırk beşte Senyora beni çağırttı. Küvetteydi. Onu havlu bornozuna sardım. Bir bardak tarçın istedi, o kurulanırken ben de hazırlatmaya gittim. Senyora yatağa girdi ve tarçınla birlikte bir uyku hapı aldı. Ona masaj yaptım. Sekiz otuzdan itibaren on iki saat deliksiz uyudu."

"Bravo. Güzel, Ruth. Teşekkürler."

"Anladın mı tatlım? Bütün gün beni fantezilerinle oyalayacağını sanma. Bana güzel bir şey söyle."

"Üzgünüm."

"Peki şimdi ne var?"

"Bilmiyorum. Keşke gerçek olsaydı diyesim geliyor, bugün bir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

likte gülebilirdik."

"Kim anlayabilir ki seni. Hoşçakal."

"Hayır, bekle, öyle değil. Söyle bana ona nasıl davranırdın?"

"Tanrı aşkına! Kime?"

"Lavantalıya. Lothario. Buridan. Samson. Vaftizci Yahya. Nasıl. N'olur, gülmek için. Seni aradığımda tek istediğim birlikte biraz gülmekti..."

"Ah hayatım, kabuslar sana mucize gibi görünüyor olmalı."

"Hadi, söyle."

"Dur bi düşüneyim... Evet, galiba bu ahmak, eğer önce yatakta rol arkadaşım olursa, yıldız afişlerindeki yeri de paylaşabileceğini geçiriyor aklından. Ve sana söyleyim, o adam daha doğmamış bile. Ama ona bu küçük hayalini verelim, sonuçta insan yalnız kekle yaşamaz."

"Evet anne, ne yapardın?"

"Bu zavallı ukalanın benim, tıpkı filmlerdeki gibi olduğumu hayal ettiğini farzedelim..."

"Evet evet..."

"... ve Kleopatra gibi giyinip yanımda iki Nuba köle, yatakta oturup onu beklediğimi. Bir taç ve masmavi gözkapaklarıyla süslenmiş olarak. Ve değerli taşlar ve tavuskuşu tüylerinden bir pelerinle, nasıl bu senin ilgini uyandırıyor mu?"

"Ah anne, sana tapıyorum."

"Kes gülmeyi. Dur devam edeyim. Ve bizimki içeriye giriyor, Valentino gibi, yani sessiz filmler, tango ve tüm bunlar. Gözleri fıldır fıldır, elleri kalbinin üstünde."

"Anne, yeter, öldüreceksin beni."

"Dizlerinin üstüne çöküyor. Yut beni! diye bağırıyor. Ve bana doğru fırlıyor, sanki kulaç atarak finişe yaklaşıyormuş gibi."

"Peki sonra?"

"Ben yavaşça pelerinimi çıkarıyorum ve içimde *cachorone* var."

"Ne?"

"Sert, tek parçalı bir gömlek, büyükbabamın giydiklerinden, kaktüs gibi kaşındırır ve ayak bileklerine kadar ilikli..."

"E, sonra, sonra..."

"Ne olacak? Zencilerim onu yakalayıp posasını çıkarana kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dövüyorlar. Perde."

"Anne, keşke hep böyle olsaydı."

"Zaten hep öyle, züppe, yalnızca sen görmüyorsun. Benim için endişelenme. Ve unutma aylığın Ruth'da. Ben yokken her zamanki gibi her ay çekini alacaksın."

"Ama, uşaklar kamçılamayı bıraktıktan sonra Buridan'a ne olduğunu söylemedin."

"Bela'ya sor. Hoşçakal."

"Anne... Claudia. Cevap ver. Anne! Bana cevap ver. Kapatma! Ne dedin? Doğruyu söylediğine yemin et! Anne! Doğru olmadığına yemin et!"

Ev hayatı

Il songeait un peu à se sauver dans un couvent...

HUYSMANS,
Là-bas.

Demek bugün hiç dışarı çıkmayacağım. Köpekler beni sinirlendiriyor ve sıkıyorlar ama kendimi meşgul etmek için onlara ihtiyaç duyduğumu söylüyorum. Büyük Danimarkalı, Firavun, bütün telefon konuşması boyunca yanıma uzanmış duruyormuş. Hüznü saygıdeğer ve ancak telefonu kapattıktan sonra onun yanımda, başını yere koymuş, ayağımın dibinde yattığını hissediyorum; şimdi kafasını kaldırıyor ve sinirli sinirli kulaklarını oynatıyor. Fakat onun hüzünlü, sevecen kahverengi gözleri, bu masum bilgelere hep yanlış, hep ısrarla insani biçim ve ruh halleri atfeden insanların, köpeklerdeki hafıza önsezisi olarak açıklamak istedikleri o korkunç uzaklığı kaybetmiyor. Sandalyeden elimi ona doğru uzatıyorum. Firavun mekanik olarak yalıyor elimi. Zavallı Firavun, ne hafızası ne kaderi var. Uzaklığı sadece şundan ibaret: varolmayan bir mutlulukla kıyaslanamayacak kibirli bir hüzün. Yavru bir köpekken, evet, oynar, kayar, perdelerin arasında kaybolur, mobilya ve perdelerin saçaklarıyla savaşırdı. O mutluluk, bugünkü eski hüznü gibi, saftı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de suç bende. Onu çok fazla birlikte olmaya alıştırdım; Claudia beni yatılı okuldan alıp bir dairede tek başıma yaşayabileceğimi söylediğinden beri şimdi dokuz yıl oluyor. "Tek başına" derken abartmıyormuş. Onun hep başının etini yemiştim, ağlayarak, kendimi katlanılmaz kılıp bana yatılı okulda nasıl davrandıkları konusunda yalanlar söylemiştim. Benim yirmi bir yaşıma gelmemi bekledi ve bir doğumgünü sürprizi olarak bana dairenin anahtarlarını verdi. Hiçbir zaman benim neden yatılı okuldan ayrılmak istediğimi anlamadı, ben de, belki onla dalga geçmek için, ama aynı zamanda anlaşılabilir güçlü bir arzuyla, yeni yuvamı köpeklerle doldurdum. Pul koleksiyonlarıyla da doldurabilirdim. Eski dergilerle. Sucuklar, kızlar, bayraklar ya da kurşun askerlerle.

Elbette ki bir tüy yumağından başka bir şey olmayan Firavun, durmadan istediğim güzel bir Afgan ve çoban köpeği sürüsü, Pekin köpeği ve Chihuahua'ların gülünç maiyeti içinde en küçüğüydü. İstediğim sadece, zamanın tarzına göre duvarları turuncu siyaha boyanmış ve beyaz basık tavanlarıyla o zamanlar soğuk bir yer olan burada bana arkadaşlık etmeleri, burayı oturulabilir kılmaları değil, aynı zamanda Claudia'nın onun yerini nasıl doldurduğumu anlamasını sağlamaktı; ah, ondan her köpek isteyişimde yalnızca benim varlığımın değil, aynı zamanda evi bir düzine köpekle doldurma niyetimin de farkına varmak zorunda kalıyordu.

Sadece bir tanesi bile onu gücendirmeye yeterdi. Ama o bu tür bir hakareti kabul etme yeteneğinden yoksundu. Ne gezer. Her bir köpek sırf benim hevesimi tatmin etmek için evime kadar dükkandan gönderiliyordu ya da, bir arkadaş, veteriner -annem kimi bulursa- tarafından getiriliyordu. En küçük bir ilişki, minnettarlık bile oluşmamıştı. Claudia hediyeleriyle minnettarlığımı satın almak niyetinde değildi. Taleplerimin bana getirdiği tek şey köpeklerdi, yoksa hediyeler verdiği için Claudia'nın bana hükmetmesine yönelik ne bir işaret, ne bir niyet vardı. Onlarla ya da onlarsız sonuç aynı olacaktı. Süregiden varlıkları yalnızca alelade biçimde herhangi bir eksikliğe destek oluyordu: bedenlerine yerleşmek isteyen herhangi isimsiz bir ruhun ya da anlamın, kılık değiştirmiş bir sahtekar olarak tazı, ya da yeniden bedenlenmiş olarak teriyer olduğu oyununu oynayabilirdim.

Köpeklerin hastalıkları ve yemekleri günlerimi dolduruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hangisinin benim yatakodamda yatacağı konusundaki keyfî seçim. Aynı zamanda, yalnızca bir tanesini alarak, hizmetçilerin erkek arkadaşlarıyla öpüşüp koklaşmak için gizlendikleri ve çocukların heykel taklidi yaptıkları Insurgentes'teki çukur parka yürüyüşe götürme kaprisi. Bunun artık önemi yoktu. Geriye kalan tek şey, maiyetin ve onların beni evin içinde takip etmelerinin bende bıraktığı izdi, artık içimden gelen ikinci arzu birincisini köreltmişti: fazla uğranmayan antika dükkanlarında telef olan bütün *art nouveau* ıvır zıvırla burasını yeniden dekore etmek istiyordum. Ama bütün bu çiçeksi sayıklama yalnızca sana bir saygıydı.

Bugün ölmüş, kaçmış, kaybolmuş, sadık ve gururlu, yalnızca arada bir haylazlığa veya ihanete, oyun olsun diye kalkışan -ısıran, saldıran, hırlayan, uluyan zavallı tanıklarım, Firavun-; itiraf edeyim, odama kaçıp kapıyı arkadan kilitleyecek kadar korkuturdu beni ve kendisi de belki geçici şeklini kaybedip eski, unutulmuş, yeniden üretilemeyen bir çehreyi geri getirmek üzere, karanlık kapının karşısında, yolu kapatarak, koridorda ağır ve soğuk masti kokusunu yayarak dururdu.

Köpeklerin kokusu ve ölümü. Can çekişmeler. Cinsel azgınlığın bastırılmış öfkesi. Kaçışlar. Bitkin dönüş, daha sonra pıhtılaşmış kabuklarla dolacak tırmalanmış veya yaralanmış deri. İçlerinden birinin artık dönmeyeceğini hissettikleri zaman çıkardıkları uzun ulumalar. Sezgi, Claudia bir yolculuğa çıkacağı veya bir yolculuktan döneceği zamanki akıl almaz huzursuzluk: kiminin dans eden çevikliği, kiminin tehditkar hırlamaları, içlerinden birinin kaybedilmesi üzerine ölüm ulumaları, kimi zaman da iyileşme ulumaları.

Belki de bu yüzden onları unutmaya, onlardan vazgeçmeye başladım.

Onları o seçti.

Evime o gönderdi.

Onları ben istemiş olsam da onundular.

Aldığım plaklar.

Garrard stereoyu kendi başıma kurdum ve hoparlörleri odalara dağıttım.

Bütün saatlerimi parlak kapakların cazibesine kapılmış bir biçimde Margolin'de geçirmeye başladım; bir seçim yapıyormuş gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünüyordum, ama aslında maksadım her şeyi almak, Gregoryen şarkılardan başlayıp Mazatecan şarkılara kadar bütün plak mağazasını eve taşımaktı. Müzik her geçici ilerleme içindeki bir ebedi dönüş haline geldi. Haftada sekiz, dokuz plak, o pikabın döner tablasını doyurmaya ancak yetiyordu; daha sonra yanına bir de teyp alıp dairenin aydınlatma sistemine bağladım: içeri girmek, ışığı açarak mağaramın gerilerinden bir Irving Berlin baladını veya bir Handel oratoryosunu duymak sanki ilki, köpekler ve dekor, yeterli değilmiş gibi bir başka savunma biçimi haline geldi. Görüntüm bu sarı kimono, bu çıplak ayaklar ve aynaların karşısında kararlı, onların dışında emin olmayan bu yüzdü.

Plakları okşayıp onları toza karşı koruyan, Osmanlı minderleri ve yılan çerçeveleri, Beardsley çizimleri ve sarkan Yunan süslerinin olduğu bu halılar arasında yürüyerek müzik dinleyen bu genç adam,

Hier ist die Gruft

seslerini dinlerken peşinde köpekler, benden boşuna bir okşama veya ilgi bekleyen bütün o yalnız köpekler var ve ben başlangıç ve sonun çıplak manastırlarında Bethlehem ve Golgotha'yı düşünüyorum. Sürü beni takip ediyor, ben de aynada kendime bakıp bir sigara yakıyor ve mırıldanıyorum ve ben sigaranın yerine bir topak şeker ağzıma koyup, kendimi izletirken onu yavaşça emiyor, önce ıslatıp sonra dilimin üzerinde dağılmaya bırakırken köpekler inliyor, arka ayaklarının üzerine kalkıyorlar.

Gün be gün beni takip ediyorlar, dış dünyaya olan ilgimi yitirdiğim bu yağmur mevsiminde, ama benden bekleyebilecekleri tek şey, onlara kilerin kapısını açıp aşçıya biftek ve konserve yiyeceklerini önlerine koymasını emretmek. Susadıklarında banyoya gidiyorlar. Kapıyı açık bırakıyorum, leğen de su dolu. Kalan zamanda dairenin içinde beni takip ediyorlar, hüzünlü, yenilmiş, kendilerini veya beni deneme fırsatından yoksun; buna sahip olsalar bile bu kuvvet sonunda bodur kalıyor.

Ve şimdiki gibi havlamaya cesaret ederlerse, ben de onları duymazlıktan gelip oratoryoyu mırıldanmaya devam ederim; ve eğer hepsi bu acılı biçimde, hayal kırıklığına uğramış, bana bakarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önümde durur ve biri havlamaya başlar, bir diğeri onu taklit eder, üçüncüsü de ulur, sonunda hepsi havaya kaldırdıkları burunları ve yarı kapalı sarı gözleriyle kurtlar gibi görünürlerse, kaçacak mıyım, hayır, yavaşça amplifikatöre doğru gidip sesi sonuna kadar açacağım, Bach'ın Paskalya Oratoryosu'nun sesleri, artık bana bakmayan, müzik yükseldikçe artan ulumalarıyla bana karşı ittifak yapar gibi görünen köpeklerin o melankolik, keskin havlama korosunu boğup bastırana kadar tam ve dayanılmaz volümdeki en tiz ve keskin tonları arayarak bütün ses düğmelerini çevireceğim...

Şimdi değil. Şimdi telefonu kapattığımda sadece uysal, evcil Firavun yalıyor elimi. Artık plakları dinlemiyorum. Köpekler de artık burada değil.

Bir ziyaret daha

Kapıyı açıyorum ve onu tanımaya korkuyorum. O da kafasını kaldırıp beni görür görmez bana sırtını dönüyor ve gümüş zincire asılı gözlüğünü göğsüne indiriyor.

"Ne istiyorsun?" -diyor bana sabırsız bir sesle.

"Dün çeki almam için uğramamı söylemiştin." Kravatımı düzeltmek için duruyorum. Ruth yataktaki bir şeyin üzerine bir bornoz atıyor.

"Niye önce kapıyı çalmıyorsun? Nerde terbiye aldın böyle?" -kolunu Ruth'a doğru sallıyor, Claudia bana sırtını dönüp dirseğini tuvalet masasına dayarken, Ruth dizinin üstünde kağıtlar yatağın ucunda oturuyor- "Ruth çek sendeydi."

"Evet, hazır." Acaba bu cırlamalar onun sesinin bir parçası mı? Kadın ayağa kalkıp bana doğru yürüyor ve belki de onu düşünmek istediğim kadar sevimsiz değildir: düzenli, gri, düzgün taranmış ve koyu maun rengine boyanmış saçlarıyla etkili. Kısa kollu mavi kazak, inci kolye, ekose etek: sınırlarını bilen bir sekreter: ılımlı, dikkatli, rahatsız etmeyen bir şıklık. Çeki alıp ceketin cebine, kalbimin yanına koyuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"En iyi yatılı okullarda, İsviçre'deki en pahalı liselerde okudun ama kimse sana önce kapıyı çalman gerektiğini öğretmemiş..." -ayağa kalkıyor ama yüzüme bakmaya cesaret edemiyor- "Ne bekliyorsun?"

"Bir şeylere engel mi oluyorum. Çünkü... şayet olmuyorsam biraz kalmak isterim."

"Nasıl istersen öyle yap."

Hâlâ sırtı bana dönük ama kağıtlara göz atmak için tekrar gözlüklerini takıyor. Onu rahatsız ettiysem de hemen önceki halini yeniden aldı. Ayrıca, sanırım hesap ve iş meselelerindeki hakimiyetiyle beni şaşırtmak istiyor. Ruth'un onun adına imzaladığı mektupları kendisinin yazdırdığını bilmiyordum. Noterlere, kira idarecilerine, banka müdürlerine, borsacılara, gayrimenkul acentalarına yazılan mektuplar. Sanırım bu emirleri benim için savuruyor, bu isimleri benim için yazdırıyor; yalnızca beni şaşırtmak için değil, aynı zamanda zihnimi rahatlatmak, bana hep bakılacağını bildirmek için. Evet onu, maddi zenginliğinden ve sağduyusundan, meyvelerinden ve verdiği gıdadan ayıramam, nasıl ki dünya, üzerinde yetişen ağaçlardan ve içinde akan nehirlerden ayrı tutulamazsa: bunun kanıtı annem: o var.

Yine de kendini bu zengin cimriliğine bırakıyor: rutin olarak Chase Manhattan Bank'teki bir mevduatı la Banca Commerciale Italiana'ya aktarıyor, gayrimenkule bir miktar yatırıyor ve Avenida de los Insurgentes'te sahip olduğu -benim de oturduğum- apartmanda tamirat yapılmasını ve kira artışını emrediyor -minnettarlıkla itiraf edeyim ki bu beni etkilemiyor-. Ruth ona bir fincan kahve ve tereyağsız bir parça tost sunuyor, o da Ruth'a bir New York gazetesinden bir sayfa veriyor. Annem kahvesini içip tostun yarısını çiğnerken Ruth elinde kırmızı bir kalemle ekonomi sayfasını inceliyor, ben de boy aynasının önünde saçlarımı tarıyor, kendimi profilden ve arkadan görebilmek için yan aynaları ayarlıyorum. Tuvalet masasının aynasından beni izliyor. Onun güçlükle ayırtedebildiğim solgun, ince ve uzak yüzü beni yansıtan aynalarda üç kez tekrarlanıyor. Üç farklı anneye sahip olmak mümkün olabilir miydi? Buna inanan kabileler var: insanoğlu cenin aşamasında sihirli bir dokunuşla bir annenin basit, işlevsel, belirsiz rahmini delmeden önce, kara kurbağalar ve kuğuların parçalanmış dölya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

taklarında, mağara ve uçurumlarda yaşar: gebelik başka rahimlerde olurdu, annenin toplayıp bir araya getirdiği geceye ait, dağılmış bir kristal gibi... çığlıklar, tırmalayan pençeler.

Yavaşça ıslık çalıyorum. Bana baktığını, bana dikkat ettiğini, benimkinde bir yansıma aradığını biliyorum, Ruth zar zor dinlediğim o duayı ne kadar tekdüze seslendirse de: American Sugar 28 7/8, Ampex 24, Brunswick 9 1/4, Cyclop Corporation 41, Disney 52 1/4, Falstaff 17 5/8, Hilton International 20 1/2 ve Claudia Birleşik Devletler Hükümet Bonoları'ndaki dalgalanmayı soruyor. Hangi şeyler yeryüzüne ait, hangileri onun yüzünden ortaya konuyor? Ormanlar, fauna, okyanuslar, her şey yeryüzü değil mi? Ruth dalgalanmanın ne kadar olduğunu söylüyor. Claudia gülüp bir yumruğunu kaldırıyor: ne kadar askeri, müstehcen, politik bir hareket. Topraktan ekin yetiştirmek dert mi, insanlar bunun onu bozmak, talan etmekle aynı şey olduğunu düşünüyorlarsa: tecavüz ve hırsızlık, akbabalar. Tam sözcüklerini takip edemesem de borsa oynamak için güvenilir bilgi gerektiğini söylüyor. Ama akbaba da temizler, gereksiz olanı, çöpleri ve cesetleri talan eden odur. Tüyoya değdi diye bağırıyor annem; görünüşe göre bonolar değer kaybetse de faiz oranları hâlâ artıyor; ne zaman yatırım yaptığına bağlı; bir şey anlamıyorum. Koskoca bir efsane yaratmak gerekiyordu, koskoca bir inanç, koskoca bir akıl; toprak üzerindeki sevgili tarımı haklı çıkarmak ve toprağı çapalarla katledip küreklerle kesip biçmek isteksizliğini yenmek için; annemin saçını yolmak için.

"Gringoya söyle çabucak satsın. Zamanı geldi. Ona telgraf çek. Daha Texas'ı geri alacağız."

Tlazoltéotl yerli ölüm, bereket ve pislik tanrıçasıydı; ellerine kan ve pislik bulaşmıştı ve bunlar -yalnızca tören eldivenlerini çıkarmanız yeterdi- aynı zamanda arınma elleriydi: temizleyen kişi kirlenir. Onu şaşkın ve emin görüyorum, bir ayağı ayinde, diğeri oyunda. Annem gülmeye devam ediyor, Ruth da hafif ve suskun bir mırıltıyla ona katılıyor. Ama Claudia'nın gülüşü artıyor ve Claudia güldüğünde adeta salgın olur; ben de yakalanıyorum, anlamayan, dinlemeyen ben, aynanın önünde ellerimde tarakla kollarım hâlâ havadayken başımı eğiyorum; onun intikamcı Meksikalı mizahı öylesine kendiliğinden ve vahşi ki onu resmedebilirim ve Cla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

udia'yı da tasvir ediyorum:

"... Dallas'a açık bir arabayla gelmiş, bütün kovboylar diz çökmüş..."

"Onu boşver, onu boşver." -Claudia, gözlerinden yaşlar gelerek gülüyor... "Toprağa, petrol kuyularına ve sığırlara tamam da, şu sersem Teksaslılar'ın hiç şansı yok. Hollywood'da film yapmayı hep reddettim. Ben bir torero gibiyim: İngilizce konuşmak mı? Tanrı için bile yapmam: Boşversene!"

Bu andan faydalanıyorum. Yanında diz çöküp başımı onun gülmekten sarsılan çıplak dizlerine koyuyorum.

"Bir çilek alır mısın?" -tabağı bana uzatıyor ben de reddediyorum: dünyada sevmem.

"Nasıl haklarından geleceksin anne?"

"Bildiğim gibi yaparak onları kendi oyunlarında yeneceğim. Bugün Birleşik Devletler'den üç yüz bin dolar alacağımı biliyor musun?"

Bahane: ayağının dibine otur, yere, yanımdaki Firavun gibi, köpeklerim gibi. Firavun: Mısırlılar'ın dediğine göre yere oturmak doğurmak anlamına geliyormuş.

"Dur bakayım, söyle bana..."

"Sendikaya katıl..."

"Ne?"

Ne söylediğimi bilmiyorum. Claudia'nın bacaklarına sarılmış, açılacaklarından korkarak onları hafifçe bitiştirirken bütün acıları hissediyorum: Maori kadınları gibi nehirlerin kıyılarına, sazlar arasında doğum yapmaya gideceğiz. Ne söylediğimi bilmiyorum: Claudia mutlu.

"Evet Meksika da eyaletlerden biri olsun, biz de Washington'a bir avuç senatör ve işçi lideri göndeririz..."

"Olmadı, Mito! Onlara Kongre'nin basamaklarında *enchilada* sattırırız!"

"Onların sistemini rüşvetle aşındırırız."

"Aha, yani fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun? Hayır bence onları kazanmanın yolu mideden geçiyor tatlım..."

Rahimden nehre: sulara terk edilmiş, başka bir şey olabilirdim. Claudia Nervo'nun oğlundan daha fazlası: kainata mahkum bir yetim olarak nehir kıyılarında ve ormanlarda diğer kaderimi bulana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar dolaşırdım: dişi kurdumu. Dişi kurdum. Başka bir zaman.

"... tatlım; bizim milli yemeklerimizi anlatan bir başkanlık kampanyası yap; et çorbası, çilek *pulku*, *chile*, *tacos*, balık böreği, o zaman her biri dizlerinin üstüne çöküp af diler..."

"Beyaz Saray'ın gül bahçesinde insan kurbanlar..."

"Öyle değil! Onların iflahını keseceğiz. Ölüm ilanları uçuşur Sonora'da ve sonunda, Devrim'den sonra sadece biz anneler ve dullar kalırız."

Çocuklar ölür ve yol kıyısına gömülürler: gizlice geçenlerin rahimlerini ele geçirirler: yeniden doğacaklardır.

"Ne kadar komik oluyorsun anne."

"Tazıyı tazı yapan terbiyedir. Dinle... " -elimi okşuyor, sertçe -"benden bir köpek istediğinden bu yana yıllar ve mutlu günler geçti..."

"Hayır. Zaten çok fazla köpeğim var."

Yüzümü dizlerinin arasına gizliyorum.

"Onlara bakmak pahalıya maloluyordur sana."

Bir gözümü açıp ona bakmaya çalışıyorum. Annem bana ne yapacak?

"Yeterince var, gerçekten. Teşekkürler."

Hafif bir tıkırtı sesi: Ruth, başka bir odada dikte edilenleri daktiloyla yazıyor.

"Eğer hiç durmadan dönüp duruyor olmasaydım benim de seninki kadar köpeğim olurdu."

"Elbette. Çok bakıma ihtiyaç duyuyorlar."

"Senin gösterdiğinden daha fazlasına tatlım."

"Daha iyi davranamazdım."

"Hadi canım. Onların cins köpek olduğunu anlamıyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Evet, elbette ki. Birini sabah otobanda parça parça ezilmiş bulduklarında, izini araştırıyorlar ve aradıkları ilk kişi ben oluyorum. Onları ben aldım."

Tırnaklarını törpülemeyi bitiriyor.

"Ve ayrıca tasmalarını çıkarmayı unuttuğun için hemen teşhis ediyorlar."

İşindeki işlemlere gösterdiği hassasiyetle makyajını yapmaya başlıyor. Yavaş yavaş yüzüne renk geliyor, sanki kozmetikler rengi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vermekten çok rengi çağırmışlar gibi. Bu temiz, açık ten ve bu dolgun, sert yanaklar. Bir yüzün güzelliği kemiklerindedir. Ayağa kalkıp mokasenlerimin uçlarına bakıyorum.

"Hepsini biliyorsun değil mi?"

"Benim hatam değil ki. Gelip bana her şeyi anlatıyorlar. Elbette ki sorınuyorum."

"Sana ne ki? Onlar benim köpeklerim."

"Elbette."

"Peki şimdi bu konuyu ne diye açıyorsun?"

"Beni aldatamadığını bilesin diye."

"Peki başka ne biliyorsun? Peşime detektif de taktın mı?"

"Niye ki? Seni avucumun içi gibi tanırım."

"Ne zaman uyuyorum, ne okuyorum, ne yiyorum, ne zaman işiyorum?"

Claudia dizlerini birleştiriyor. Beni itiyor.

"Kaba ve sıkıcısın tatlım."

"Benim hiç sırrım yok mu sanıyorsun?"

Yüzümün kızardığını gizlemek için saçımı düzeltiyorum.

"Belki vardır. Ama ben bilmiyorsam çok önemli olamaz."

"Lütfen makyajı bırak. Bana bak."

Yine yerde, dizlerimin üzerindeyim, yalvarırcasına.

"Ayağa kalk. Bir finoya benziyorsun. Kaba ve sıkıcısın, inan ki. Ve de güçsüz, Navajoa Meydanı'ndaki fıskiye kadar güçsüz."

Ayaklarımın üzerindeyim, pantalonumdaki kırışıklıkları düzeltiyor, halıdan yapışan tüyleri silkeliyorum.

"Söylesene, neden öyle diyorsun?"

"Köpekler yüzünden. Söyledim ya."

Pudra, bronz rengini tekrar yerine getiriyor; iki çift kirpik de bakışının yoğunluğunu sağlıyor. Ama o bana bakmıyor.

"Niye yaşıtın insanlarla çıkmıyorsun? Kızlar aşağıda ve Ruth'la işimizi daha bitirmedik."

Cevap vermek üzereyim, benim gerçek sırrımı bilmediğini söyleyeceğim. Belki de açığa çıkarmak üzereyim, sadece onu bozguna uğratmak için. Anlamayacaktır. Bunu anlamayacaktır. Gülüp yatakodasından ayrılıyorum. Kapıyı kapattığımda gülümsemem donuyor. Bela'yı sormak için gelmiştim. Şakalar, tartışmalar, çağrışımlar: unuttum. O da ilk kez benden kızlarla çıkmamı istedi. Önceleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kızların beni tanıması söz konusu değildi. Benim de hiçbir zaman onlardan bahsetmem düşünülemezdi.

"Onlara 'kızlar' de, kulağa daha iyi geliyor."

Formica sanguinae

... ilahi yasalara uygun olarak
-benim çevirim: gayri insani yasalara-...

BORGES,
Tlon, Uqbar, Orbis Tertius.

Her şeyi bilmenizi istiyorum. İlk seferinde bana sadece ayıplarcasına ve bir tür acımayla baktılar. İkinci seferinde hepsi saldırganca ıslık çaldı ve birisi "hadi gösterelim şuna" diye bağırdı ve hepsi "hadi gösterelim şuna, hadi gösterelim şuna" ritmik bağrışma katıldı. Bir sonraki son seferdi, ama hiçbir zaman kendi takımıma karşı üç gol atmam gerekmedi. Önce bana sol hafı verdiler ve sonra giderek, farkında olmadan sahanın bir köşesine, okaliptus ağaçlarından oluşan çitin yanına doğru ilerlettiler.

"Neredeydin?"

Dallar çok ince ve yuvaların bunlara tutunması zor. Narin keneler gibi dalla gövde arasındaki zayıf köşede kök salmaya vakitleri olmuyor. Onları almak için tırmanmaya gerek yok, düşüyorlar. Bazen yalnızca kırılmış küçük yumurtalar. Başka zamanlardaysa, şans eseri, yeni doğmuş kuşlar. Kör ve çıplak, fakir yaşlı adamlarınki gibi boyunları ve milyonerlerin tırnakları gibi gagalarıyla.

"Ne saklıyorsun orada?"

Futbol sahası çitinin arkasında gerçek kır başlıyor, yeryüzünün güneşte yıkanan köşelerinden ovaların havzasına doğru akar gibi görünen yeşil bir kaynak. Bu toz yaylasına, tuhaf bir biçimde arzulanan toza doğru tırmanırken bunu özleyeceğim. Diyorsun ki:

"Ülkeni tanımak isterdim çünkü orda her şey dengeleniyor. Ölümün kuvvetleri yaşamınkilere denk."

İki kamış arasından sıvışıyorum. Kimse fark etmiyor; ne o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zaman, ne de oyunun sonunda.

Bu kez eve kirli döndüm, ellerim, dizlerim çamura bulanmış.

"İşte seni böyle görmek isterim. Gerçek bir küçük adam."

Sadece benim bildiğim ve tek bildiğim o sahanın hoş yorgunluğu. Eğer uzakta diğer çocuklar tulumları ve beyaz gömlekleriyle futbol oynuyorlarsa, beni görmüyorlar. İnce, hafif bir koku beni çalıların arasından bu ovaya yönlendiriyor; ova, farkında olmaksızın, özsularını onlara o paralel doğumu sürdürmek, kumu güneşin yüzüne geri çevirmek için ihtiyacı olan toza boşaltıyor, ona iade ediyor. Orada aynı zamanda daimi bir vahiy halini alacak olan sürekli bir dönüş var. Evdeki kitaplar gibi, ölmüş büyükbabadan sağ babaya ve ondan da, zar zor hayata getirilmiş bana miras kalan; bir sayfa açmanın, onu terk etmek dışında başka bir çıkışın olmadığı bir labirente girmek demek olduğu: kapattığında unuttuğun kitaplar.

"Güçlü olmak zorundasın. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Bir karınca yuvasından dünyaya çıkmak. Spor sahası çitinin ötesindeki düzlükte, ayakla düzleştirilmiş, maçın gollerini belirlemek için dört çalının kökünden kopartıldığı, diğer çocukların düzlüğünün önünde kaybolmuş bu sarı tümsekten. Bir gün, birkaç şişe bira, gülüşler arasında. Ve çömelerek yapılan o keşif gezisi, üzerinde siyah şort, beyaz tişört ve sonunda eve çamurlu ve çizilmiş dönecek ayakkabılarla.

"Sadece yaşanılır bir hayat vermek istedim ona. Bu ona yetmedi!"

"Çocuğun önünde ondan bahsetme."

Peki ya posterler? Dergilerdeki fotoğraflar: dün gece Ciro'nun yerinde, dün havaalanında, Pazar günü boğa güreşinde. Ve filmden önce gösterilen haftanın olaylarında. Hayır, hiçbir zaman filmlerde değil. Ben bilmiyordum, kimse de açıklamadı. Ama dolabın bir köşesinde örümcekler yuva yapmıştı. Büyükanne mobilyaları duvardan hiçbir zaman oynatmaz: insanda bu keşif duygusuna gerek var. Ve diğerlerinin benimle paylaşamadığı her şeye sadık olmak için: uysal küçük kuşları, babamın şapkası içinde, şu köşedeki dokunulmaz siyah dulların karanlık saatçi dükkanına getirdiğimdeki temas eksikliği. İçlerindeki atışı duyduğum bu küçük vücutlara dokunmaya cesaret edebilir miyim hiç? Kuşların yapış yapış gözleri beni en-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelliyor; örümceklerinse, tersine, gece için gözleri var, bir büyüteçle bakıldığında bir kilisenin kubbeleri ya da bir gezegenin hep gizli kalan yüzündeki gözlem kulesi gibi görünen yuvarlak periskoplar: bir esrarın tapınakları. Ayak sesleri duyduğumda geri çekilmemek için ve sonra kömür sobaları, körükler ve ataerkil bir yaşamın bu kötü taklidinin taş ve kil aletleri. Ama büyükannenin başka bir şey bildiği yoktu: dibek dövmek ve bileyiciler.

"Sporda sıfır. Sporda sıfır!"

Birkaç saat sonra ölüyorlar, onları örümceklere gösterecek zaman hemen hemen hiç yok ve o zaman ümitsiz bir çabayla, eldivensiz, çıplak ellerimle onları oğuşturuyorum, mide bulantımı engelleyip gözlerimi kapatarak yumuşak küçük bedenleri, kanatların düzgün kemiklerini ovup kırılabilir pençelerin titremesini unutmaya çalışıp, karından, kalpten ve en sonunda kursaktan gelen aralıklı atışları sayarken dört ayak üstünde damağıma tırmanıp dilimin üzerinde bitkin düşen acı tadı hissediyorum. Zaman yok. Onları yatağın altında çoraplara sarıyorum. Ellerim işe yaramazdı; sıcaklıklarını çoktan yitirmişlerdi.

"Benim başıma gelenlerin onun da başına gelmesini istemiyorum."

"Şşş."

"Bir gün öğrenmesi gerekecek."

Karıncaları bir kibrit kutusuna koyup şortumun arka cebinde saklıyorum. Bu kan emici böcekler, onlara zevk vererek köleleştiren parazitlerin yakınlığıyla sarhoş: parazitin zooloji ders kitabında belirsizce ima edilen tatlı teri: onu hayal etmek istiyorum. Karıncayla yuva kurup, çağrılıp, onun tarafından reddediliş: ölen kuşların yanına asla gelemeyecek örümceklere şimdi bir kibrit kutusunda sunulacak karanlık ve zehirli bir çift.

"Ramirez Nervo! Sol haf! Hangi cehennem....?"

Rojas incik kemiğimi tekmeledi ve Carvajal dişlerini sıkıp bana doğru koştu ve Ortega ağzından köpükler saçıyor, konuşamıyordu ve Yanez de kendini yere atıp saçlarını yolmaya başladı, sonra herkes "hadi gösterelim şuna, hadi gösterelim şuna" diye bağırdığında kalktı, sonra bütün takım üzerime yüklenip tekmelemeye, yumruklamaya başladı, kapalı yumruklarımla örttüğüm kulaklarımın yakınındaki güruh tarafından, bağırmadan, ağlamadan, tekmeler, ho-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

murtular ve hırıltılarla dövülüyorum. Sonra sırt üstü çamurlu saha-ya düşüyorum ve yumrukların, çivili ayakkabıların, kanlı dizlerin, morarınış dirseklerin ve kafama inip kalkan şamarların ötesindeki okaliptus ağaçlarının tatlı mırıltısını ayırtediyorum...

"İşte. İstediğim bu. Küçük bir adam. Şimdi oldun işte."

Bir pazar günü, kibrit kutularının içinde küçük kuşlarla Chapa-la'ya gittim. Kırılmış ve ölü, bu karton ve zımpara kağıdı tabutlara ancak sığıyorlardı. Gölün gerçek bir kıyısı yoktu. Sık, dalgalanan otlar taa sığ sulara kadar giriyordu ve uzaktan su altındaki bu kum-seti bir buğday tarlası, bir bereket alanı gibi görünüyorsa da; yanı-başındayken, çıplak ayakla, bileklerimde çamurlu su ve tabanları-mı okşayan balçıkla, burası kanallardan ve sazlardan oluşan bir vahşi ormandı. Kutuları birbiri ardınca küçük göle ittim, çabuk el hareketleriyle sazlara çarpmalarını ya da otlara takılmalarını önle-dim. Her bir adım çamurlarda patlamalar yaratıyor ve tüylerim so-ğuktan diken diken, en sonunda, başka bir ayna olan göl, Akrep Adaları'nın bazalt rengine dönüşürken küçük kutular uzaklaşıyor-du.

Şu Jesús da ne hoşmuş

Hayır, onun kızlarını aramadım. Hep bazılarının isimlerini bilir-dim. Onlardan bahsedilmemesi gerektiğini biliyorum. Ama şimdi onlardan birini tanıyorum. Bela.

Bu sabah annemin davetini kabul etmeyip daireme geri dön-düm. Altı veya yedi kızla karşılaşmaktan korkuyordum. Insurgen-tes'e dönerken sayabileceğim bir sürü nedenden ötürü. Bilinmeye-nin korkusu var elbette, ama daha da çok Claudia'nın kurnaz bir hamlesinden korktuğumdan. Ve de Bela'yla yeniden karşılaşma korkusu. Belki. Ve hepsinden önemlisi bu karşılaşmaların annemin Meksika'daki son haftasını kısaltacağı korkusu. Ve korkulardan daha da büyük bir arzu: bir sonraki hamlenin benim olması.

Daireme vardığımda ellerimin boş olduğunu fark ediyorum, önümdeki saatler gibi. Ve hemen başvurabileceğim tek şey var:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendi tatminim.

Ah, bu hikayeyi maceralarla doldurmak için kontlara, şatolara, hayaletlere ve hatıralara ihtiyaç duyacağım. Bir zamanlar Hawthorne ve Henry James'in yaptığı gibi şikayet ediyorum. Daireme geri döndükten sonra, şu çok heyecan verici olaydan başka bir şey bulamıyorum: aşçı Gudelia alışverişe çıkmış ve ben de kapıyı açarken telefon hiç durmadan çalıyor, henüz eşiği geçmişken susuyor. Oturup las Lomas'ta kanasta oynayan hanımefendileri mi yazsam, yoksa Kanal 5'deki pembe diziyi takip edenleri mi? Mazeretim mükemmel: hiç konu yok. Dahası, kimse benden hiçbir zaman açık açık anlatmadığım hayal ürünü bir dünyayı sözcüklerle incelememi istemedi. Ben Claudia Nervo'nun oğluyum: kapaklandığım iyi bir iş bu, benim sosyal etiketim. Başka bir şey yok. Ama bu, şimdi hepimizin birilerinin oğlu olduğu yeni bir veliahtlar toplumunda yeterli bir şey. Artık tanıdığınız herkes bakanın, bankacının, gazete editörünün oğlu olduğu için bir önem taşıyor. Bizden tek istedikleri, iş idaresi konusunda bir kurs almamız ya da ihtiyatlı biçimde ortadan kaybolmamız. Kendimizi en abartılı avareliğe vermeden veliaht olmak, sanırım bizim vicdan azabımızı ortaya koyuyor. Politikacının durmadan devrimden bahsetmesi gibi zengin çocuk da kendi kendini yetiştirmiş bir adammış gibi davranmak zorunda. Yoksa köylüler kulaklarımızı keserler.

Ne yapabilirsin. Sabah ve öğleden sonra uzun olacak. Bu gece, tekrar filmlerimi görebilirim. Bu arada Gudelia, Félix Cuevas süpermarketten deterjan alıyor olmalı. Mutfağa şöyle bir bakıyorum, patatesler düdüklüde kaynıyor. Firavun beni takip ediyor, bense onu dinlemiyorum. Böyle olması gerekiyor. Aşçı Gudelia evde değil.

Çabucak yatakodama gidip dolabı açıyorum. En üst rafa ulaşmak için bir sandalye alıp üzerine çıkrnam gerekiyor ve orda, karanlıkta elimle kaşmirin şaşmaz dokunuşunu arıyor ve gümüşi kazağı bu şehirde asla giymediğim şapkaların arkasındaki gizlendiği yerden çıkarıyorum. Ne de başka bir şehirde giyiliyor bu şapkalar: sanki onları havaalanlarına gitmek için saklıyoruz. Biz Meksikalılar'ın neden yalnızca uçaklarda seyahat etmek için şapka giydiğimizi bilmiyorum. Belki de barbar topraklarda kafa derimiz yüzülür korkusundan.

Lekeli kazakla koşuyorum, Firavun da arkamdan havlıyor, koridor, mutfak ve tuvaletten geçerek hizmetçi odasına ulaşana kadar peşimden geliyor.

Temkinlice kapıyı açıyorum; Gudelia'nın sevgilisi Jesús gündüz orda olamaz. Gıcırdayan yatak orda ve üzerinde raptiyelerle tutturulmuş resimler ve dergi kupürleri olan her zamanki duvar. Guadalupe Bakiresi. Claudia Nervo. Atlante takımı. Şık Pueblalı Kadın'ın kötü renkli fotoğrafının olduğu takvim. Bazı sararmış fotoğraflar; panayırların ve bahçelerin; Gudelia ve Jesús küçük tahta atların ve adsız bir pınarın yanında; aile grubu, sağnak bıyıklı babacığın etrafındaki katı ve büyülenmiş idoller.

Gardırop. Çabucak açıyorum. Saten elbiseler cansız asılı duruyor ve askılar birbirlerine çarpıyor. Firavun hırlıyor. Uyarıyor. Bir kez daha kazağı okşamalı ve onu annemin dolabından nasıl çalıp, yumuşak tüylerini yanaklarımda hissederek uyuduğumu hatırlamalıyım. Bütün bir ay boyunca nasıl yastığımın altında, hep parmaklarımın ulaşabileceği bir yerde sakladığımı. Şimdi sonsuza dek vazgeçiyorum ondan. Önce öpüyorum, son kez ve gözlerimi kapatıyor, artık ilk kokusundan hiçbir şey kalmadığını fark ediyorum. Hayır, bir daha asla.

Odasına açılan kapının önünde Gudelia elleri önlük ceplerinde duruyor. Önce Firavun gördü onu ve ben ancak, kazak dudaklarımın yakınında gözlerimi açınca görebildim. Gudelia önlük cebindeki bozuk paraları şıkırdatıyor.

Utanmam mı gerek? Hayır, içten utanmıyorum. Efendi benim. Ama hissettiğimden daha gerçek olan görüntüm beni yenilgiye uğratıyor. Gudelia'ya bakıp kızarıyorum.

"Şey için... kazağı geri getirmek için gelmiştim," diyorum inanmaksızın ve bakışlarımı ondan çeviriyorum.

"Tamam, don Guillermo." Ve bana bakmayı sürdürüyor. "Her yerde onu aradını; hatta birinin çaldığını bile düşündüm." Gülümsüyor mu? "Onu bana kendi isteğinizle verdiğinize göre, istediğinizde geri alırsınız da."

"Hayır, hayır. O senin."

"Biraz yağlandığı için kusura bakmayın don Guillermo."

"Ama sen çok temizsin Gudelia."

"Evet, öyleyim ama..."

"Devam et, söyle."
"Doğrusu şu ki..."
"Jesús mu giydi onu?"
"Ah, efendim..."
"Söyle. Önemi yok."
Eğer ona böyle tedirgin bakarsam onun da gülmeye hakkı var.
"Yani onun içinde öyle hoş görünüyordu ki."
Örneğin Firavun'un boynunu okşayabilirim.
"Öyleyse, bu yağ lekeleriyle ter izleri..."

"Ne yapabilirdim ki efendim? Işte giymek istedi, gösteriş yapmak için."

"Sakin ol Firavun...Peki ya senle, hiç..?"

"Şey, öyle güzel ve yumuşak ki." Ne alçakgönüllü bir kıkırdama. "Affedersiniz, ona dokunmak bile güzel oluyor..."

Gözlerinin içine asaletle bakabilirim. "Sende kalsın Gudelia. Odana izinsiz geldiğim için de lütfen beni bağışla."

"Aman efendim sanki ev sizin değilmiş gibi. Biz hizmetçiler kim oluyoruz ki itiraz edelim."

Günün geri kalanında ne yapacağım?

Başının üstünde bir ekmek sepetini dengelemeye çalışan, bisiklete binip caddelerde ıslık çalarak açık pazularını sergileyen, annemin kolları kıvrılmış kazağıyla, kazakla pantalon arasından dışarı fırlayan kıllı göbeğini bile örtmeyen bu giysiyle gösteriş yaparken kendini öylesine şık, cakalı ve uysal hisseden dar alınlı, güçlü esmer Jesús'u hayal etmekten başka ne? Şu Jesús'un ne maceraları var kimbilir, herkese ve her şeye açık!

Sekiz gün sonra Claudia yeniden gidecek. Tılsımlar yeterli değil.

Dans l'enfer de son lit...
BAUDELAIRE,
Sed non satiata

Onu hâlâ tanıyamıyorum. Diana fıskiyesi etrafında dönüyorum ve ancak şimdi arabamla Paseo de la Reforma boyunca giderken onu tekrar yarattığımı düşünüyorum. Film resimlerinin yanında duruyor ve ön cam sileceğinin vuruşları arasında yavaş yavaş bana görünüyor. Daha yakından, daha kesin, daha çok benim: bunu düşünmeye cesaret ediyorum çünkü ona görünmeden görüyorum onu, bu kez kendisi olarak görünse de tanıyorum. Kalkık kaşı ve yapma beni gitmiş. Genç ve taze, saçını at kuyruğu yapmış, o bilmeksizin onu ele geçiriyorum. Ön cam silecekleri onu aydınlatıyor ve söndürüyorlar, tentenin altında uzak ve korunmuş olarak onu yaklaştırıyor ve kaçırıyorlar, toplu bir vücut, ince bir yüz, onu bulanıklaştırıyor ve parlak siyah bir yağmurluk ve Chanel bir el çantası çiziyorlar. Reddedilen ve yeniden yakalanan görüntü, o ağzıma tatlı bir beklenti tadı getiriyor. Durup korna çalıyorum. Sıçrıyor, heyecanlı, gülümsüyor, kolunu sallıyor.

İçeri davet ediyorum; başını uzatıp yürüyebilir miyiz diye soruyor: yağmur çiseliyor.

Arabayı park ederken, telefonun tekrar çaldığını açıkça hatırlıyorum ve davetini kabul ettiğimi itiraf ediyorum, çünkü beni bu yalnız öğle sonundan kurtardığı için ona minnettardım. Chapultapec sineması önünde buluşacaktık -buluştuk da- ve hayalkırıklığına uğrayan ben, onu kendi yerli şehrinde, o yoğun aşıboyası rengi saraylarla çevrilmiş olarak görmeyi tercih ederdim. Onun kırmızı, gri ve beyaz Piazza del Popolo'yu geçişini görüyorum; iki kilise arasında durduğunu; dikilitaş ve kemerin ötesinde, Pincio'ya doğru giderken insanları selamladığını; bir karşılık alamayınca tırnaklarını kemirdiğini, kafeler arasında durakladığını; en sonunda zarif adımlarla Rosati'ye girdiğini. Belki birlikte Poldo'da akşam yemeği yer ve o sevecen, bıyıklı, kafası traşlı Tatar'ın bize şarap mahzeninden iyi bir Lambrusco getirmesini bekleyebiliriz. Yemekten sonra

onu 84'e dansa, ya da Lungotevere'ye doğru bir yürüyüşe, ya da yol üzerindeki herhangi bir *bartabachi*deki barda ayakta bir kahve içmeye, ya da Rouge et Noir'ın sırdaş yaverliğinde geceyi bir içkiyle bitirmeye götürebilirim: Italo bize buz gibi votka sunar, biz de hafif piyano müziği dinlerdik. Hayır. Kafeye döneceğiz. Gecenin bu vaktinde boştur. Hayır: meydandaki hayalet, turlarına başladı; o dişsiz, kıvırcık, varisli ihtiyar cadı gece gündüz dilenir orda.

Bela bana o kayıp çocukluklardan, sırtlarında çantalarıyla gidip gelen o temiz ve solgun küçük kızlardan bahsedecek.

Yağmur, Paseo de la Reforma üzerine neredeyse tüy gibi düşüyor. Sardunya ve ıslanan toz kokuyor. Bir gün, yararsız, oturulmayan gökdelenler dikmek için yıktıkları bu yüzyıl dönümü saraylarını özleyeceğiz. Bela koluma yaslanıyor. Yeni yıkanmış saçlarını omzumda hissetmek ona bir şey sormamak için yeterli.

Sessizce yürüyoruz. Siyah ve şaşırmış gözleri beni sorguluyor. Hayır, geçmişten nasıl konuşacağız. Hiç geçmişimiz yok ki.

Bela'nın eli yağmurluğumun cebinde benim elimi arıyor ve parmakları tırnaklarımın acı veren kökünü buluyor. Bir baştan çıkarma teşebbüsü değil, daha çok bir oyun. Belki ikisi de aynı şeydir, ama bunda, baştan çıkarmayı alışılmış sıkıcılığından kurtaran neşeli bir işaret var.

Yağmur altında yanında yürürken, yalnızca onunkini değil, diğer muhtemel aşkları da hayal edebileceğimi söylüyorum. Bela evet diye cevaplıyor; imkansız aşkları hayal etmeyi o da seviyormuş.

"Hayır, imkansız değil. Muhtemel."

"Aynı şey, *sai*."

Ah. Gülüyor ve diyor ki, pekçok şey hayal etmenin iyi yanı, daha sonra insanın önüne çıkan ilk şeye razı olmaması. Bunun gibi bir şey, ben de, daha sonra gerçekliğin eksikliğini kabul etmek için, düşlerimize mükemmellik vermekle yalnızca kendimizi savunduğumuzu söyleyeceğim.

"Bu kadar ciddi olma, Guillermo."

"Bu kadar hüzünlü mü?"

"Öp beni."

Gülümseyerek, siyah botlarının ucunda durup beni öpüyor; onun kulak memesinde sürdürmek istediğim bir vaat. Gülüyor.

"Burda caddede öpüşünce insana bakıyorlar. Yürüsek daha iyi olacak. Ama daha yavaş."

"Affedersin. Hızlı yürüdüğümü biliyorum."

"Nereye koşuyorsun? Bütün öğle sonu bizim."

"Doğru."

Birbirimize başka olası aşkları anlatarak yürüyoruz. Uydurma olup olmadıkları konusunda asla karar veremediğim bütün o fantezilerim. "Sana bunların gerçek olup olmadıklarını söyleyemezdim."

Bir zamanlar gizemli ve eğlenceli gibi gelen bu sıkıcı gerçeklerden bahsetmek beni eğlendiriyor mu, hüzünlendiriyor mu karar veremiyorum. Toluca yolu üzerindeki buz gibi motellerdeki bütün o öğleden sonraları, Cuauhtémoc Meydanı'ndaki çay salonlarında o kadınla olan bütün o randevular. Juarez apartmanları yakınındaki perişan caddelerde el ele, çılgın yürüme alışkanlığı, çukurlar ve küçük bakkal dükkanlarıyla dolu o sokaklar, baharatlı yeşil mısır pişiren fırınlar ve vatandaşlarımın ağır aksak, sakin ve hızlı yürüyüşleri. Arkadaşlarına güvendiğini ve kimsenin onu ihbar etmediğini söyledi, çünkü arkadaşlığını kaybetmek onun aşkını kaybetmekten daha kötüymüş. Ekler yerdi Bela, Via del Corso'da değil de Calle Londres'teki Duca d'Este'de; orgazm taklidi yapardı, eminim. Postasını bir komşusunun evinden alırdı ve yine eminim ki kocasıyla birlikte kahkahalarla güler, melodramatik bir hayatın sahnelerini kutlarlardı, gece yarısı kaçamaklar, tabak dolabına gizlenmiş, tabakları kırmaktan korkan aşık; kaçışlar, melodram. Bilirsin ki Meksika'da yaşam gerilimi pikaresk ile melodram arası bir yerde yaşanır.

"Ben de. Bazen kendime karşı dürüst olmaya karar veriyorum ve hepsinin yalan olduğunu itiraf ediyorum."

"Ve sonra anlıyorsun ki hayal edilen her zaman yaşanandan daha iyidir."

"Hayır. Asla. Sadece farklıdır. Bana başka bir aşk macerası anlat."

"Sadece sefil hikayeler geliyor aklıma."

Yeniden gülüyor ve yeniden beni yavaşlatıyor.

"Nefes nefese kaldım. Yükseklikten olmalı."

Ona bakıyorum, ülkesi insanlarının enerjik ve mutlu el kol ha-

reketleriyle belli bir melankoliyi gizliyor: boyun eğişle kaldırılmış omuzlar, uzatılmış eller.

"Guillermo."

Trençkotumun yakalarına sarılıyor.

"Anlat."

Böyle konuşacak, neredeyse acı veren bir ısrar olan savunmasız bir mutlulukla: Bela'nın çenesini okşuyor ve onu anlıyorum, tapılası çünkü yaralanmayı unutulmaya tercih ediyor. Belki başka bir hafıza vardır, dokunmadığımız, mutluluğun gerçek muammaları olarak bize acıyı ve tehlikeyi sunan -nerede? damlayan şu dişbudak ağaçlarının altında mı? Bela bunu düşünmemi sağlayan bir şey söylemedi; ama Bela orada, bana sarılıyor, ben de bunu düşünüyorum. Belki bu başka bir gün, başka bir saat doğru olmayacak; ama şimdi Bela, hakikisi, yakın ve sıcak, yanımda yürürken bu doğru; ve ben annemin iki gün önce tokatladığım çirkin kopyasını aramaya devam ediyorum. Bela'nın taklit edişi yalnızca yaşamaktan kaçınmak için kopya etmesi gereken bir şeyden, peygamberimsi bir kurtuluş değil miydi? Onunla, onu olduğu gibi gördüğüm şimdi değil, o zaman tanıştığımı kendime tekrarlamak zorundayım.

"Sana neden hoşlandığımı söyleyeyim."

Başını sallıyor ve gözleri kapalı bana bakıyor.

"Devam et."

"Bundan. Yürüyüşten."

"Biliyordum. Romalılar şehirlerini tanımayı severler."

"İyi bir ruh haliyle uyanmayı."

"Duşta şarkı söylemeyi?"

Başını onaylayarak sallayıp bir eliyle gözlerini kapatıyor, utanıyor.

"Evde çalışan erkekler. Evi elektrikle doldururlar. Sana, kendilerinin de bilmediği enerjiler ve hisler verirler, *vero?*"

"Bela, Bela."

"Evde resim yapan, yazan ya da tartışan bir adamın yakınında olmak gibisi yoktur. Hiçbir şey programlı değildir. Onunla yaşarsın ve hiçbir şey istemen gerekmez: sürekli o verir. Tamam, o zaman ben de ondan yavaş ve nazik gitmesini isterim..."

Mississippi Caddesi'nde kırmızı ışıkta durmuş arabaların arasından karşıya geçiyoruz.

"Yorulmadın mı?"

"Hayır."

"Kahve ister misin?"

"Biraz sonra. Yüzüm pancar gibi kızarıp yanmaya başlarsa gülme. Köylü kanım dolaşmaya başlıyor. Aralık'ta çobanlar Cioci-ara'dan Roma'ya inerler, üzerlerinde kuzu derisi kabanlar ve bacaklarına deri iplerle bağlı elyaf sandaletlerle. Kıpkırmızı ve dişsizdirler ve hep çift gezerler. Biri gayda, diğeri flüt çalar. Çok tuhaf ve çok güzel bir müziktir."

"Dinlemiştim. Bir ağıda, eski dinsel bir şarkıya benziyor.".

"Evet. Via Frattina boyunca yürürler, şık insanlar arasında, eski şapkalarını uzatırlar birkaç liret veresiniz diye. Onları her Noel görürüm ve ben de onlardan biri olabilirdim diye düşünürüm, dişsiz, çok çocuklu, kırınızı bir köylü."

"Devam et."

"Ne plan, ne program hiçbir şey! Nefret ederim bunlardan. Öte yandan, çok düzenli olmayı severim ki dağınık olan o olsun."

"Sırılsıklam ıslanıyor ve kendinle çelişiyorsun."

"Hayır, hayır beni anlamıyorsun..."

"Hadi bir kafeye gidelim."

Şimdi Paseo'yu geçiyoruz ve ben ikimizi, bulvarda durup, uzaktan izlemek isterdim. Yağmur boşalıyor. Amberes Caddesi ve Café Viena'ya doğru koşuyoruz.

"Meksika'da kahve yapmasını bilmiyorlar."

Yağmurluğunu çıkarmasına yardım ediyorum. Tam burada tek başıma oturup, onun içeri girip başka bir masaya oturuşunu izlemek ve uzaktan onu inceleyerek olası arkadaşlığımızı hayal etmek harika olurdu sanırım. Uzaktan nasıl görünürdü? Bal rengi saçlarıyla ve bronzlaşmış; şimdiyse kolsuz çizgili kazağıyla. Beyaz ve siyah çizgiler.

"Kısacası, sizin ülkenizde kahve yapmak konusunda dahiler. Makinelerden olmalı, çünkü çekirdekler Amerika'dan geliyor..."

Bela ıslak saçlarını geçici bir örgüyle topluyor ve el kol hareketlerini abartıyor: "*Cappucino, lungo, doppio, machiato, espresso, semplice, como lo desid ra, gentiluomo?* Hayır, kavurma biçiminden."

Ya da onu başka bir adamla. O adamın ona söyleyeceği saçma-

lıkları dinlerken. Adam konuşur, konuşurlar. Ben o adamın yerinde bir olabilseydim, Bela'yla konuşabilseydim, onunla iletişim kurup onu dinleseydim.

Tek başınayken onunla tanışmaya cesaret edebilir miydim, ya da hakaretlerle, gerekirse yumruklarla, yanındaki genç adamdan kurtulmaya?

Onun elini alıyorum.

"Niye peşimden geldin?"

"Geçen gece söyledim. Senden hoşlanıyorum. Senden."

"Neden annemi takip ettin?"

"Bunu da söyledim sana. Beni çekti. Guillermo, ben dürtülerime karşı koymam. Bu konuda ne yapabiliriz ki? Eğer önce seni tanımış olsaydım seni takip edecektim, hepsi bu kadar. Lütfen bunu mesele yapma."

Tarçınla kaplı ılık bir karışım getireceklerini bilerek iki *cappucino* istiyoruz.

"Onu terk edecek misin?"

"*Dio, Dio, Dio*... Eğer kariyerimde bana yardım ederse, neden ki? Hem sanki bu pis bir şeymiş gibi konuşma. Bütün bunların masumca olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Neyi bilmemi istiyorsun benden? Geçen gece nasıl karşılandığımı kendin gördün. Sanki yokmuşum gibi."

"Çok basit. O bir maiyet istiyor. Bizim büyük bir yıldızın korumasına ihtiyacımız var. Ya da bir şeylerin merkezinde hissetmeye. Bilmiyorum. Bu yeterli. Çalışmam gerek ve Roma'dan sıkıldım, *funetti* için modellik yapmaktan, aynı yüzleri görmekten. Via Margutta'daki ucuz bir dairede tek başıma yaşamaktan. Ya da bir ay burda, bir ay şurda, bir şu oğlanın bir diğerinin evinde yaşamaktan. Yeter. Değişikliği severim. Ve seninle tanıştım..."

Elini durduruyorum. "Makyaj yapma."

"Mesele ne?" diye soruyor bana, pudra kutusu burnuna yakın, anlamadan.

"Bir daha onu taklit etmeni istemiyorum."

"Bunun kokteyl partisi için iyi bir şaka olduğunu düşünüyordum." Bir kadının pudra kutusunu kapattığını görmek beni büyülüyor: bazılarında, Bela'da da, bu, zarafet ve yeterliliğin en yüksek hareketi. "Hepsi bu. Onu eğlendirmiş gibiydi."

"Her şey onu eğlendirir."

"Guillermo, öyle mutluyduk ki..."

"Üzgünüm. Üzgünüm, Bela; ben bir oyunbozanım."

"Sen huysuz ve değişkensin ama sinir bozucu değilsin. Bir zamanlar büyüleyici bir çocukla yaşadım. Ama sinir bozucuydu! Hep aynı şeyden bahsediyordu, ben sıcak suyu kullanıp bitiriyormuşum o da traş olamıyormuş. Ona elektrikli bir traş makinesi aldım ve onu evden attım. İşleri karıştırmanın bir anlamı yok, ha?"

Kahve servisi yapıyorlar ve Bela konuşuyor bense dinlemeden dinliyorum. Kafedeki o uzun saat boyunca, konuları, isimleri, onun hayatından bahsederkenki hislerini belli belirsiz ayırtediyorum. Ne şimdi ne de başka bir gün onları tekrarlayabileceğim. Ve bunun sebebi de ilgisizlik değil. Tersine: şu anda Bela'yla aramda neredeyse şimdiye kadar hiç hissetmemiş olduğum bir iletişim var. Bela doğrudan benimle konuşuyor: beni şaşırtmıyor ya da yanıltmıyor. Benim minnettarlığım şefkatim. Eli elimin içinde ve eğer o, konuşmayı kesmiyor ve yokluğumu fark etmiyorsa bu, gözlerim onun sözlerini dinlemeyi kesip, bu mevcudiyetin anısını yakalamak için onun gözlerinin içine işlediğindendir. Kafeye giren çiftlerin vücutlarının ve ıslak giysilerinin kokusu, sigara dumanı ve bir garsonun ileri geri sürdüğü küçük bir arabadaki pastaların üzerindeki şurubun kokusu gitti. Bana bu ânı kim verdi?

Konuşurken Bela da biliyor olmalı ki, bu an hiçbir zaman önemli olmayacak, şu anda yaşandığı için değil ama sadece bundan sonraki geçmişe özlemimizin bir parçası olduğu için. Burda oturmuş, eğilmiş yüzlerimizin yakınındaki yağmurun belli belirsiz farkında birbirimize bakarken, oradaki bulunuşumuzu ne o, ne de ben açıklayabiliyor ya da ifade edebiliyoruz; ve belki de birlikte yaşadığımız ânın yokoluşunu kabul ederken tek gerekçesini itiraf ediyoruz: büyüsünü. Onun seni tanıdığını biliyorum. Ona seni sormak istiyorum. Bela gülüyor:

"Amor-Roma. Anladın mı? Roma-Amor."

Ve adın yeniden aklıma geliyor.

"Hadi gidelim."

Madonna dei Monti Sarayı'nda geçirdiğim o günler boyunca bana söylediğin onca şeyden, bu gece yalnızca bir tek şey hatırlıyorum: hiçbir şey açıkça ortaya çıkmaz, her şey şekil değiştirir. Bir sahneyi gözönüne sermek istedim. Her şeyi hazırla ki böylece an, yapması gerektiği gibi, doruğuna doğru gelişsin. Daireme girdiğimde onun kaçak havasını taşıması için hangi ışıkların yanık kalması gerektiğini biliyorum. Ve hafif müzik. En melankolik Becaud. Kristal şişecikler içinde viski. Gevşetilmiş kravat. Ayakkabılar çıkmış. Alacakaranlıkta sigaralar. Herkes aynı şekilde hazırlanıyor, önceki hareketlerin hepsi özdeş: şovalye ruhu böyle ister. Yalnızca son perde her seferinde farklı olacak, şimdi Bela'nın terliklerini düşürdüğünü düşünüyorum ve onun sert kalçalarına yaslanarak ona bakmadan sigara içiyorum, o da mırıldanıyor. Son perde hayatlarımızı ebediyen birbirinden ayırıyor.

Buna boşuna izin vermiyorum. Ve Bela bekleyip anlıyor mu bilmiyorum. Onun boynumu okşayan parmaklarını öpüyorum ve onu tetikte tutmaya çalışıyorum. Kurtuluş yok. Birleşme ya da düğün şarkısı, bu bir edim olacak sır değil. Yine de, hâlâ sadece vaatten ibaret olan parmaklarına nasıl karşı konabilir?

"Vaat yeterli değil mi" -diye mırıldanıyorum, dönüp yüzüstü yatarak Bela'nın açık elini öpüyorum.

"*Cosa?*"

"Yok, hiçbir şey..."

Daha sonra bu hayal gücü yoksunluğumdan nefret edeceğim. Ânı uzatmayı bir bilebilseydim eğer. Kendimi çoktan yatakta Bela'yla görrnüş olmasaydım. Ve sonrası; o korkunç sonrası: yerden kaldırılan giysiler, hâlâ nemli çoraplar, soğuk külot, kırışmış pantalon. Yeniden giyinmek beceriksizce. Makyaj yapmak. Saçları taramak. Ölmedik.

Henüz soyumuz tükenmedi. Öpmek için yüzünü yüzüme yaklaştırıyorum, onu böyle öpmek, açık, terk edilmiş ve bu tutkunun onu tatmin edeceğini, öpücükte onun doruğun ilanını bularak sembolik teslim oluşumuzun zalim ve zayıf bir tekrarından vazgeçeceğini umarak... Bela nerden başlasam? Öpmek, öpmek ve ölmemek, yok olmamak. Yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum ve şimdi tutkumu sana iletmek istiyorum: anlıyor musun; hayır, sırf hayatta olduğun için bilmen gereken şeyi anlamayacaksın: erişilmez olman

gerektiğini Bela; ancak sana sahip olmanın imkansız olduğunu bilirsem seni istemeye devam edeceğimi; seninle arzum arasına girmek için boş yere uzaklarda olduğunu bilmem gerektiğini... beni böyle okşama canım; böyle değil, lütfen... Uzaklaş. Yakına gel. Yarın seni hatırladığımda seni arzulamaya devam etmek için bu gece yakınımda olmana ihtiyacım var. Bu gece benden uzakta olmana ihtiyacım var ki sensiz bir yarın düşünülemez olsun.

"Yatakodasına gideyim."

Onu duymazlıktan geliyorum. Ellerimi kaybettim.

"Lütfen. Nerde olduğunu söyle."

"Koridorun sonunda. Sağda."

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır. Unutmuşum. Anahtarım yok."

"Ne?"

"Yatakodasının anahtarı. Kaybettiğimi şimdi hatırladım."

Bu gülüşü hakediyorum, bizi ayıran ilk gülüş. Bela'nın, beni reddeden, inanmayan ve alaylı, yalnız gülüşü. Hâlâ gülüyor ve kazağını çıkararak yarı çıplak, elleri kalçalarında duruyor.

"Umurumda değil. Kanape yeterince rahat."

Onu duymazlıktan geliyorum. Yapacak başka şeylerim var. Öğle sonu yalnızlığımdan niye şikayet ettim ki? Dolaba gidip film perdesini çıkarıyor, açıp ayakların üzerine kuruyorum. Kutuları almak için çömeliyorum. Bir düğmeye basıyorum ve altın sırtlı iki sıra sahte kitap arasından projektör ortaya çıkıyor: Gobden-Sanderson ciltlerinin ilginç bir taklidi, Ve Bela orada, göğüsleri çıplak, elleri kalçalarında.

"Söylüyorum sana, umurumda değil."

Saçımı düzeltiyorum: orda üşütmez misin, Bela? Kaygılanmış gibi yapıp, sanki yapay Osmanlı kanapeleri yığını ve oymalar, plaklar ve perdeler, masalar ve sayısız nesne arasından bir anahtar çıkabilirmiş gibi belli belirsiz aydınlatılmış odada etrafıma bakıyorum. Gözlerimi kısarak her şeye göz atıyorum. Sen hep elimizde kalan tek olası espri olarak, tanımlamak ve yeniden tanımlamakta ısrar etsen de, tekrar burayı tasvir etmenin gereği yok: listeler, kataloglar insanın bütün sıkıcı hikayelere, bütün yenilmiş karakterlere ve boş anlamlara karşılık olarak verebileceği son ironi. Nesneler, görüntüler krallığı, bir zamanlar bizi yöneten elle tutulmaz,

tinsel dünyadan intikam alıyorlar. Kadife ve Çin mürekkebi, ipek ve deri, toz ve alçı, cam ve vernik parmaklarımın altında kayıyor.

Gözlerimi açıyorum. Bela artık orda değil. Bela gitmiş. Siluetim gümüş renkli perdede donmuş. Projektörün titreşen ışığından başka ışık yok: yalnız kalmak istemiyorum, parmaklarımı şıklatıyorum ki Firavun görünsün, yanıma gelip yeniden ayaklarımın dibine yerleşsin. Filmsiz projektör soğuk, gelip giden, somut bir ışık fırlatıyor. Muazzam bir neon ışığı içinde yakalanmışız.

Tek ışık bu. Beni ön kapıya yönlendiriyor, kapıyı açıyorum. Sahanlıkta da ışık yok. Arkamdaki bütün koridoru, yatakodamın açık kapısı önünde kollarını kavuşturmuş beni bekleyen Bela'nın bulunduğu uca kadar aydınlatan sadece oturma odasındaki projektör.

Yalnızca şekil değiştirmeler vardır. Sıcak sabah bizi sarıyor ve yadsıyor: bizim sessizliğimiz, bütün dünyanın yavaş ve tüketen sıcağına karşı hiçbir şey yapamıyor. O ilk geceki gibi, Bela'ya bakmaksızın sürüyorum arabayı. Şehir, aynı şehir ama şimdi bir magnezyum ışıltısına dönüşmüş: güneşle badana edilmiş bu gri ve çirkin şehir, şimdi kendinin ışığa tutulmuş negatifi. Arabaları temizlemek için tüy tozluklar ve güderi, piyango biletleri, aydınlatılmamış büyük çadırlar ve kocaman bira ve rom reklamları: yüksek evler ve küçük evler, hepsi çürümek üzere.

Bela soğuk duruyor ve o da bana bakmıyor. Onu hayal ediyorum, dertop olmuş, kıvrılmış, kendini yalayan bir kedi. Yaralanmış. Tükenmiş. Bir edim mi yoksa bir unutkanlık yüzünden mi bilmiyorum. Bilmiyorum: kim hesap soracak bizden?

Annemin evi önünde duruyorum. Hâlâ gözgöze gelmiyoruz ve ben Bela'nın ilk hareketini bekliyorum: çıkacak mı yoksa kalacak mı, susacak mı yoksa konuşacak mı, konuşursa ne söyleyecek?

Motoru kapatıyorum: "Buyrun senyorita."

Gereksiz. Ne kadar gereksiz bunu söylemek ve şunu eklemek: "*Tu es chez toi.*"

Ve bunu söylerken Claudia'nın beş gün sonra bir uçağa bineceğini; onu sekiz ay görmeyeceğimi düşünmek.

Bela'ya bakmak için cesaretimi topluyorum.

"Neden?"

Daha önce bunu hayal ettiysem, şimdi biliyorum. Sorusunun gözleri bu muammayı çözüyor. Acı mutluluk mudur? Ve hemen ona bakıyorum, ona bakmayı kesmemişken, sanki ilkinden ikinci bir görüntü doğmuş: dün biz yürürken o şifre bir bilmeceydi; bugün bir gerçek. Bugün yok olmaya başlamak için var. Dün dayanılabilir ve baştan çıkarıcıydı: bir sır. Bugün dayanılmaz ve iğrenç: bir gerçek.

Yemin ederim önce o benim boynuma ağlayarak sarılıyor. Ve sonra Claudia evden çıkıyor.

Ancak o zaman annemin vücudu, görüntüsünün en küçük detayları, giymekte olduğu eldivenler, panter derisi şapkası, muhteşem bej vizon mantosu -ve sıcaklık, bu günün sıkıntılı havası: yoksa bu yalnızca kendi ateşim mi?- Bela'nın titreyen sıcak yakınlığını siliyor ve yeniden doğmuş bütün bedenimin umutsuz eylemlerini körüklüyor.

Claudia evinin giriş kapısında duruyor, giysisinin görkemiyle, sıcak gibi hissetmek istediğim bu sabahın gerçek soğuğuyla desteklenen, bir büyücü ya da manken pozuyla eldivenlerinin içinde ellerini uzatıyor. Belki de sıcaktır hava: Claudia kendi iklimlerini yaratır ve gittiği her yere götürür onları.

Ellerimi Bela'nın kol ağızlarından içeri sokuyorum ve sırtından aşağı inen ani titremeyi, parmaklarımın dokunuşuna onun dik, pembe göğüs uçlarının verdiği karşılığı, onun tatmin olmamış, gecenin kabuklarından ve sabahın yeni sularından geri çekilmiş vücudunun iniltili itirazını hissediyorum: onun boynunu, çenesini, dudaklarını öpücüklerle örtüyorum, başını tümüyle geri atıyor, hâlâ pek iyi göremeyen bir yüzün çizdiği şiddetli eğim, hâlâ ayıp elleyişimin kaosundan, bacakları arasındaki elimin soğuk şiddetinden çıkmamış bir yüz; bu arada Claudia hareketsiz bizi izliyor, Bela elimi tırmalayıp dudaklarımı ısırırken bizi izlemeye devam ediyor, ona bağırıyorum, ama Claudia'nın beni duyacağı gibi değil:

"Uzak dur benden seni orospu!"

Bela şikayetini bastırıyor. Onu bırakıyorum. Üstü başı darmadağın, çıkıyor; bir an Claudia'yla yüzyüze duruyor; ağzı titriyor; eve doğru koşuyor.

Onları bir daha görmeden uzaklaşıyorum. Ya da görsem de bu, ön cam silicisinin boş yere silmeye çalıştığı toz heyulası içinde

oluyor: parfüm, yürüyen pırıltı, ipek kağıt gibi cilt, satende boğulmuş solgun kadınlar: boşaltım kanalı, yumuşak sümükler, tütünle ağarmış akciğerler, damağın gerisinde sıkışmış irin, çürümüş istiridyeler, irinlenmiş göğüsuçları, adet kanı pıhtıları, ebediyen açık kalmış leşin bulantısı, izsiz yaralar, şişmiş bağırsaklar, yeşil gazlar, katı safran, uzun bok tüneli ve binlerce küçük yumurta ve tehditkar plesantalar: onları derisi soyulmuş görmek isterdim, gerçekte oldukları gibi, yanıltıcı deri olmadan, uçucu parfüm olmadan, sırf bir çürüme kaynağı olarak, gereksiz meninin depoları. Bok orospular.

Veliahtlar

Bir adam düşlemek istiyordu.

BORGES,
Las ruinas circulares

Bana sordun:

"Ne yapacaksın? Noel'i nerede geçireceksin?"

Ben omuzlarımı silktim ve akabinde bu hareketin istem dışı kabalığından pişman oldum. Sen gülümsedin: "Eğer daha iyi bir fikrin yoksa benimle eve gel."

Sanırım ondan sonra o köyü tam olduğu gibi, Matese'nin tepelerinden birinin arkasında kaybolmuş olarak hayal ettim. Doğru, onu hayal ettim; Campania'nın bölge adları, Napoli'nin yakınlığı, güneşle ve taşın belli bir aşıboyası rengiyle kolay bir özdeşleştirmeye sevk ediyor. Kendi adını inkar eden soğuk ve gri bir saray hayal etmek istiyordum; Madonna dei Monti, o senin ülkendeki diğer pitoresk tuzaklardan biri, zamanın bütün ordularının yayıldığı, hiçbir zaman gerçek, belirsiz, keskin, sırrını, özünü ortaya çıkarmayı başaramayan ülkendeki: farketmeden seni tanımlıyorum.

Seni böyle hatırlıyorum, dokuz yıl önce annemin telgrafını aldığım o Aralık gününde. Claudia, Noel arifesi ile Onikinci Gece arasında çekimlerde yalnız üç günlük boşluk olduğunu söylemişti: aslında Paris'ten ayrılmak istemiyordu; Réveillon için planları vardı,

beni yanında istemiyordu. Tatil sırasında okuldaki tek öğrenci olmak korkunç ve hüzünlü bir yavanlık. Bunun sebebi bu yatılı okulun daha önce Guadalajara ve Meksiko'da gittiklerime benzemesi değildi. Bu, yaşımdan mı yoksa Lozan'ın varoşlarındaki güzel kasaba, gölün yakınlığı ve aynı derecede güzel diğer gölkıyısı kasabalarıyla sırf okulun atmosferinden mi bilmiyorum ama, burada hep aramış olduğum şeyi ele geçirmiştim: tente, yatağın altındaki gizlenme yeri, münzevi özgürlüğün kıyısı, yani hakkım olduğunu düşündüğüm her şey. Öğretmenler gaddar olmadan talepkar; dersler faydasız olmadan karmaşık olabiliyordu. Meksika eğitimini ortaya koyan zorla ezberletme bir tarafa, burada her şeyin kaynağı öğrencinin merakında, müfredat dışı okumalarındaydı; ve dersler, sağır adamların ses ezberi olmaktan ziyade asıl olarak öğrencinin şüphelerinin ve öğretmenin önerilerinin sunumuydu. Her şeye vakit vardı. Yakındaki bölgelerde dolaşmaya, Fransa'ya ve İtalya'ya gitmeye, okumaya.

Lozan'daki sahafları keşfeder keşfetmez, gizli hayal gücümün eşdeğerleri olduğunu bildiğim şeylerin keşfine battım -ve onlara Claudia'nın sağlamaya razı olduğundan daha çok para batırdım-. Belki bu kitapları önceden, modern baskılarıyla okumam imkansız olurdu, ama şimdi onları tanıyordum ve eski ciltleri, yorgun sırtları, lekeli işlemeleriyle, pirinç kağıdı yapraklarıyla korunmuş halleriyle onları arıyordum. Çocukluğumdan bu yana pek az okumuştum ve şimdi buradan aldığım kitaplarda *La Piel de Zapa*, *Markheim*, *The Old Curiosity Shop*- tasvir edilen kitapçı ve antika dükkanlarına çok benzeyen, bu kitapların yığılı olduğu tozlu mahzenlerden birine her girişimde, sanki tekrar hikaye kitabının bir sayfası, bir sonraki resime bir bakış sunarak açılmış gibi on yıllık bir boşluğu dolduruyordum. Önce Scott, sonra Dickens ve Balzac ve Stevenson; özellikle Dickens ve *Cricket on the Hearth*'in beni tutsak eden imgesi, oğul asıl gerçeği asla öğrenemesin diye baba tarafından uydurulan masalın olağanüstü dünyası: o küçük kör çocuğun bilmesi gerekmeyen bir gerçek.

Satın alıp tamamını okudum; insanın pencerelerinden bakarak Leman Gölü'nün enginliğine hayran kalacağı yurtta, okul bahçelerinde ve bazen de şans eseri, yanımda dalgaların nazik ve soğuk vuruşlarını duyarak, pazar günlerini geçirdiğim Chillon Kalesi'nin

yakınındaki bir kaya üzerinde. O ilk sömestr boyunca dünyam ışık ve gölge sanatındaki büyük heyecan anlarından oluşuyordu: Gaffer Hexam'la kızının geceyarısı, soymak için boğulmuşları çıkardıkları kara bir Thames; bir gece Paris'i, Paquita'nın gözleri gibi ışıl ışıl, Vautrin'in elleri gibi cani, yaban eşeği derisi gibi amansız, her bir yeni arzuda fâni ve mahkum edilmiş sahibinin ellerinde büzülüyor.

Kimse bana haftasonlarımın hesabını sormuyordu. Kimse, ben açıkça istemediğim için, beni yelken ya da futbol takımlarına katılmaya zorlamıyordu. Ve okumalarımın ateşi, o saf enerji dünyasının dar yollarını ve dehlizlerini görmek için acilen Paris'e gitmekten başka çıkış yolu göstermeyince, Balzac'ın uydurduğu sözcüklere müthiş şekilde direnen okul müdürü bana memnuniyetle bir hafta izin verdi: bütün öğrenciler yabancıydı ve biz de, ziyaretçiler için stratejik bir merkez, bir liman ve bir sıçrama tahtası olmaktan gurur duyan bir İsviçre'de kalışımızın tadını çıkarmalıydık.

Böyle bir gezi dönüşü kitap dükkanlarına ziyaretlerime yeniden başladım. Cilalı sedir kokan dükkanın birinde *Great Expectations*'ın seçilmiş ve sevgili cildini almak üzereydim. Elim kitabın sırtı üzerindeydi ve hayalgücüm onun ödülü üzerinde yoğunlaşmıştı: bugün bildiğim, o andaysa renkli kağıtlara sarılmış şekerlemeler olan başka unutulmaz imgeler. Düğün gününde kasvetli yemek salonundaki yaşlı Miss Havisham; fundalıkta küçük çocuğun suçluyla karşılaşması. Ama elimin üzerine başka bir el kondu. İki yüksek rafın arasında, dar ve kötü aydınlatılmış bir koridordaydık. Elimi toz yığınları boyunca böylesine nazik, ama böylesine kararlı yönlendirip önce bir kitabın, sonra da ötekinin üzerinde durduran kişinin yüzünü ilk anda göremedim. François Villon, Petrus Borel. Beni yönlendirirken arkamda kaldı; soluğu gülümsüyordu ve belki biraz da alay ediyordu. Beni elimde kitaplarla bıraktı ve koridor boyunca tek seçebildiğim, hızlı hareket, geniş omuzlardı. Sonra zilin ding dong sesi, açılıp kapanan kapı.

"Dışarı çıkan kimdi?"

"Onu tanımıyoruz. Sizin gibi sürekli müşteri değil. Onbeş frank kırk santim. *Bonjour, m'sieu-dame*."

Bütün bunlardan sonra o gece, ben kendime *Ballade des dames du temps jadis*'i okuyup, yavaş yavaş, gözlerimin takip ettiği satır-

lar seslere dönüşürken ve yurdun karanlığında başka bir ses,

Mais où sont elles, les neiges d'antan?

diye tekrarlarken çok gülebilirdik.

Uzaktan görülen o varlıktan emin değildim ve onu açıkça göremedim ya da görmek istemedim: insan yakın olmadığı kişilere bulanık, ortak bir dış görünüş vermeyi tercih ediyor. Çinliler'in ya da Zenciler'in hepsinin birbirine benzediğini söyleriz, çünkü onları tanımayı ya da yanımızda kabul etmeyi istemeyiz. Aynı şey o kalabalıkla, o saldırgan güç, sınıf arkadaşlarımla da oluyor ve bütün sömestr görmediğim bir sınıf arkadaşımı, sadece bir sahaf dükkanının ve kötü aydınlatılmış bir yurdun loş ışığında tanıyabilmem önemli.

Saçlarını düzeltişi, bir köy Don Juan'ı izlenimi vermek ister gibi açık bir elini siyah, düz saçları arasından geçirme alışkanlığı. Evet bu imaj çok açık olabilirdi: eğer daha sonra bu Latin aşık yüzüne gerçek bir sertlik ve melankoli veren bazı erken çizgileri, yanaklardaki belli kırışıklıkları görmezseniz şayet, ilk bakışta bir muhabbet tellalı imajı.

Biliyorum; hatırlıyor ve o zamanlar okuduğum bir romandaki gibi tasvir ediyorum. Ama gerçekte bu imaj bir Raphael de Valentin'di; ve o kahramanı sırf hatırlamak bana, ironik biçimde büyük kadife etolün İtalyancalaştırılmış adını, kırk yıl önce, *morbidezza* dediğimiz şeyin sahibi olan çöküş dönemindeki kaplanı hatırlatırdı; Arap şefine, tango dansçısına, pomatlanmış Cossack'a dönüşmüş bir Puglia köylüsü. Evet, annemin bir tür erkek karşılığı. O gece onu aile açısından düşündüm ve bu ev halkı esprisine güldüm. Gülüş dudaklarımda dondu. Bana arkadaşlığını sunuşta, bizimki gibi hiyerarşik olmayan, canlı, içten ve gözüpek bir asalet vardı ve daha sonra seninle tatilleri geçirmem için beni davet ettiğinde, yaratıcı bir biçimde bir eve, bir köyün adına atfettiğim o uzaklığı temsil ediyordu.

Uzaktaki güneş ve karın peşine düşmüş, bir taş yamaca tırmanan, soğuk, gri bir köy hayal etmiştim. Özlemi, aynı zamanda uzaklığında eriyecek zıtların, ateş ve buzun, bir buluşması olacaktı. Madonna dei Monti rüzgarlı Campania'nın puslu vadilerinden,

bana bazı Meksika kasabalarını çok hatırlatan meydanlar ve düz caddeler kümesine doğru yükselir; o sürekli çisentisi, dağın yakınlığı, boyalı ahşap parmaklıklı balkonlarıyla özellikle Orizaba. Ama satranç tahtası resmi, bir zamanlar basamaklar olan dar yollar yığını içinde hemen kayboluyor, pasajlara dönüşen basamaklar, tünellere dönüşecek pasajlar. Gölgeli Matese sıradağı köyün coğrafik tacı; saraysa tarihsel tacı.

Daha uzun görünmek istiyordum, kalın, gelişigüzel yeşil fitilli kadife pantalonlu, kalın gri kazaklı ve süet yarım botlar giymiş çocuğu daraltmak. Sadece cumartesileri: işlenmiş monogramlı mavi bir spor ceket, flanel pantalon.

Bana dediler ki:

"Parasını Evian Casino'sunda harcar ve pazartesi sabahından önce okula gelmez."

Birkaç kez sana yaklaşmaya çalıştım, önce kitapları gösterdiğin için teşekkür etmek, sonra onlar hakkında yorum yapmak için. Ama her pazartesi sadece o tuhaf biçimde canlanmış ve yorulmuş yüzü izleyebiliyordum, alında yeni bir kırışık, yanakta daha derin bir çizgiyle: zamanından önce yaşlanmış, gençleştirilmiş, bazen içtenliğimizle özdeşleştirmekten hoşlandığımız ve sadece bizi yaratırken bizi kirleten hareketin son izlerinden olan bazı çocuksu çıkıntılardan ve yağdan temizlenmiş. Kendimi izlemeye adamak için pazartesileri derse gitmeyi bıraktım. Az önce anlattıklarımı biliyordum. Daha fazlasını değil.

İşte bu yüzden, tatil yaklaşınca, sen, benimle hiç konuşmamış olan kişi, gelip tatili senin evinde geçirmeye davet edip, Lozan istasyonunda seni beklememi söyleyince o kadar çok şaşırmıştım: İsviçre trenleri vaktinde kalkar: rötar yapması milli bir felaket, bir güven yitimi olurdu; buhar ıslık çalarak tekerleklerin arasından boşalıp beni sarardı; sen orda olurdun; dikkatsizce sigaranı omuzundan arkaya atardın, izmaritin birilerini yakabileceğini düşünmeden; üzerimde paltom, kolumun altında kitaplarım, platformun üstünde iki bavulumla seni beklerdim; sen gülüp tek yükün, siyah sarı çizgili kaşkolunu sarınırdın; tren hareket halindeyken üzerine atlardın, bu arada bense beceriksizce iki bavulumla koşarak, tökezler, son açık kapıya ulaşıp seni arayarak bavullarımı koridorda sürüklerdim: hareket halindeki trenin sabit kreşendosu, çanın ve hançerin

vuruşu, hareket halindeki metal, bir uyanma veya yaralanma biçimi: tren, hançer, çan, benim heyecanım; yanan bir sigara yanağıma çarpabilir diye; çığlık atabilirim diye; sen kompartımanda oturuyor olurdun, bacaklarını uzatmış, masumca beni izlerken; bense sana bakmadan, elimden geldiğince eşyalarımı yerleştiririrdim.

"Ne var o lanet bavullarda?"

"Hiçbir şey. Genel."

"Hadi. Bırak hepsini. Sen her şeyi usulünce yapmakta ustasın. Bütün bu sürüklediğin çöp senin mi?"

"Hayır. Annem aldı onları."

"Veliaht. Öyleyse sen de benim gibi hiçbir şeyin olmadan seyahat ediyorsun. Öyleyse sana da, benim gibi, ait olan hiçbir şey yok."

"Bak."

"Ellerin."

"Nasıl görünüyor?"

"Açık. Temiz. Yanmış."

"Bak. Chillon Kalesi. Bir muz ister misin?"

"Hayır, sağol."

"Bana ne anlatacaksın?"

"Her şeyi."

"Hikayelerin belli bir amaca hizmet ediyor mu?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Bu daha iyi. Eğlendir beni."

İmza

.....

...ümidin ölümcül idaresi

BORGES,

El espantoso redentor Lazarus Morrell.

Gudelia bankadan döndüğünde problemi açık seçik biçimde açıklayamıyordu. Basit gerçek şu ki, Ruth'un annemin adına imzaladığı

aylık çekimi bozmak istemiyorlardı. Çabucak giyinip bankaya gitmem gerekti. Hayır, çeki bozamıyorlardı. Evet, annem dün ödemeyi durdurmuş: adıma yazılmış hiçbir çek ödenemiyordu.

Böyle giyinmiş olmak umrumda değil, ayağımda elyaf sandaletler, çorapsız, üzerimde fitilli kadife pantalon, bol bir kazak ama altında gömlek yok. Bir an kaldırımda, elimde çek, güneşin ışığından kör olmuş duruyorum. Bu bayağı şeyleri düşünmek beni rahatsız ediyor. İki yeni takım elbise. Plak dükkanının faturası. Gudelia'nın aylıkları. Sigara, benzin, yiyecek... Ama yine de bu yeşilimsi kağıt parçasını bin parçaya bölmek elimden gelmiyor. Hayır, saldırganlık benim onu bozdurmamın engellenmesine bağlı değil; intikam, bu önemsiz, absürd ve tam bağımlılık ânı: bir terzinin bana iki bin pezoluk bir fatura sunacağı, benim de verecek hiçbir karşılığımın olmadığını hatırlamak zorunluluğu. Ödemeyi ertelemek için başvurabileceğim tek çare: ona şunu hatırlatmak:

"Ben Claudia Nervo'nun oğluyum. Lütfen gecikmeyi bağışlayın. Gelecek ay ödeyeceğim."

Ve annemin evinin yakınındaki köşede, şimdi, onun Mercedes'inin cilalanmış bir tank gibi günlük savaşlara atılışını beklemek, şoför önde, o, bayan mareşal, fok derisi kabanı ve siyah ortaçağ kardinal şapkasıyla arkada; otomobilinin benim üstü kapalı, köşeye gizlenmiş, motoru çalışır durumda takip etmek, yüz yüze gelmek, her nereye giderse onu küçük düşürüp cesaretimi göstermek için bekleyen Lancia'mın yanından hızla geçişi sırasında zar zor görünüyor bana.

Onu takip etmek haklı çıktığımı hissetmek için yeterli. Onun iki üç araba gerisinde, profilinin ve başının ruhani biçiminin yansımasını, bu kısa mesafeden ziyade, ön camlar, arabanın parlayan yüzeyi, ağaçların belirsiz gölgesi, gelip giden günışığı ve motorlarla kaldırımların yansıyan buharıyla bulanıklaşmış olarak arada bir seçebiliyorum ancak. Güzergahı bilmeden takip ediyorum onu; trafik sinyallerine mekanik olarak itaat ediyorum ama rehberim Mercedes; onu gözden kaçırmamalıyım. Ve şehir beni kuşatıyor, belki ona dikkat etmediğim için ve onu fark etmediğim için de ona karşı koymayı bırakıyorum. Ya da annemin uzaklaşan silueti üzerinde yoğunlaştığımdan; onun imgesini şehrinkiyle kaynaştırıyorum: şehri, Claudia gibi planlı bir tarzla oluşturulmuş bir varlığa uydur-

mak için onu arıtıyor, çirkinliğinden, çıkıntılarından ve karmaşasından kurtarıyorum. Kaderi simgelemek konusunda aşırı, sıhhatli ve belki de tombul bir kadının eski fotoğraflarına dönüyorum. Onların üzerine bir alev gibi çizilmiş, bu yeni, çıkık kemikli yüzü bindiriyorum, dokunulmaz ve yakın; şehrin olması gerektiği gibi.

Claudia'nın arabası Avenida Madero'daki bir butiğin önünde duruyor. Kara gözlüklerle arabadan çıkıyor ve tanınmadan içeri giriyor. Şoför Mercedes'i bir park yerine doğru sürüyor, ben de Bolivar'da kendi park yerimi arıyorum: bir an görevli de, bu bol kazağın içinde, gömleksiz ve kravatsız halimle, beni tanımıyor. Hemen, evet kim olduğumu anlıyor ve tek kelime etmeden anahtarları ona uzatıyorum.

Butiğin olduğu Iturbide Sarayı önünde duruyorum; Guadalajara'daki evi hatırlıyorum. İyi zevk, ketumluk ve sessiz tonlarda gizlenmiş korkumuzun karşı kutsaması olan Barok taş işçiliği ve çiçeksel aşırılık; mimari ve yaşamlarımızın sarkan tarzları da başka bir intikam, başka bir şantaj. Caddeyi geçip cam kapılardan bu gül ağacı kutuya giriyor, eğilen başlara veya sandaletlerimin, açık boynum ve göğsümün hak ettiği bakışlara aldırmaksızın doğruca kadife perdeye yöneliyorum.

Onun arkasında, siyah ve altın renkli o brokar sabahlık, onun boynunu kapatan o siyah kürkler, kollar, bir çarın tören tuniği gibi uzun, dalgalanan, A kesimli etekler bir aynalar dörtgeninde yedi kez yansıyor.

Claudia mükemmel pozunda duruyor. Terzi kadın çalışmayı kesip bana bakıyor; Claudia'nın bakışları beni delip geçiyor, hoş görülmüyorum, hoş karşılanmıyorum.

"Ne bu, eziyet mi?"

Ona bakmıyorum; onunla sırtım dönük yedi aynadan konuşabilirim. "Çeki iade ediyorum. Karşılıksız çıktı."

Claudia siyah kürk kol uçlarını sallıyor. "Evet, değersiz."

"Neden?"

"Tahmin et."

"Bilmiyorum. Uslandığımı mı söylememi istiyorsun, terbiyeli bir çocuk gibi? Tamam: sana yemin ederim ki uslandım."

Terzi diz çökmüş, ağzı iğnelerle dolu işine devam ediyor. Nasıl bir görünmez olma yeteneği.

"Sen benim sistemimi altüst ediyorsun canım. Bana saygı gösterıniyorsun."

Eğer oturursam otoritemi kaybederim; eğer aynaya bakmaya devam edersem sonunda beni yok edecek: yedi Claudia ile kuşatıldım: cam harabeler, aynalar hapishanesi.

"Dün sabah bana onları aramam, onlarla buluşmam gerektiğini söyledin."

Beni affedecek mi? Kollarını açıyor ve ayağının dibinde eteklere kürk iğneleyen terzinin çalışmasını izliyor.

"Onları ara. Hepsini. Özellikle birini değil."

Yüzüm ellerimin içinde, koltuğa çöküyorum.

"O beni aradı. İnan bana. Aldırmayacağını düşündüm. Onları aramamı sen söyledin; ben..."

"Tek bir ayartmaya karşı koyamıyorsun, değil mi?"

Ellerimi dizlerime koyuyorum. "Konuşana bak."

"Farkı anlamıyorsun. Ben ayartmalara karşı koysam zayıf düşerdim; sen teslim olduğun için zayıfsın..."

Ve bütün geleneksel zarafet duruşlarını aynalar karşısında takınan kıvrak vücudu, fiziksel fantezileriyle -ayaklar alabildiğine açık, çıplak, birleşik, parmakuçlarında; kollar havada, dik; omuzdan geriye bakış, yapmacık şaşkınlık, durağan *neşe- sözcüklerinin* vecizliğini reddediyor. İçimdeki her şey çift bir yay gibi intikamın imkansızlığını kabul etmek, şüphelenmek, şüphelenmek için geriliyor..."

"Seni arayacağımı biliyordun, değil mi anne?"

"İstiyorsan düş kurmaya devam et."

Ve artık aynı değil. Ona dokundum. Onu şaşırttım. Hayır, sadece ondaki canlı bir şeye dokundum. Dişimi gevşetmeyeceğim: "Gerisinin önemi yok. Eğer bugün çeki bozdursaydım, seni görmek için bahanem olmayacaktı." -Hafifçe gülüyorum.

Ayaklar alabildiğine açık, çıplak. "Derin sulara giriyorsun, Mito. Benim bölgeme. Kendini açığa vuruyorsun."

"Buraya seni aramaya gelmem için bana şantaj mı yaptın?"

Ayaklar bitişik, parmakuçlarında: "Kim bilir?"

"Seni tekrar görmemi mi istedin, ama böyle, geçen günkü gibi, gözlüklerle o şeyleri yazdırırken değil...?"

Şimdi yanıbaşımda, ayakta duruyor, ben de oturuyorum ve elle-

ri ben başımı o parlak, saldırgan maddeye, onun dar kalçalarına dayadığımda başıma dokunmaya cesaret edemiyor ve Claudia, en sonunda elleriyle yüzüme dokunuyor, ben de onun beline sarılıp vücudunu yanağıma bastırıyorum.

"Seni seviyorum anne." Birbirimize bakmıyoruz, kıpırdamıyoruz, terzi sessizce çıkıyor. "Böyle olduğun için sana teşekkür ederim, bana böyle davrandığın için... Beni babamdan ayırdığın için teşekkür ederim..."

"Mito, Mito..."

"Onların seni sevmediklerini bilmiyor musun?"

"Bunun ne önemi var ki? Zavallı şapşallar. Onları sersemlemiş bir halde bıraktım."

"Senin hakkında gizli gizli kötü şeyler söylediler; duymadığımı sandılar, anlamadığımı..."

"Haklıydılar. Onları perişan ettim. Dünyanın, onların dört duvarı arasında bitmediğini hissettirdim onlara. Baban en iyisini verdiğini sanıyordu; kim daha fazlasını isteyebilirdi ki? Yani bana adını ve evini vermişti. Bu onun hatası değildi."

"Evet, evet, orda ölmüş olurdun, genç yaşta ölmüş olurdun anne, o sıkıcı, cansız yerde."

"Dalga mı geçiyorsun? Orda ya da başka yerde, ben kendim olurdum. Beni takip edemezlerdi. Sana söylüyorum hayatım, ben her şeye hazırım. İsteyen herkes beni takip edebilir. Hiç kimseyi reddettiğimi sanmıyorum, gerçekten. İnsanlar bana ayak uyduramıyorlar, hepsi bu."

"Ben değil."

"Bunu göreceğiz."

"Claudia..."

Yüzümü kaldırıyorum; o orda, her şeyiyle, benim.

"Claudia, acaba... Benimle Paseo de la Reforma boyunca bir yürüyüş yapmak ister misin? Nasıl fikir? Sana bir kahve ısmarlarım. Sen ve ben, birlikte, tek başımıza..."

Gülüyor ve beni okşamayı bırakıyor: "Bu gerekli değil."

Bana sırtını dönüyor ve aynalarda kendine bakıyor: etrafında dönüyor ve onları da döndürüyor.

"Guillermo, sır, hayatıma nasıl gireceğini bilmek. Bunu senin için zorlaştırıyorum çünkü sen benim kendi etimden, kanımdansın,

tek kişisin."

"Hadi, deneyelim lütfen." Ayakta duruyor, onu odanın ortasına kadar takip ediyorum; ama şimdi ona dokunmaya korkuyorum. "Çok eğlenceli olabilir, gizlice herkesin gittiği bir yere gitmek, yani kimliğini gizleyerek."

"Bana bir sigara ver. Böyle olmaz. Bu fazla kolay."

"Sence de rol mü yapıyoruz?"

Duman yüzünü mahfediyor. "İstediğini filmlerime saklayabilirsin, bir sürü mendil alıp izlemeye git; sana bir buçuk saatlik sahte gözyaşını garanti ederim. Diğerine gelince hayatım..."

"Evet?"

"Diğeri, her Kutsal Cuma Ixtapalapa'da oynuyor. Ya da Oberammergau'da. Sen hiç Oberammergau'da bulundun mu?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve yine ellerimi, ayaklarımı faydasız hissediyorum.

"Burda ya da orda, aynı. Her sene gidersin ve her şey tekrar edilir ama hiçbir şey tekrar edilmez. Bu hikayenin nasıl biteceğini bilirsin ama, sanki bilmiyormuşsun gibidir. İsa'nın çektikleri budur işte canım. İnsanı ağlatmaz; sadece değiştirir, anlıyor musun? Ama suratını öyle yapma. Peki."

Önümde, gülümseyerek yavaşça soyunuyor; gözlerimi kapatmamı ya da başka tarafa bakmamı istemiyor; bir fotoğraf makinesi yüzümün yakın çekimiyle her şeyi sezdirebilirdi. Sabahlığın düğmelerini açıyor ve olduğu gibi ince ve harika çıkıyor içinden; bir gram fazlası yok, basit kırmızı A kesimli'yi giydiğinde ve aynanın karşısında siyah şapkasını takıp omuzlarına koyduğum fok derisi kabanı okşarken de yine narin ve görkemli.

"Hadi yürüyüşe çıkalım birlikte. Gel. Şunu öğren hayatım. Eğer bir şeyi elde etmeyi başaramıyorsan, boşver, kendini yiyip bitirme, o şey sana kendi gelir."

Elimi tutup koyu kırmızı perdeyi yana itiyor ve mağazada çalışanlara hoşçakal dedikten sonra şimdi Avenida Madero'da kolkola, gülümsüyoruz, sanki her şey halledilmiş gibi; bu doruk olacak, rüyanın gerçekleşmesi, birlikte yürümek, bir kafeye gidip saatlerce konuşmak, birbirimize şimdiye dek hiç söyleyemediklerimizi söylemek: artık o rüşvet, nefret ve sevgi laflarımızı tekrarlamamak: birbirimizi tanımak.

Ama kara gözlükler yeterli değil.
Bizi takip ediyorlar.
Mırıldanıyorlar.
Yaklaşıyorlar.
Kafa kafaya veriyorlar.
Parmaklarıyla gösteriyorlar.

Yolumuza çıkıp salak salak gülümseyerek anneme gerçekten o olup olmadığını soran ilk kim; o beni bırakıp, gülümseyerek ve inkar ederek yürümeye devam etmeye çalıştığında kim ikincisi; o artık bana bakmayıp, gülerek, kendisine uzatılan ilk kağıt parçasını kabul edip adını karalayarak ilerlemeye çalıştığında üçüncüsü? Dördüncü kim, beşinci, onuncu, o hiç durmadan imzalayarak, beni arkada bıraktığında, dirsek darbelerine ve atılışlara maruz kalmış ve çevremde espriler ve iltifatları duyarken, "gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara bak," "son derece bakımlı," "son filminde öyle çok ağladım ki," "onun resimleriyle dolu bir albümüm var," "gerekirse yapar, ha," "sence de biraz erkeksi görünmüyor mu?" "o bir tanrıça," "beni açmıyor," "dünyadaki en güzel kadın...?"

Uzanıyorum ve artık ona dokunamıyorum.

Elimi kaldırıp sallıyorum, ona orda olduğumu söylemek için ve onu saran bu ani kalabalığa karşı çaresiz kalıyorum.

Bir polis geliyor; şoför Mercedes'i durduruyor; polis yolu açıyor; Claudia ümitsizlik çığlıkları arasında arabaya biniyor.

Geride kalıp arabanın uzaklaşmasını izliyorum. Polis insanları dağıtıyor, onlar da kendi yollarına gidiyor, ben kıpırdamadığım için bana çarpıyorlar, özür diliyorlar, mırıldanıyor ve bana sürtünmekten dolayı kızgın görünüyorlar.

Aynı öğleden sonra yeni çek geldi. Kapıcı onu daireye çıkarıp şoförün getirdiğini söyledi. Gudelia çeki bana uzatıp hemen bozdurmayı teklif etti; ona bankaların birde kapandığını hatırlattım, o da bana faydalı olamadığı zamanlarda hep yaptığı gibi, sanki onu kırmışımcasına başını eğip omuzlarını silkti. Sonra benim onun yanına gelip elimi omzuna koyarak, bunda onun bir hatası olmadığını söylemem gerekiyor. Eğer hâlâ incinmiş hissetmekte ısrar ederse de, Gudelia Jesus'a verebilsin diye ona bazı eski giysilerimi ver-

mem gerek. Gudelia onları gülümseyerek kabul ediyor ve ellerimi öpmeye çalışıyor; yeniden efendiyim. Gudelia'sız ne yapardım bilmiyorum. Ona verdiğim eski polo yakayı beğendi; onu vermek hiç de umrumda değildi. Ama kazak umurumdaydı. Eminim Gudelia olmasaydı daire soğuk ve karışıklıktan mahfolurdu. Gudelia ile Jesus ve gıcırdayan karyola. En azından bu da bir şey.

Çek ise hiçbir şey. Hemen bozdurulup o geçersiz dolaşımda kaybolmuş olmalıydı. Şimdi onu yarına kadar saklayıp, bu basit kağıdın, bütün bu öğle sonu ve gece boyunca benim sekiz bin pezoluk aylığımı temsil etmesine; umulan zamanın ötesinde, gönderilmesi ve bozdurulması arasında bir değere sahip olmayı sürdürmesine izin vermek gerekecek. Onu nereye koyacağımı bilmiyorum, hatta onu çerçeveletip, oturma odasındaki kitaplarımla çizimlerimin arasına asasım bile geliyor. Bir çek, en azından, bu şansa sahip olmalı. Gelecek kuşaklar için bir çek, bir "sanat eseri"; pekçok kişi ilk maaşlarını sonsuza dek saklar. Ve bir ikincisini alma teminatları da olmayabilir. Benim var. Claudia benim açlıktan ölmeme izin vermez.

Bu an, başka bir kahraman da benim yaptığımın aynısını yapardı: elinde çekle balkona çıkardı, onu yırtıp sokağa atmaya hazır; Lafcadio bunu yapardı. Sen yapar mıydın? Çek elimde orda duruyor, annemle Paseo de la Reforma boyunca bir yürüyüş hayal ediyorum; çayevinde uzun bir konuşma. Terzi iki bin pezosunu bekliyor.

Bu ilk yavaşça soyunuşum değil, pencereler açık, arkamda cereyanı hissederek. Meksiko'nun ikliminin güvenilmez olduğunu söylerler: gündüz sıcak, gece soğuk. Ama bir hava akımı hayalgücümden fazlasını yapamaz, asla. Hepsi o ilk soğuğu, ilk inatçı tembelliği hissetmeye bağlı ve sonra kendimi pijamaların içine sürükleyip çarşafları kıvırmak, o derin, kucak açan, eski bakır yatağın içine girmek.

"Gudelia, kendimi iyi hissetmiyorum."

"Size bir fincan çay yapayım mı don Guillermo?"

"Evet, çay ve aspirin."

Bütün okullarımda, önce Guadalajara'da spordan kaytarmak, sonra Meksiko'da birkaç gün evinde kalmam için beni yatılı okuldan alır mı diye numara yapmak daha kolaydı. Derler ki koltuk al-

tınıza bir soğan saklamak ateşinizin çıkmasına yeterlidir. Ayrıca, ben öteki çocukların sevdikleri şeylerden -oyunlardan- uzak durmaya çalıştım ve kimse benim annemle yaşamak istediğime inanamazdı -zavallıcık-. Şikayetlerim ve başağrılarım konusunda doğru söylediğimi sanıyorlardı.

Ama yatak hemen bana huzur verdi. Yatak deyince aklıma hep okuma, soğukalgınlığı ve iyileşmeye ayrılan en kalın kitaplar gelir. Demin Lafcadio'yu düşündüm ve komodinin üzerindeki kitabı alıyor, gelişigüzel -kendiliğimden?- karıştırıyor, altı çizili paragrafları arıyorum.

"Buyrun efendim."

"Teşekkür ederim."

"Küçük masanın üzerine bırakayım mı?"

"Hayır, dizlerimin üstüne lütfen."

Onun yıkanmış, siyah saçları dudaklarıma sürtünüyor. "Saklambaç oynayan küçük çocuk gibi, şüphesiz onların kendisini bulmalarını istemiyor ama en azından aranmayı diliyor."

"Ah, affedersiniz!"

"Önemli değil. Şey, Gudelia..."

"Harekete geçirilmemiş dediğimde, gereksiz demek istiyorum. Kötü, bizim kötü dediğimiz şey, iyi kadar gereksiz olabilir."

"Evet don Guillermo."

"Bugün dışarı çıkma. Hastayken yalnız bırakılmaktan hoşlanmıyorum."

"Nasıl isterseniz efendim."

"*Si tu vas à Naples, tu devrais t'informer comment ils font le trou dans le macaroni. Je suis sur le chemin d'une nouvelle découverte.*" Kitabı ve gözlerimi kapatıyorum. Tanrı aşkına, incelikli mi olacağım kabuklu mu? Ve bu ikisinden hangisi olmaya değer? Claudia'nın hiç beklenmedik bir anda beni telefonla arayacağını nasıl düşünebilirim!

"Beni mi çağırdınız efendim?"

"Annem aradı mı?... Bana öyle bakma..."

"Bir mektup gönderdi, o kadar."

"Ne mektubu? Neyin var senin? Niye bana vermedin? Sizin gibi insanların niye hiçbir zaman bir yerlere gelmediğine şaşmamak lazım..."

"Ne demek ne mektubu? Size verdiğim mektup."
"Ha. İçinde çek olan zarf."
"Biliyor olmalısınız."
"Üzgünüm, Gudelia."
"Annenizi çağırmamı ister misiniz?"
"Hayır, hayır."
"Doktoru çağırmamı ister misiniz? Eğer annenizi ararsam doktoru çağırmamı söyleyecektir. Ya bu ya o, efendim."
"Şimdi daha iyi hissediyorum.Yalnız bırak beni."

Sanki bir ateş yetermiş gibi. Yatılı okuldan kaçtığım zaman bahçe duvarının üzerinden atlamak zorundaydım. Hırsızları uzak tutmaya konmuş kırık camlarda ellerim paramparça oldu, o zaman anladım ki bunlar çocukların da kaçmasını önlemek içindi. Duvar yüksekti ve ağırlığımı kaldırmak için ellerimi camın üzerine bastırmam gerekiyordu, atlayıp kanlı ellerle koşarken öğretmen düdüğünü çalıp, Calzada de la Veronica boyunca peşimden koştu. Bir taksiye atlayıp bana yetişmeyi hiç aklına getirmedi. Görevinin beni yaya olarak takip etmek olduğunu düşünüyor olmalıydı. Hepimizin kendine özgü bir şovalyelik anlayışı var. Onu soluk soluğa arkamda bıraktım. Koştum, koştum: sabah onbirde annemin evine ulaşmak, onun uyandığını görmek için... Evde değildi, ya da sadece beni içeri almadılar, ama arabası oradaydı işte, perdeleri kapalı odadan gülüş ve mırıltıları duyabilirdiniz. Onun akşamı bitmemişti. Caddelerde tek başıma dolaşmaya korkuyordum ve ellerimi iyileştirmek için okula döndüm. Bunu onun yüzüne vurmak isterdim. Ve bugün hayatında hiç melodram olmadığını, sadece ihtiras olduğunu söylemeye cesaret etti. Ya merhamet? Kendim için.

"Ara onu Gudelia; alnıma dokun; söyle terlemiyor muyum; söyle hayal mi görüyorum; geçmeden ara onu; ona çok kötü olduğumu söyle."

"Ama sadece doktoru gönderecektir."

"Ne söylüyorsam onu yap."

Kitabı göğsüme bastırıyorum. Kalbimin düzensiz atmasını ve bacaklarımın donmasını sağlamayı başardım. O buraya gelene kadar bir böyle kalabilsem. Lafcadio Wluiki. Bütün kapılar açık bir yatabilsem, alevler içindeki bir evden küçük bir çocuğu kurtarabilmek için, sonra benimle yolculuk eden bir yabancıyı trenden

ölümüne itsem; bir zamanlar diğer insanların çekmecelerimde karıştırmaya cesaret ettiği hayatımın bütün gizli fotoğraflarını bir yırtabilsem. Ve sonra kimse beni suçlamıyorken, benim yerime başka biri çoktan yakalanmışken katilin ben olduğumu ilan etsem... *J'étais affamé de merveilles.*

Aa, bir Noel o bana acıdı, ben de güzel şansımı kaçırdım. Ama on üç yaşında insanın ne silahları olur ki? Gece, çıplak ayakla onunla yaşayan adamın yatakodasına sızmak ve o zamandan beri yaşamadığım sevimli bir gizlilikle, yatağı bir direkten ötekine, baştan ayakucuna, düz ve çapraz çizgiler yaparak iplerle çaprazlamak, neredeyse görünmez, kalın ama hafif tellerle, bir dünya haritası üzerindeki havayolu rotalarının çizimi gibi karşılıklı örülmüş sahte bir örümcek ağı yapmak ve kapının arkasında bir elim ağzımda adamın ona hazırladığım kabusa uyanmasını beklemek. Ya da duşa girdiğini duyunca su tanklarını çamaşırhaneden kirli suyla doldurmak. Annemle son Noel.

Ne diyor Gudelia? Gelecek miymiş? Sana inanmıyorum. Onu beklemeli miymişim? Ama hasta olduğumu söylemedin mi ona? Uyduruyormuşum? Böyle mi söyledi? Uyduruyormuşum? Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyorsun küçük fahişe. Claudia asla senle konuşmaz. Mesajını Ruth'la gönderir. O benle konuşur, anlıyor musun? Bana bu ayrıcalığı gösterir. Eğer Ruth'un sana annemin beni ziyarete geleceğini söylediğini söylesen, sana inanırdım. Ve ne yapardım biliyor musun? Hiç hayalgücün yok mu Gudelia? Bazı geceler iççekişlerinin, çekingen orgazmlarının kulağıma kadar gelmediğini mi sanıyorsun? Onları yükseltilmiş olarak duymuyor muyum, yatakodalarımızın ve hollerimizin duvarlarında cırcırböcekleri gibi zıplarken? Onları Jesús'u tatmin etmek için uydurmuyor musun? Onları öyle sessiz olsunlar diye ertelemiyor musun, neredeyse duyulmaz bir biçimde hayalime girsinler diye? Hadi kendimize soralım, neden kendi çatım altında böyle bir ahlaksızlığa izin veriyorum diye? Biz de birlikte gülebilirdik, sen ve ben. Annemin yolda olduğunu söyler söylemez yataktan fırladığımı görmek seni güldürürdü; bu sabah Bizans hükümdarı cüppesini soyup onu görmeme izin veren Claudia gibi ateşimden soyunduğumu; giyinip caddeye, yaklaşan geceye çıktığımı. Dairesini terkettiğimi.

"Guillermo nerde?"

"Dışarı çıktı, senyora. Geç döneceğini söyledi."

"Aşık, sevdiği her şeyle tek başına." Düz bir sesle, neredeyse küçümseyerek okuduğun bu sözcükler. Romantiğin bir iç yalnızlığı ve sevgiyi belirtmek istediğini söyledin ve o zaman acısının neredeyse tatmin edici olduğunu. Korkunç olan şey dedin, bugün bu sözcüklerin başka bir anlamda doğru olmaları; kendi dışımızda sevdiğimiz her şeyle yalnızız. Artık kendimizi, ilham aldığımızda onu uyandırabileceğimizi düşünerek avutamayız. Sevilen orada, önümüzde, bizim dışımızda, ona dokunmamız için meydan okuyor, onu maddi bir varlık olarak kabul etmemiz, bir riski göze alıp onla birlikte yaşamamız için. Yalnızız, nostalji, arzu, unutuş ya da sevilenin hissedilişiyle değil ama, onun ciddi, ölçülebilir yakınlığıyla: bütün hayallerimize vücut vermeyi başardık; bütün hayaletlerimizin yeniden beden bulmasına katıldık. Dünyanın ilhak ettiği cennet ve cehennemler arasında inildeyen, duvarla çevrilmiş ve görünmez ne varsa maddeye çevirdik. Ve şöyle bitirdin: "Görünür hayaletleri gizlemekten; onları katlanılabilir kılıp oturma odalarımıza girmelerine izin vermekten başka seçeneğimiz yok." ("Dünyanın gizemi görünmeyen değil, görünendir.")

Evet, şimdi bu ısrarlı çisenti altında, yağmurluğumun yakaları kalkmış -Bogart gibi-, şehrin ıssız sokakları, Roma Meydanı'nın kırık kaldırımları boyunca, gecenin saat onunda amaçsızca yürüyor, keşke Claudia sadece benim hayal ürünüm olsaydı diyorum. Ama eğer benim daireme geldiyse, sahte hasta yatağıma, bana bakmak ve donmuş alnıma dokunmak için, bunu bazı filmlerinde olduğu gibi sorguçlar ve kabartma yastığıyla yapmalı; uzun bir elbise kuyruğu, derin bir dekolte ve kabartılmış kollarla, ilk kez benim dönüştürülmüş odama, güzel yüzyıl dönümü mağarama adım atmalı, bir D'Annunzio kadın kahramanı gibi, bir Bernhardt, bir Duse, bir Lillian Russell, bir Carolina Otero. Burdayım, Saltillo Caddesi'nin fırınları ve eczanelerini geçiyorum, sırf o kişiden, o sevilen, kum saati vücutlu kişiden başka birinin o manastıra girmesini engellemek için.

"Kıpırdama anne. Sana yaklaşmama izin verme."

"Daha önce buraya hiç gelmemiştim."

"Hayır, bir kez gelmiştin."

"Ama o başka bir yerdi. Kesinlikle değiştirmişsin."

"Senin için yaptım."

"Benim böyle yaşamak isteyeceğimi mi düşünüyorsun, hayatım?"

"Hayır Claudia; tam tersi. Kendini hiçbir şeyde görmeni istemiyorum; ne bir süslemede, ne bir aynada, ne bir erkekte, ne de..."

"Ah hayatım, beni kandırmaya çalışma. Sadece baki kalmak istediğimi biliyorsun."

"Burada mı?"

"Hayır."

"Benimle mi?"

"Hayır."

"Daha iyi bir şey düşünebilir misin?"

"Hayır."

Her red cevabı, yanıp sönen bir ışık gibi -ya da kendini yenen ve doğrulayan bir karanlık: aralarında gözünü kırpmaya bile vakit yok-. Onu bir dokunuşla karşılamak üzere duruyor ve kendimi geniş kanapeyle, üzerindeki bir sürü ipek ve kadife yastığa yüzüstü atıyorum. Bu parlak karanlık, bu kasvetli parlaklıkta tepki gösteriyor, servis masasını ona doğru sürüyorum: café, konyak...? Çabucak yanağını öpüyor ve ona sırtımı dönüyorum. Odama koşup kendimi içeri kilitliyorum. Claudia benim yanıma koşmuştu, bense ondan kaçıyor, onu başka bir zamanın odasında, ipek ve ahşap panelli, kızıl paravanlı ve İtalyan çinisi şamdanlıklı o mağarada, yılankavi odacıklar, vahşi çiçekler gibi bükülmüş ince lambalar, kalın perdeler ve dalgalı ayaklıkları üzerinde duran rahlelerin olduğu o sahnede, cam işlemeli eşyalar ve kurşun kaplı abajurların bulunduğu o galeride yalnız bırakıyorum. Onu bırakıyorum ki, girişi ücretsiz gizli müzelerdeki bir süs olan o, Pushkin ve Henry James'teki kötü niyetli kocakarılar gibi parçalara ayrılsın. Sonra toz mumyası, onu diğer nesneler içinde düşünebileceğim: tuzağıma düştü. Benim dışımdaki varoluşu sona erdi. Onu arzulama ya da ona dokunma ihtiyacı duymadan ona sahibim.

Göğüs ucumu kaşıyorum. Koltukaltımı okşuyorum. Nadar'ın fotoğrafındaki Baudelaire'in gözlerindeki şeytani zayıflık, yalnızlığımın meleksi kuvvetine gözkulak oluyor. Ayağının ucundaki terliği ve ayağının dibindeki köpeğiyle Türk divanında uzanmış Sarah

Bernhardt'ı düşünüyorum. Arzulama ya da dokunma ihtiyacı duymadan sahibim onlara. Kendimi özgürleştirmek için düşüneceğim bunu. Bir düşüncenin içeri süzülmesine izin vereceğim: belki de Claudia bir aptaldır. Dalgın, onun için Baudelaire'in sözcüklerini tekrarlayabilirdim: aptallık, *la bétise*, güzelliği daima muhafaza eder: kırışıklıkları önler; salaklık, idollerimizi düşüncenin hasarlarından koruyan ilahi bir kozmetiktir. Annemin boş sahneyi dolduran büyük beyaz bir orkestrada ayakta duran merkezi ve saplantılı görüntüsünü düşüneceğim. Ve ben, kulislerdeki, kimim ben? Yavaşça kendimi okşuyorum ve yabancı arzulardan kurtulduğumu görüyorum, büyülü mağaramda tek başıma, arzunun kendisine dönüşmek üzere: *putto*, ne bir koca, ne bir karı alan saf melek, taraf-sız kerubi. Bacaklarımı bencilce bir özgürlükle kocaman Y şeklinde açıyorum; çocuksu ve hasta. Beni çağıran ve bana sadece, meleksi yalnızlığımın niteliğini asla tanıyamayacak dünyanın kılığını sunan aynalardan gizleniyorum. Dolapların geniş kapılarını açıyorum. Dünyanın beni görmek istediği gibi olacağım, uzak, ideal, Cardin'den giyinen: parmaklarımı provalı ceketlerimin, ipek ve keten gömleklerimin, gümüş tokalı rugan terliklerimin, İspanyol pelerinimin, kadife silindir şapkamın üzerinden geçiriyorum. Ayna için giyiniyorum. Yaşayacağım ve uyuyacağım, Baudelaire, bir aynanın önünde, hüneri, hayalleri yaşatmasına, senin düşlediğin hayalleri yaşatmasına izin veren mükemmel, duygusuz züppe olacağım. Yaşayacağım ve uyuyacağım.

"Senyorita Ruth, annenizin tam şu anda rahatsız edilmek istemediğini, ama eğer isterseniz doktoru göndereceğini söylüyor. Bir de, dereceyle bakmış mı diye soruyor."

"Tamam Gudelia. Ona gerekli olmadığını söyle. Sadece yorulmuşum."

"Başka bir şey ister misiniz?"

"Çeki imzalayayım. Yarın erkenden bozdur."

"Peki efendim. İyi geceler efendim."

İmzam. İsmim?

"Play!"
FITZGERALD,
The Great Gatsby

Bu gece hiç ışık olmayacak. Acele etmeliyiz. Evi görmeni istiyorum.

Basık, gri bir gökyüzü ilanını hızlandırıyor. Hizmetçi, karalara bürünmüş yaşlı bir kadın, her şeyi siyah, ayağındaki çoraplar da. Bize bakmaksızın oturma odasındaki ateşi yakıyor. Mırıldanıyor: "*Piove, piove.*"

Dışarda, gece inmeden görmemiz gereken bahçe. Pencerenin yanında duruyor, muslin perdeleri yana çekiyorum. Sarı ölü yapraklı bir bahçe burası: bir köpek bunların arasında eşeleniyor, çıplak kökler de incir ve defne ağaçlarının. Limon ağacı. Kuru sardunyalar.

Gel. Durma. Zaman yok.

Yaşlı kadın gülümsüyor ve akşam yemeğini dokuzda servis yapacağını söylüyor. Sen ve ben durmuş, bahçeden terastaki başı kopmuş heykellere bakıyoruz.

Daha yakma gidemez miyiz?

Hayır. O taraf kapalı. Bir amcaya ait.

Ö hiç saraya gelir mi?

Hayır. Asla. Kendi kanadının kapalı olduğunu bilmekten memnun. Ona miras kalanların hepsi buydu ve burayla ilgili kapris yapma lüksünü kendine tanımak istiyor.

Teras tuğladan; korkuluklara konmuş ve duvarın aşıboyası rengi oyuklarındaki heykeller kırık ellerinin hareketi, sabit duruşlarıyla konuşuyorlar. Tek bir baş kalmamış, sadece arttırılmış renkteki vücutlar: beyaz kalıntılar, saldırgan siyah, renksiz ve tam renkli katlar ve kıvrımlar, birini diğerinden esirgeyen ve birleştiren, birleşik ve ayrı. Efsanevi giysilerin kıvrımları, törensel etin çıplaklığı, siyah beyaz, gezegenlerin ölü yarısına ait: şimdi bunu sana tekrarlıyorum: Madonna dei Monti sarayının her köşesinde pusuda yatan ışıksız, gözsüz, başsız yarıya. Sarayın kendisi, onu uçurumlar ve

dar vadiler arasında koruyan dağın öteki yüzüdür. Matese'nin doruklarından çıkıp aşağı inen ve bir yıkıntı nehrine dönüşen şu selden başka ses yok: mutfak pencerelerinden vadiden aşağıya fındık kabukları fırlatıyorsun. Sarayın bu bölümü asıl payanda: derinlere yerleşmiş büyük pürüzsüz bir duvar. özelkitapgrubu

Duvar ve vadi bizi diğer dünyadan, dağın içine oyulmuş ve evlere dönüştürülmüş taş mağaraların dünyasından ayırıyor. Selin ve çöp yığınlarının öteki tarafında, küçük çocuk şu balkona çıkıyor. Ateş etmeye başlıyor. Bir duraklama. Beyaz yüzünün, düz, esmer başının yumuşak küstahlığı içine gömülmüş kartal gözleri, yırtıcı gözbebekleri var. Balkonundan bize, soğuk havayı teneffüs edip şu dikey kesilmiş kütlelere hayranlıkla baktığımızı sandığımız açık mutfak penceresine doğru nişan alıyor. Sen çığlık atıyorsun. O yırtıcı hayvan bakışlarıyla ıskalaması mümkün değildi. Sen çığlık atıyorsun. Ellerini boğazına kaldırıp masanın üstüne düşüyorsun; tencereler, makarna ve köye inen siyahlı yaşlı kadının terk ettiği mutfağın o hali. "Beni uyarmadın. Hiç yiyeceğim yok."

Kıpırdamıyorum. Tüfekli çocukla bakışıyoruz. Gözlerinin yırtıcılığı değişmiyor. Ama kızarmış yanakları seğiriyor, tüfeğini yere fırlatıp suskun ve sinirli mağara-evine koşuyor. Sen gülerek kalkıyor ve bir dans figürü gösteriyorsun.

Kollarını açmış, avludan yukarıya, sarayın asıl terasına doğru uzanan bir eğimden aşağı kayıyorsun. Bu açık avlunun ortasından yalancı mermerden bir aslan yükseliyor. Sen onun ayağının dibine oturuyor bana bir ilaç şişesi sunuyorsun.

C vitamini. Bu nemde soğukalgınlığını önlemek zorundasın.

Çan beş kez çalıyor. İnsanlar eski geçitlerden köye iniyorlar. Saray dorukta, ama detaylarının yakınlığı aklımı dağıtıp zihnime saplanıyor. Ancak şimdi, inerken, televizyon antenlerinden bir orman ve daha ilerde o beyaz kıvılcımları, modern bir binanın yapı iskelesi üzerindeki sabit mavi ışığı fark ediyorum.

Burda inşa ettikleri ilk apartman bu.

Lehimcinin meşalesi sönüyor. Alaycı biçimde bana bakıyorsun; sessizliğin alaycı.

Bu kez köye inmek istemiyorum.

Sen omuzlarını silkiyorsun ve saraya geri dönüyoruz. Ön kapının girişindeki plakayı gösteriyorsun. *Historical monument: out of*

bounds for all troops. PC 1st BR HQUS 387 Engineers. Güvenimi kaybetmeye başlıyorum. Ben senin misafirin olarak önden, önümden gitmene izin veriyorum, seni tekrar izlemek için. Uzun kaşkol boynunu sarıp sırtından aşağı iniyor; kalın kazak sanki nemi emmiş gibi hafifçe parlıyor; bunun aksine bacaklar, o kuru ve şık biçimde hareket ediyor; ezilmiş botlar çinilerin üzerine sertçe basıyor. Birlikte ne yapacağız? İçgüdüsel olarak ceketimin yakalarını kaldırıyorum; şimdiden sarayın içindeki soğuğun caddelerdekinden daha kötü olduğunu biliyorum. Ve senin soğukkanlılığını, güvenini, bir gölge gibi önümden giden tilki adımını izlerken, yine hareketlerimin beceriksizliğini, iletişimin itiraf edilemeyen işkencesini, yalnızlık için duyulan mutsuz arzuyu hissediyorum. Bütün yokluğum senin yürüyüş biçiminde. Senin varoluş biçiminde. Stendhal, İtalya: hayran bırakan adam affedilecektir.

Kararmış kemerli koridorlar boyunca seni takip ediyorum. Çift kapıları tekmeleyerek açıyorsun. İçeri giriyorsun, ben de ardından yürüyorum. Duruyorum. Senin nefes alışını dinliyorum; sonra karanlıktaki güvenli adımlarını, en sonunda fildişi topların çarpışmasını.

Oynamak ister misin?

Hayır... Bir şey göremiyorum.

Bir, iki, üç ani vuruş. Hapşırıyorum.

Gel. Beni takip et.

Kavaklar ve jaluziler tarafından çizgilenen şu ışık, fresklerin puslu beyazlığını bütünüyle silmeden, tavandan aşağı gelen ve zeminden yukarı çıkan rutubetle aşınmış, kullanılmayan büyük oturma odasının duvarlarına kadar ulaşıyor. Kimsenin kullanmadığı eski silahlar. Miğferler. Hiçbir şey ifade etmeyen bayraklar. Kopmuş ve boş ayaklıklar. Borularıyla unutulmuş bir ihtişamın zaferini ilan etmek isteyen şişman, pembe yüzlü melekler; bu nesnelerin ihtişamı; zayıf çizgilerden, bütün renkleri uzaklaştıran bu solmuş kremle kaplı, ılık sarı, pembe ve dağılmış beyazlıkta yıkanmış maviden oluşan bu boyalı harabelerin ihtişamı; özel bir yiğitliği ya da eski evin ve oturanlarının basit soyut haşmetini kutlayınca, onun nihai çöküşünü, zaman içindeki öldürücü batışını öngören ironik düşünceyi hayal etmek istiyorum.

Ressam bu fresklerin çizgilerine, rengine ve atmosferine, eseri

ve eserinin konusu yaşlandıkça canlı deride kabuklaşan mantarlar gibi büyümüş olan bir yıkım tohumu koymuş. Tombul yanaklı *put-to*lar borularını çalıyorlar, silah ve sancaktar yığınları üzerinde, aynı zamanda unutuş ve sefaletin de bir ilanı olan bir ihtişam nostaljisiyle uçuyorlar. Fresklerin önünde uzaktan bir acı ve kaygı duyuyorum; boş oyun ve kutsama salonu ve onun içinde yaşıtım, küçük bir çocuk, sen, burada, ben de o dokunuşun olmadığı evde.

Freske yaklaşıyor ve bir kibrit yakıyorsun: kerubinin yüzüne sürüyorsun. Onu bozuyorsun. Benim çabuk ve ürkek savunma haketimi izlerken gülümsüyorsun.

Historical monument. Out of bounds.

Onu niye koruduklarını bilmiyorum. İçinde yaşadıklarından bu yana yarım yüzyıldan çok oldu.

Ama sen burada yaşıyorsun... Yani zaman zaman...

Evet. Onları zorlamam gerekti. Onlara kanserden öleceğimi ve günlerimi burada sona erdirmek istediğimi söyledim. Bunu anladılar. İmgede belli bir görkem olduğunu düşündüler. Veliaht ölmek için saraya döner. Bu sonuçtan çok hoşlanırlardı. Kurmacayı sürdürmek için iyi bir sebep. Hiçbir zaman çirkin olmayı bırakmaz. Ölümüm, sarayın son tarihsel tarihi olarak düşünüldü. Sanki Garibaldi'den bu yana sıradışı hiçbir şey olmamış. Sonra, evet, birlikler girdi, karargahlarını kurdu, perdeleri yırtıp mobilyaları lekelediler. Son savaş sırasında değil. Amerikalılar'ın temiz bir göreviydi.

Başka bir kibrit yakıyor ve en karanlık duvara gidiyorsun. Elin o ikinci freski aydınlatarak dönüyor.

Küçük bir çocukken burada bir *balilla* gibi giyinip kasılarak gezinirdim. O siyah çocuk üniformasında grotesk bir cüce gibi görünürdüm. Burası sarayın en büyük odası olduğu için, burayı asker yürüyüşü talim etmek için kullanırdım.

Kırık bir *pointillist*in ışığıyla toz haline getirilmiş diğer melekler: fırça darbesi, kalın bir şeffaflıkla içlerine sinen, kasti sahte ışığın yaratıp yok ettiği: uygulamalı, vahşi, yavaş bir çalışma, yapım ve yıkım çalışması; cenin ve cesedin, rahim ve tabutun çıplak gözle algılanamayan son bir şekli; nedir bir melek?

Benim kendi yeniden doğuşum. Ah, bir paralı asker ailesiydi, toprakları, bazı yalancıktan savaşlardaki hizmetlerinin karşılığı

olarak kabul ediyorlardı, sarayı avantalarla yaptılar, papa bile oldular...

Başka bir tümsek, başka bir kolaj. Duvara yapıştırılmış nesneler kümesi üzerinde, toptan trompetlerini çalan cenin-melekler ve ceset-kerubiler tarafından ilan edilen; kum saati biçimli kadınların mukavva gibi fotoğrafları.

Daha bayağı bir şey düşünebilir misin? Büyükbaba servetini rulette saçıp savurdu. Monte Carlo'ya gitti, kaybetti, döndü, ailenin önünde baş eğdi, af diledi, moralini düzeltti, biraz toprak sattı, casino'ya döndü. Küçük bir yaşlı adam olarak korkunç derecede cimriydi.

Çatlamış vernikli eski tepsi: gül goncaları, yapma menekşeler, kanserli ananaslar; gümüş çaydanlık; resimli dergilerin kapakları; bir yarasanın açık, güve yemiş kanatları; horoz ibikleri; şarap mantarları; Coca Cola kapakları; sarı prezervatifler; kesilmiş, mahmur, mor beneklerine rağmen solgun ve koca karınlı, parlak, yeşilimsi sineklerin pis kokusuyla hafifçe vızıldayan domuz kafaları; sessiz sinema vamplarının profilleri, Francesca Bertini, Italia Almirante Manzini, Pina Menichelli, Giovanna Terribili González; kadife profilleri heykellerin beyaz maskesini öpüyor, dönmüş kafaları, isimsiz bir frenginin yediği mermer maddeyi.

Izgara işçiliği pencerelere koşuyorum, gözlerimi kavakların beyazlığıyla fırçalanmış demir parmaklıklara iliştiriyorum, bu bütünüyle filigramlı engelden geçip terastaki kopmuş heykeller manzarasını görmek, başlarının yeniden büyüdüğünü anlamak istiyorum, artık taştan değil: şimdi çaputlardan, şimdi tohumların koruyucu büyücüsü: uykulu gözlü ve yamalı ağızlarından ot dillerinin sarktığı bostan korkulukları: sadece akşamın sonu, güneşin kaybolan hızı, kışlaların sokağa çıkma yasağı çanı.

Elin, arkamdan, omzumu okşuyor. Guglielmo, çocuklukta kirleten bir şey var. Kendi aslımıza çok yakınız.

Kürk yatak örtüsü yere düşmüş. Noel'i hafif bir çisentiyle ilan eden bu taze sabahınki kadar soğuk bir çıplaklık hissettim. Ama üşümüyordum. Pembe kız bez bebek -ya da oğlan bebek- yayılmış, yanımda uyumaya devam ediyor. Belki de bütün gece onu tutuyordum. Bilmiyorum. Dikişler biraz gevşekti ve bezden başında, eksik boyanmış kaşında, gözünde hatırlayamadığım bir şeyler vardı.

Pamuk dolu kollar ve bacaklar tümüyle etrafıma dolanmıştı; bezin üzerindeki boya kurumamıştı: onu lekeli ellerimde, göğsümde, karnımda fark ettim.

Gözlerimi kaldırdım. Başucumun üstünde bildik dinsel resim yerine sessiz sinema vamplarından biri vardı; yine rötuşlu, parlak dudaklarını gösteren, ağzı yarı açık, bir eliyle göğüslerini kapatmış, diğeriyle boynunu okşuyor: köşeleri yıpranmış, yeni cilalanmış o poster, bu eski aktrisin günlük zaferiydi -ebediyetiydi-. Bu tapınma hareketi, Francesca Bertini'nin güzelliğinin şimdiki zamanını ebediyen muhafaza etmesi için yeterliydi. Selam Francesca, zarafet dolu: yatağın üzerinde diz çöktüm ve Bertini'nin vücudunu örten leopar derisinin yakınında ellerimi kenetledim. Ve kutsaldır senin rahminin meyvesi...

Benim yatakodamı seninkine bağlayan kapının taş çerçevesinde adını tekrarladın. Çıplaktın ve bir havluyla başını kuruluyordun.

"Ne korkunç bir gün, gördün mü? *Buen Natale, caro. Beato tu,* senin ülkende Noel hindistancevizi ve palmiye ağaçlarıyla gelir."

Kulaklarından su çıkana kadar başını salladın: çisentinin arkasında gizlenmiş manzaraya bakarken burnunu kırıştırdın.

"Burda hiç beyaz bir Noel görmedim. Her yıl, yağmur ve çamur. İyi ki öyle. Kimse bana arkadaşlık etmek için gelmeyi düşünmüyor."

"Annen bile mi?"

"Asla. Butiğiyle son derece meşgul. Durmadan dikiyor. Hem, izin vermezdim buna. *Beato tu;* sen evden uzaktasın."

Çenemi dizlerimin üzerine koydum. "Hayır. Annem Paris'te."

"Aa. Sen de tatilini onunla geçirmeyi istemedin."

Evet anlamında başımı salladım, sen de bana elini uzattın. Elinin isteğiyle yataktan kalktım. Beni çabucak başka bir yere götürmek istiyordun; bunu elinin acelesinden anladım.

"Bekle. Giyineyim."

"Hayır. Bu gerekli değil. Yaşlı kadın kutlamalar için akrabalarına gitti. Sarayda yalnızız."

"Bilmiyorum."

Tekrar yatağın üzerine diz çöktüm ve Bertini kadınlar arasında kutsanmış olanısın, gibi göründü: doğru, ressam kirpiklerin arasındaki sahte gözyaşını boyamış: tek gözlü.

"İyi uyuyamadım. Bütün sabahı dinlenerek geçirmeyi tercih ederim."

"Tamam. Öğle yemeğinde görüşürüz. Kendim hazırlayacağım. Tatlı olarak muazzam çileklerimiz var."

"Hayır, sağol. Çilekten hoşlanmam."

Panjurlar sıkıca kapalı mı? Bizi kimse görebilir mi? Önemi yok: karanlık karanlığın içinde şekil almaya başlıyor. Uzaktayım, senin manastırının kapısı arkasında, biri rönesans duvarı, öteki o nesnelerle senin kendi yaptığın ikiz freskli olanın. Çatlakların arasından bakıyorum. Dünkü o çıplak büyük odayı, şimdi, kemirgenlerin sırtından soyulmuş gibi görünen bir kadifeyle kaplı, neredeyse çatırdayarak yerlere saçılmak üzere herbir taraftan çıkan o samanla beslenmiş bütün o harap sandalyelerle doldurmuşsun.

Seni gözetliyorum.

Solgun brokarlı kocaman klapaları olan o siyah ve tozlu Napolyonvari ceketi giymişsin; ailenin kapatılmış salonunda dolaşıp kibarca reverans yaparken, kibarlığı öfkeli gurura dönüştürüp bir kır tanrısı gibi gavot figürleri sergilerken üzerine giydiğin tek şey bu: ceketin ve çıplak ayakların bana Versay'daki bir Tanrı Pan'ı hayal ettiriyor. Kral, maiyetin nerede? Seni gözetliyorum.

Seni bekliyorlar: gerçek boyuttaki yapma bebekler, hepsi pembe bezler içinde, hepsi çehresiz, hepsi kötü dikilmiş, harap sandalyelerin diplerinden çıkan saman gibi çatlaklarından saçılan pamukla dolu. Çarçabuk dikilmiş kumaşlarının maddesel karanlığından onları gözetliyorum: onlara sarhoş bir hava veren kıvrık beyaz perukları gözetliyorum; o gevşek, beyaz işli pamuk ayakları daha da aşağı çeken ağır uçlu balerin pabuçlarını gözetliyorum: onları örten etek çemberlerini gözetliyorum. Ve birinde ya da ötekinde, karındaki aşırı doldurma, dikişten kurtulmak için savaşan pamukla şişmiş göbek, kansız larva gibi ortaya çıkıyor.

Evet. Ben de bunu hissetmek isterdim. Yemin ederim.

Senin gibi, bu ağır müzikten daha ağır, vücut taklidine geçirilmiş iğnelerin bir ritmine ağır ağır sahip oluşu çağırmak. Ama bu gebe bebekler iğneyastıkları, yüksük ve iplikle yaratılmışlar; işkence edilmek, dans etmek için yapılmışlar, senin gibi, eski ceketli genç kral, kollarında şişkarınlı bebekle dönen, alaya alınmış ve çıplak hükümdar, bu dirayetsiz prensesleri onların iznini istemeden

alabilen, yere fırlatan, kendi yaptığın girişi açan erkeksi imparator.

Odaya girdim, senin gibi, karanlığın bir efendisi, adını söyledim: isteyerek seni yarıda kestim ve sen bana insanın; köpekbalığıyla, kaplanla, ateşle, uçak kazasıyla, güçlerin denk olmadığı savaşında hissedeceği o sakin ve kaçınılmaz panikle baktın: korkunun, mutluluğumuzun doruk noktası olabilen bir teslimiyete dönüştüğü an: baş edecek hiçbir şey kalmamıştır.

Bebekten uzaklaşıp, yuvarlandın, sırt üstü, bacakların açık ve kıvrılmış, dirseklerine yaslanıyorsun. Ve çocuk doğurma -bunun o olduğunu söyleyebilir miydim asla bilemeyeceğim- onu her unutuşunda geri dönen varlığa aittir, daha önce ölmüş olan, şimdi ve o zaman bir canavar gibi görünmemek için hep ölecek olana: terliyorsun, şişman meleklerin ve sessiz perde vamplarının, miras aldığın ve yarattığın sanatın bakışı altında en sonunda duymak istemediğimi söylemek için yavaşça, etrafında dönüyorsun.

Hiçbir şeye dokunma, Guglielmo.

Kalk, lütfen, kalk.

Hayatta kalmak istiyorum Guglielmo. Bunun yolunu arıyorum, bildiğim tek yolu. Burdayken hiçbir şeye dokunmayacağına bana yemin et.

Ama şimdi, asıl şimdiden sonra, dokunmak istiyorum.

Benden kuşkulanma. Anla beni. Arzula, yalvar, öp ama tüketme... Sadece bu dokunmaktır. Tüketmek.

Bu kafası kesilmiş heykeller ve bez bebekler, kanserli pervazlar ve kapak-hikayesi-aktrisleri cümbüşü dönüyor: ay nesnelerinin, davulların ve bayrakların, domuz kafalarının ve horoz ibiklerinin bir dönüşü var; yeni bir heykelcilik var, yeni bir dekorasyon, yeni bir yılankavi kenar süslemesi; ıslak sıvada bir kabartma, bir parçası olduğum... Yüzümü sana dönüyorum. Orda değilsin. Ya da bizi ayıran gecenin içindesin: yüzün gece. Acımanı nasıl ödüllendireceğim, o karamela renkli oyuncağı bırakışını, burda kalışımın ortasında, beni içine alıp kendi derimden çıkmaya davet eden, kaybolmuş bir varlığa dönüşen bir vücuda hangi ödülü vereceğim? Acıktım. Yaşlı kadının bizim için hazırladığı akşam yemeğini hatırlıyorum. Ya da senin kendi hazırlayacağın öğlen yemeğini. Ve hemen vaadedilen tatmini reddediyorum. Seni anladığıma emin değilim. Tüketmek bitirmektir, bitirmek dokunmak, dokunmak

günah işlemek. Sana dokunmadan, ezbere bildiğin bu aydınlatılmamış kemerli koridorlar boyunca önümde olduğunu bilmeden adımlarını takip ediyorum, tek rehberim ıslak sıvanın dokunuşu, kırık Yunan süslemeleri, soğuk topuzlar, yumuşak duvarlar, paslı kapı tokmakları, sırsız aynalar, ben senin adımlarını takip ettiğimi sanırken ve belki de sadece odalara çoktan senin emrin olan bir şeyle basan kendiminkileri duyarken, bizi sarayın oturulan kanadına yönlendiren tüneldeki hakkedilmiş, birbiri içine geçen Amalthea'nın boynuzları: şeref ve gizlilik, hizmet ve sabır: en sonunda o buz gibi yatakodasına girip kürkler, halılar ve yıllardır ilk kez açılan dolaplarıyla odanın geri çekilişini koklarken kendime duyduğum sevgi; uzak aşk, demir yatağın başlığına, eski bir masanın deri örtüsüne dokunma cesareti; ikiz bir narsisizm duygusuyla kurtarılmış o boşluğun avuntusu; o ışıksız ve renksiz yalnızlıkta, benim için ayırdığın o küçük yatakodası cehenneminde çabuk ve ölümcül soyunuşum; kürklerle örtülü yatağa yavaş dalış; vücudumun yeriyle yeni karşılaşma, kendi derime karşı sefer, ben olmama izin verilen ve verilmeyen her şeyin gizlendiği yerlere karşı savaş; güzel karanlık, örtülü aşk, sıcaklığın ödülü, çarşafların dindarlığı: yasak bir dokunuşun harika şevki, tatmin edilmemiş vücudumun sonsuz ihtirası, bitkin uykunun bilinmeyen zarafeti. Işıklar asla gelmeyecek, bu gece.

"Lütfen dikkatli ol..."

"Merak etme. Direksiyonda usta olmayan tek bir İtalyan yoktur."

"Daha yavaş git, lütfen..."

"Napoli'den ne zaman ayrıldık?"

"Otuz beş dakika önce, sanırım... Çok..."

"Şansımız varsa güneşli olur. Deniz de var. Yaz gibi olacak."

"Hadi saraya geri dönelim."

"Artık oraya dayanamıyorum. Yeter. Bu hızla yirmi dakikada Positano'da oluruz."

"Acelemiz yok, lütfen, lütfen..."

"Manzaranın tadını çıkar ve korkmayı bırak Guglielmo. Şu uçurumlar güzel değil mi? Denize uzanıyormuş hissini veriyorlar, koş-

mak gibi, bizim gibi."

"En azından virajlarda kornayı çal..."

"Güvenli hissetmek için mi? Bu eğlenceli olmazdı. Bırak gitsin. Arabayı ben sürüyorum. Bırak, diyorum sana! Çok mu korktun?"

"Evet, çok korkuyorum; lütfen; bu otoyolda hiç bariyer yok!"

"Babam Libya çölü üzerinde uçarken bariyerler var mıydı sanıyorsun? Kimse ona sağ salim döneceğine söz vermiş miydi sanıyorsun?"

"Senin baban öldü, ben..."

"Geri zekalı. Kim söyledi öldüğünü? Cesedini asla bulamadılar. Tanrı isterse, şimdi her an dönebilir! O zaman onun kahramanlık hikayeleriyle başımın etini yiyemezler. Kahramanmış! Hepsi İtalyanlar'ın tavşan gibi kaçtığını biliyor! Yaşlı adam Trablusgarp'ta bir fahişeyle kalarak ebediyen kendini gelenekten, aileden, vefakar annemden, yıkılmış bir saraydan kurtarmak için savaştan faydalanmış olmalı..."

"Dikkat et! Üzerimize geliyor!"

"Iıı... Yakından geçti... *Ciao, cretino.*"

"Gülme!"

"Gülmüyorum! Şekil değiştirdim! Hayatta kalmak istiyorum, söyledim ya sana!"

"Hayatta kalmak istiyorsun? Hayatta kalmak? Nerde? Şu kayaların birinin üzerinde dağılmış olarak mı? Denizin dibinde mi?"

"Tanrı isterse! *Magari*! Dağın kendisi bile sürekli denize düşüyor, görmüyor musun?"

"Ben istemiyorum. Keskin bir yamaç; bak..."

"Bakma!"

"Bakma, dokunma, yapma... Bıktım. Yetti artık. Bırak dışarı çıkayım!"

"Ezerler seni. Köylüler Amalfi'ye otobandan gitmezler. Şu yukardan, kayalıkların arasından keçileriyle yürürler.

"Farları yak, en azından, acı..."

"Hayır."

"Acı..."

"Hayır! Ancak diğer farların üzerimize vurduğunu gördüğümde. Zavallı şeytan. Hayatta kalmak istediğimi fark etmiyor musun? Daha kaç kere tekrarlamam gerekiyor?"

"Ben de hayatta kalmak istiyorum! Dur! Bırak dışarı çıkayım!"

"Tek yolu bu: bir şekil değiştirme ve diğeri, sonra diğeri. Guglielmo, eğer zaman seni yakalarsa öldürür. Başlar, gelişir, biter. Eğer şekil değiştirirsen, sadece bir durumdan ötekine geçersin, hep akkor, saraydaki heykeller gibi. Dokunma! Arabayı sürüyorum!"

"Şu ışıklar..."

"Orası Positano. Gevşe. Bunlar evlerin ışıkları. Vardık. Farklı hissetmiyor musun? Adrenalin bu, adrenalin, adrenalin..."

Bir tabak çilek istedin ve ben senden uzakta, ayakta seni dinlerken yatakta onları yiyorsun, otel odamızdaki pencerenin perdesini açıp Positano'nun gece sahiline doğru bakıyorum. Gülerek, benden kendimi denizin büyüsüne kaptırmamamı istiyorsun: sevilmeyi değil, daha ziyade hatırlanmayı isteyen şairler boğulmuş orada. Denize değil kumsala baktığımı söylüyorum. Doğru: o kız şimdi, gece vakti, geceye özdeş, kum üzerinde at sürüyor. Sana onu tanıyıp tanımadığını sormak isterdim. Uzaktan, kum üstündeki toynakların ritmini dinlemen gerek, çünkü çıplak ve uykulu, yine de gergin ve sabah güneşinin bronzuyla örtülü orada çilek yerken, sonsuza bakan pencerelerden uzak durmam gerektiğini söylüyorsun. Acıklı biçimde hıçkırıyorum. Arkamda sen, önümde o dişi görüntü var, ben bölünmüş, çaresiz halde, üzgünüm ve yalnız kalmak, giyinip sahil boyunca yürümek ve belki de her gün beklenmedik saatlerde ata binen ve sirenlerin adasına doğru bakan kızın yüzünü seçebilmek için ümitsiz bir arzu duyuyorum. Sen tahmin ediyor, benimle dalga geçiyorsun: hep aracılara ihtiyaç duyduğumu söylüyorsun; -eğer zamanımız olursa- bana ayinlere ihtiyaç duymadan bir şeyleri görmeyi öğreteceğini söylüyorsun. Sana, alayına karşılık olduğunu düşünen kızgın bir yüz sunuyorum. Senin aptallığına gülmek isterdim ve ancak hiçbir şey anlamadığını kekeleyebilirim, hep onlara ihtiyaç duyacağımı, sana ya da Tiren Denizi'ne bakan kumsal boyunca ata binen kıza. Beni şefkatle izliyorsun, Giancarlo, neredeyse sempatiyle. Dizlerini kapatıyor ve ağzını çarşafa silerek hiç hoşlanmadığım o çileklerden sunmakta ısrar ediyorsun. Yatakodası çok fazla yeni badana kokuyor. Gerçek görüntünün başlangıçtaki çifti yerine koyacağını söylüyorsun; özgür görüntünün, aracılar olmaksızın. Çünkü aracıyla arzuladığımızın yarısını karıştırma tehlikesini göze alıyoruz ve sonra görüntü biz-

den kaçıyor. Seni anlamıyorum. İç çekip ertesi gün için planlar yapıyorsun. Tekneyle Amalfi'ye gideceğiz ve koydaki bir restoranda yemek yiyeceğiz. Beyaz şarap, *tortellini* ve *frutti di mare*den oluşan bir menü tasarlıyorsun. *Sambuca*yla sarhoş olmak isteyeceğini söylüyorsun; hoş, ağır bir uçuş. Batıl inançlı: o yapışkan likörün içinde yüzen üçten ne eksik ne fazla kavrulmuş kahve tanesi olmalı. Arkadaşlar Guglielmo? Erkek kardeşler? Geçici olsa bile, *caro*. Aynı anneden doğan erkek kardeşler. Sadece kış süresince kahinlerini paylaşan Apollo ve Dionysus. Delfi. İkizler, Guglielmo: güneş tanrısı Apollo ve muhalif arkadaşı Dionysus, ruhların yöneticisi. Dışarı bakıyorum, at sırtındaki kız gitmiş.

Bu vesileyle beyan edilip anlatılıyor

Ciddi olarak beyan ederim ki...

DOSTOYEVSKİ,
Yeraltından Mektuplar.

Ruth, Niza Caddesi'ndeki Sanborn's'un tezgahına oturmuş, Amerikan kahvesi içiyor. Yanında boş bir yer var. Oraya oturuyorum. Önce bana dikkat etmiyor. Önünde, açık, kamış kutusuna dayanmış bir *Newsweek* var. Sonra tanımaksızın bana bakıyor. En sonunda gülüyor, bir yudum kahveyle boğuluyormuş gibi yapıyor, ağzını bir kağıt peçeteyle kapatıp tekrar gülüyor. Beni yatakta, ateşli bir vaziyette hayal ettiğini söylüyor: göz kırpıyor. Konuşuyoruz ve Ruth beyan ediyor:

"Hayır, şaşıracak bir şey yok. Artık bir süredir ilişkimiz yerine oturmuş durumda. Artık Claudia kendini bana kabul ettirme ihtiyacı duymuyor. Onu çok sevdiğimi ve ne isterse yaptığımı biliyor. Onun henüz güvensiz bir kadınkenki halini hatırlamıyorsun sen. Esasen onu en çok güzelliği için kabul ettiklerinden ve aynı zamanda kişiliğini reddettiklerinden korkuyordu. Şimdi her ikisinin de aynı şey olduğunu biliyor ve artık endişelenmiyor. Belki bana bir şeyler borçlu. Evet şöyle; ona başlangıçta, bütün şiddetine ve

kabalığına rağmen, ona olan saygımı yitirmeden dayanabileceğimi ispatladım. Bütün o skandalları sen muhtemelen hatırlamazsın; sete geç gelir, kaprisli davranır, yönetmene hakaret ederdi. Tanrı bilir daha neler. Ama eğer yanında, hayatımın her günü buna katlanan ben olmasaydım şiddetini asla tüketemezdi. Hayır, mazoşist olduğumu sanma; özverili bile değilim. Ben annene önemli bir şey veriyorum, ama o bana daha da iyisini veriyor. Kim benim hikayemle ilgilenirdi düşünemiyorum; çok bildik, her günkü bir hayalkırıklığı, hatırlama zahmetine değmez gerçekten. Burda aileler ve erkekler nasıldır bilirsin. Herkes kadınların zararına bir anlayış olduğunu, bu işten hep kadının zararlı çıktığını söyler. Bunun önemi yok. Claudia'dan öğrendiğim şey, bir kadının sevdiğinden özgür olup yaşamaya devam edebileceği. Hayır, sana aptalca bir şey söyleyeceğimi sanma, annenin dertlerimi unutturduğunu ve on beş yıldır o eski sevgiyi canlı tuttuğumu, sanki... Hayır, bak. Claudia neredeyse vurur bana, bağırarak odasında sürükler beni. 'E, ne istiyorsun? Günahkar ve dindar küçük bir rahibe mi olmak istiyorsun? Olanı unutmak ve aynı zamanda onu olmamış gibi hatırlamak mı istiyorsun? Bak Ruth, rahibe manastırları hiçbir zaman lezbiyen genelevlerinden başka bir şey olmadı ve ben de sana göz yumacak değilim. Benim evimde hücreler yoktur. Bu kafes saf havadan yapılmıştır. Eğer burada kalırsan, ilk aşık olduğun zamanki gibi bir daha asla olamayacağına artık inanmayacaksın. Acele edecek ve insanın yaşı ilerledikçe, az ya da çok ama asla tam olarak o zamanki gibi olamayacağı düşüncesini unutacaksın. Bende geçmişler yoktur. Her şey şimdi oluyor.' Anlıyor musun? Claudia'da duygusal ya da nostaljik olmak için o korkunç ayartma yoktur, çünkü bütün hayatı şimdiki zamandır, anlıyor musun? şimdiki zaman ama ondan ayrı değil. Olmuş şeylerin adını koymaz, asla. Onlar, şu andaki halinin bir parçasıdır. Eğer sana önceden olmuş bir şeyden bahsederse inanma ona. O an uydurduğu bir hikayedir: şimdiki zamanının bir parçası. Bazen bu yüzden insanların ona ahlaksız dediğini düşünüyorum, çünkü neredeyse başka herkesin yaptığı gibi geçmişi haklı çıkarmaya çalışmıyor. Belki de öyledir. Belki de annen biz kadınları biraz daha özgür, biraz daha iyi yapmıştır. Neden olmasın? Bunu kabul ederim. Hayatım ödünç alınıyor, tıpkı onu filmlerinde görmek için dört pesolarını veren hizmetçiler gibi.

Ne istiyorsun? Bu benim için yeterli. Ancak ben Claudia Nervo'nun filmlerinde sunduğu şeyi aramıyorum. Aşk ve güzellik ve tehlike. Benim için annen güçtür. Ben bu ödünç alınan gücü tercih ediyorum. Tek başıma çok güçsüz olurdum. Tek başıma toplayabileceğim bütün güç bir hiç olurdu. Annen vasıtasıyla yaşamak her şey; hayal edebileceğimden çok daha fazla, gerçekten. İhtiyaç duyduğum her şeye sahibim ve eşyaları seviyorum. Yani gerekli şeyleri elbette. Ama neden kişi vazgeçilmez olanı elde etmek için acı çekmek zorunda olsun ki? Bir çamaşır makinesi, bir araba, iyi bir stereo. Bunlarsız kaldığımızı düşünsene. Bu konfor olmadan yaşayabilir miydin? Claudia'nın sekreteri olarak ihtiyaç duyduğumdan daha fazlasına sahibim; her yıl yurtdışına bir seyahat, muhteşem oteller, en iyi restoranlar. Ve daha ne varsa. Bak nasıl da yönetimi eline alıyor, nasıl hepsiyle dalga geçiyor, nasıl en şıkları gölgede bırakıyor. Nasıl şikayet edebilirim Guillermo? Kendimi bir büroda daktilocu ya da ondan beşe çalışan bir tezgahtar olarak hayal ediyorum da, korku veriyor bana inan. Ya Claudia? Yani bende ortalama bir izleyicisini daima buluyor, hem de evde, sence bu bir şey değil mi? Hayır, dalga geçiyorum; bundan çok daha fazlası. Senin annen Meksika'da bir kadının kendi ahlak kuralları ve fantezilerine göre yaşayabileceğini gösterdi. Sence bu bir şey değil mi? Yirmi yıl önce nasıldı bilmiyorsun... Bak, onun yaptığı her şeyi ben de yaparım. Gerçekten. Ne var ki, alçakgönüllülüğüme çok değer veriyorum. Claudia bunu biliyor ve sanırım bunun için bana teşekkür ediyor, tabii benim gibi sıradan insanlar... Bilirsin. Dahası Claudia'yla bir şeyleri öğrenirsin, hikayelerin gerçek içyüzünü. Daha ne istersin ki? Bu da sahip olduğum başka bir tatmin, başka bir heyecan: bunu kendime saklayacak kadar bilmek. Onu arama Guillermo. Claudia en ummadığın zaman çıkar ortaya. O oyununu bilir."

Gudelia sabah postasıyla gelmiş. Faturaları seçip -bir tomar- mektuplardan -tek bir mektup- ayırıyorum, zarfı tanıyorum ve hayret içindeyim. O sadece özel günlerde yazar, doğumgünümden bir hafta önce; bazen Noel'den birkaç gün önce. Ama şimdi Eylül'deyiz ve doğumgünüm Temmuz'da. Gazeteleri okumuş. Claudia'nın iki

gün sonra gideceğini biliyor.

"Buradaki işler her zamanki gibi aynı, gittikçe yaşlanıyorum ve neredeyse hiçbir şey beni eğlendirmiyor. Bazen sinemaya gidiyorum ama bugünlerde yaptıkları şeyleri beğenmiyorum. Neden insanlar sanki gerçek hayatın çilesi yetmiyormuş gibi, acı çekip çirkin şeyler görmek zorunda olsun ki? Ama, renkli güzel Meksika filmleri yapıyorlar ve altyazı okuman da gerekmiyor. Gözlerim çok yoruldu. Büyükannene onca yıl faturaları kontrol edip makbuzları güncelleştirmekten olmalı diyorum. Yapılan bütün o ufak tefek hırsızlıklarla, dürüst olmak iki kat daha fazlaya mal oluyor. Yılların benim üzerimdeki etkisi büyükanneninkinden daha çok. Belki de daha fazla yaşlanamayacağı içindir. Neredeyse hafızasını bütünüyle yitirdi, her şeyi unutuyor. Düşünsene, bazen kafası karışıp beni kocası sanıyor, yani tanımak şansına sahip olamadığın büyükbabayı kastediyorum. Doktorun isteği üzerine tenisi bırakmak zorunda kaldım. Geçen ay check-up için gittim, bu yaşlı makine her şeyi olduğu gibi kabul etmem şartıyla birkaç yıl daha çalışır gibi görünüyor. Ben bir aslandım oğlum. Bir satıcıyken bütün Cumhuriyeti dolaştım; Bajio'da avucumun içi gibi bilmediğim tek kasaba yoktur. Şimdi evde istirahat zamanım. Böbreğimde bir taş vardı ama büyükannen bitkilerden anlıyor ve bu da kendi başına iyileşti. Her halükarda yemeklerden sonra yüksek tansiyon için bazı haplar almak zorundayım. Yüzüm hep nasıl kızarırdı bilirsin. Kötü işaret, yüksek tansiyon. Ama şimdi başımdaki saçlar bile soluyor; kızıldan griye döndü. Dişçi beni muayene etti ve beni damak proteze iknaya çalışıyor, işte böyle. Sen ne dersin? Bazı arkadaşlarım taktırdı, ilk başta çok tuhaf görünüyor. Ama sonra alışıyorsun, her şeyde olduğu gibi. Her zamanki gibi büyükannen odanı hazır tutuyor, aynen bıraktığın gibi. Bazen evi satın almak için insanlar pazarlığa geliyor, ama bunu asla yapmayacağımı bilirsin. İyi kötü bir sürü hatıra var, ama sonuçta hatıra işte. Ve eğer ayrılmak zorunda olsa annem ne hisseder bilmiyorum. Belki o öldüğünde fikrimi değiştiririm. Eğer seni kaybetmemiş olsaydık her şey başka türlü olurdu. Kanunların gerçekle bir ilgisi yok oğlum. Eğer ben bir hakim olsaydım, her bir davadan önce gerçeği iyice anlar ve hak anlayışımın ve insani duygularımın rehberliğinde hareket ederdim. Bütünüyle başka bir hikaye olurdu. Ama böyle oldu işte; şan-

sımız yokmuş. Bu mücadele beni iyice yordu. O zamanki halime dönemedim. Boşluk hissediyorum ve sadece seni bir gün görme umudu beni ayakta tutuyor. Her zamanki gibi aynı şeyi söylüyorum, erkek erkeğe, bıktığında ya da bir hava değişikliğine ihtiyaç duyduğunda burası senin yuvan. Burada seninle tanışmaya can atan hoş kızlar var. Seni zorlamıyorum, bize ne zaman ihtiyaç duyduğunu sen bilirsin, o zaman tereddüt etme ya da bizlerin kin tutan insanlar olduğuna inan. Belki de çocukken futbol oynadığın eski okul arkadaşlarını tekrar görmek istersin. Hepsi iyi çıktı, güzel nezih insanlar oldu, Ortega ve Yáñez gibi örneğin. Senin aslında yüreğinin temiz olduğunu biliyorum ve eğer sana karşı katı olduysam hiç, bu senin iyiliğin içindi ve belki de bir şekilde sana faydası olmuştur. Köklerinin burada olduğunu ve hayatının bir zamanında bu köklere dönmen gerektiğini hatırla. Ağacın özsuyu gibi, anlarsın. Belki de bir şeyler kazanırsın. En azından zaten hayatının parçası olan şeylerle yüzleşme gücünü."

Hayır; faturalar arasında Bela'dan bir mektup var. Yanlış yere koymuşum; sıradan, kalın, beyaz, parmak izleriyle lekelenmiş bir zarfta gelmiş ve gönderen adresi yok.

"Bir şey anlamadın, hem de hiçbir şey, senden bir şeyi alıp götürmek istediğimi sandın, *beato tu*, hiçbir şey anlamıyorsun, ben sana bir şey vermek istedim, vermek, vermek, beni anlamadın, seni aptal, iğrenç bir belasın sen, söyleyim sana, ahmak ve korkunçsun çünkü artık hayatla bir ilgin yok, artık senin dışındaki, senin korkunç yalnızlık oyununu oynamayan kadın erkek bizlerin ne olduğunu göremezsin, aptal olduğun kadar gururlusun da, beni hak etmiyorsun, etmiyorsun, söyleyim sana, öpücüklerimi ve vücudumu ve bütün neşemi hak etmiyorsun, senin için o gece her şeyi yapardım, istemen yeterdi, onu sana verirdim, beni kandırdın, o akşam beni iki insanın kendi fantezilerini feda etmeden birlikte yaşayabileceklerine inandırdın, beni birlikte olabileceğimize inandırdın; bir olmadan, her birimiz ayrı ve bütün, ama ikisi birlikte, beni boşu boşuna hazırlayıp açtın ve tahrik ettin, sen bir canavarsın, söylüyorum sana, burda senin için yapacak bir şey yok, hiçbir amaca hizmet etmeyen bazı hoş sözler gibisin, ışık dolu korkunç bir gece ya

da karanlık korkunç bir günsün, yaşadığım sürece beni tehdit etmeye devam edeceksin ve bana seni başka bir yüzle, gizlenmiş olarak, gerçekten var olan her şeyle, bir fincan kahvemle ve Ciociaralı çobanlarımla ve duştaki şarkılarımla aramdaki güzel teması engellemeye hazır olarak tekrar bulabileceğimi düşündürüyorsun, sen bir sıkıntı ya da kötü alışkanlıklar ya da kızgınlık değilsin, sen aptal bir suçsun, öldürmeyen suç, sen bir işkencesin ve ben senin için açılmıştım, ben bir ayna değilim, kendime aynalarda bakmasını bilmem, kimse aynalarda yaşayamaz, bir adamın kollarında sakin ve titreyerek kucaklanmasını bilirim, okşamasını bilirim ve beklemesini ve gülümsemesini ve teşekkür etmesini, ben fiillerle doluyum, isimlerim ve katı fikirlerim yok, benim duyularım var, onlar senin içindi, senin için, bu kadar aptal olmasaydın yalanlarında seni dinlerdim, eğer insanı gerçeğe yaklaştıran yalanlar olduğunu bilseydin, seni değil, seni değil, sen sadece seni tek başına bırakan yalanları istiyorsun, seni anlamıyorum, seni sadece arzuluyorum, sen beni hak etmiyorsun ve ben hâlâ arzuluyorum seni, seni, seni, çok geç olmadan, sen bizi ebediyen ayıran, bu yaptıklarından daha fazla bir şey uydurmadan önce, seni böyle tercih ediyorum, şimdi, bana acı çektirmeye henüz başlıyorken, şimdikinden daha kötü olacağın, bana acı bile vermeyeceğin sonrasında değil, bunu neden yazdığımı bilmiyorum, evet, biliyorum, senden daha kötü bir şey var, bu evde, seni tercih ediyorum, çünkü senin ne olduğunu biliyorum, beni bu evde de tehdit eden bir şey olmadığını, annenle birlikte, beni hak etmiyorsun, beni aşağıladın ve şimdi beni kurtarmalısın, sana verebileceklerimi kabul ederek beni kurtarmalısın, annen ve senin bütün bunlarda birlikte olduğunuzu düşünmeden önce..."

Maria Isabel Oteli'nin barında sakince *campari-soda* içiyorum. "Sakince" diyorum çünkü şu gitaristlerin yaptığı patırtı öyle büyük ki, kendini siliyor, kendini soyutlayıp benim burada tek başıma, elimde bir bardak ve masada bir tepsi *guacamole tacos*la oturmamı sağlıyor. Yalnızlık sadece böyle yerlerde var, güzel mağaramda, yanımda istediğim bütün şeylerin olduğu güzel haznede değil. İşte böyle hissetmek istiyorum, uykulu ve uzak, bu şehrin bütün haya-

letlerinin ortasında, içinde yaşayan sınıf atlama kölelerinin yakınında, çirkin, aptal, sıradan kadınların ve buraya birbirlerine pis aşk hikayelerini ve hileli işlerini ve müstehcen kelime oyunlarını anlatmaya gelen, gülünç, gürültücü, şakacı Don Juan'ların yanıbaşında. Hepsi Yardley'in lavantasından kokuyor ve dar klapalı üç düğmeli ceketlerini yeni almışlar. Hepsinin mor yüzleri ve kalın bıyıkları var. Kara gözlükler ve gümüş yüzükler takıyorlar. Takım elbiseleri uçaklar gibi parlıyor. Tombul ellerinin manikürlü tırnaklarına bakıyor, şişman kıçlarını kaşıyorlar. Ben içiyor, antenlerimi açıyor, onları dinlemek için eğiliyorum. "Hey, Nacho, ikide birde bozsunlar diye Anayasa olmak isteyen şu fahişenin hikayesini duydun mu hiç? Ah, Chihuahua. Bu bana başka bir tanesini hatırlattı. İç arkadaşım, içkiler benden. Dinle, dert değil, acıkmadım henüz: eski depoda hâlâ biraz yakıtım kalmış. Hadi öyleyse, kim daha çok dayanacak görelim. Büyük konuşuyorsun ama erkekleri çocuklardan ayırına zamanı gelince... Yol için de bir tane almaya ne dersin? Seni uyarayım ki karım yoga yapar ve ben de judo dersleri alıyorum. Kendini savunmak zorundasın tamam mı? Hadi, garson nerde? Berbat servis. Ne biçim kerane burası? Hayır, hemen şimdi gidiyoruz, ama önce anlaşalım tamam mı? Şu şişman fahişeleri görmelisin. Evet, doğru, oraya gitmiştin zaten. Dakka başı bir daha ne zaman geleceğini soruyorlar bana. Benim adamım şöyledir, benim adamım böyledir. Paramız var, tamam mı eski dostum? A ama bu gece içkiler benden, evet efendim. Tek bana zamanı gelince hatırlat sanki beşini sıraya dizmiş gibi olurum, fena değil ha? Adi fahişeler, bu iş için varlar. İlk gece hakkı, nasıl ama? Şu günlerde nasıl yaşayacaklarını biliyorlar. Şimdi bir de onların iznini istemen gerekiyor ve hâlâ insana bir iyilik yapmaktan şikayetçi sefil fahişeler. İstediğini düşün ama daha hiçbir fırsatı kaçırmadım. Asla hedefimi ıskalamam. Sen ne alırsın bebeğim? Haaa! Ne? Hadi canım, o kendi aleminde, bırak buraya gelsin... Ne? Gerçekten? Onun oğlu mu? O kadını bana gönderseler ahıra tek parça dönemezdi. Orda muhakkak bazı ganimetler toplayabilirsin. Ah, *mammacita*. Pelerini o koca, şişman fahişenin üzerine dolarım... Hişt. Bırak baksın. Orospunun çocuğu... Niye bakıyorsun oğlum? Beğenemedin mi?

La Maga'yla karşılaşır mıydım?

CORTAZAR,
Seksek

Birinci kat salonu şekil değiştirmiş. Bir hafta önce, kokteyl partisinde onu göremiyor ya da tasvir edemiyordum. Avenida Fundicion'daki aynı evdi. Aynı. Şimdi, içinden geçerken odanın, içinde yaşanılması ya da dramatize edilmesi için değil, tasvir edilmesi için var olduğunu fark ediyorum. Sen şöyle dersin: betimsel olarak kutsanması için. Hep, dış dünyanın yılların inkarından, tek gerçekliği, yüzeydeki gerçekliği reddetmekten zevk alan, o sözde psikolojik derinlikten intikam alması gerektiğini söylersin.

Şimdi seni hatırlıyorum çünkü bu beyaz ışık, uç bir tezat oluşturarak bunu benden talep ediyor. Oda 4-X filmle fotoğrafı çekilmiş gibi: kireç ve kemik, tatlı ve süt gibi beyaz ışık, her şeyi tanelere ayırıp bütün köşeleri aniden her şeyi kapsayan konturlardan kovana kadar takip ediyor. Limon renkli bir vücut. Ana rahminin içi böyle olmalı: aydınlatılmış bir plesanta, nemli bir tozla, ışığa karşı konulmuş ve bu yüzden siyah siluetler olan figürlerin güneşsi yansımasıyla çözülmüş, dekorasyonun detaylarının kaçtığı bu galeri gibi. Poz veriyorlar, sakin ve acı çekerek: kapı çerçevelerinin yanında, kapalı bahçenin eşiğinde, sürgülü cam kapılara dayanmış. Mobilyaların üzerinde: açık eller, şükran kadehleri, deri ve gül ağacından ağaçlar.

Sadece iki tablo birbirleriyle ve beyaz pusa karşı yarışıyorlar. Fernando Botero'yu hep anlamışımdır. Pembe ve kötü Gioconda, çocuksu ve tombul yanaklı, hazmedilmez, şişko, ağza alınmaz şekerlerle dolmuş, Jose Luis Cuevas tablosuna bakıyor: ailesinin gizli talepleri üzerine sönmekte olan ateşin yanında bekleyen bir Marquis de Sade. Kadın, şaşı ve pudralı, bir şey dokuyor; çocuklar geniş ve bol vaftiz cüppe ve başlıkları içinde parmaklarını emiyorlar; evin erkeği saadetle sahneyi izliyor, hidrosefalik, koca karınlı bir cüce, eşekarısı gibi gözleri ve olukağzı gibi bir profili var: bütün Fransızlar'a miras kalan *pot-au-feu* Kral Henri'yi dikizlerken

bu arada dar, mahrem giysileri, yeşil frakı ve aşıboyası rengi pantalonu gıcırdıyor.

Bunu sen söyledin, böyle şeyleri sadece senin sayende anlayıp sonra bir papağan gibi tekrar eden ben değil: Cuevas'ın tablosunda de Sade evhalkındaki bozuluşun tüm sloganlarından sorumlu: her tencerede bir tavuk, zengin olun, insan özgür doğmuştur, doğaya dönüş, annene babana saygı göster, kiliseye aşarını öde, hükümetine itaat et, açları doyur, çocuklarını eğit, yasalara saygı göster, yargıcın hükmünü kabul et ve unutma ki sevgi çok ihtişamlı bir şeydir. Cuevas'ın de Sade'ı, aşıboyası, yeşil, siyah, sırf alışılmamış olduğu için eşitçe yayılmış bu ışığın istilasına karşı koyuyor; o bu odaya bütün yaşayan şeylere atfetmek istediğimiz evrimsel işaretiyle ulaşmıyor. Bu ışık, bildiğimiz hava ve ateş katmanları, moleküllerin savaşı, bulut filtreleri ya da yeryüzü aynaları arasından geçmedi. Bu ışık akkor, tuhaf bir kuvarzdan kırılıp yansıdı, hiçbir dokunuş ya da görüntü yok önünde.

Yaratılmamış olarak, kendi merkezinden, içinden geçtiğim labirenti aydınlatıyor, annemin evinin salonunu, çıplak ve keyfiliği karakteristik bastırışı gibi keyfî.

Temiz düşük tavan, boş bir Chirico meydanı gibi tasarlanmış.
İşlenmemiş çimento duvarlar ve beyaz mozaik zemin.
Pedro Friedeberg mobilyaları: kavrayışlı eller.

Hacim uzaydan çözünüyor ve köşeler alçının somut, derin, aşındırıcı, ekşi, kalın, kendinden işlenmiş ışığına doğru akıyor, kendinden oyulmuş şu hançere ve herhangi bir rengin, şeklin ya da jestin zıttından kaçmasını engellemeye yeterli şu elmas noktası parlaklığa. Her şey bunun içinde kaynaşıyor, hiçbir şey nefret edilen uyumu, fikrin içinde katılaştırılmış önceki anlamı oluşturmuyor. Işık ve şekiller seyredilmek için yalvarıyor. Şiddetli bir biçimde duyumsal genişlik ve rahatlamayı davet ediyorlar. Içinden yeni dokunuşun, yeni görüntünün, yeni kokunun nüfuz edebileceği giriş bunlar, aynı zamanda ışığın bir parçası olan ve hak edilmiş bir istirahatın melankolisi, bütün duyuların John Lennon'ın sesinde enerjik bir biçimde tüketilmesinin güzel yorgunluğuyla hoparlörlerdeki patlayan yeni sesin.

You've got to hide your love away.

Flütlerin, elektrogitarların ve teflerin *neo-Elizabethan* ağıtı.

Love will have a way.

O tatmin edilmiş iştahın, kalça ve soğanın, bira ve dantelin, kuştüyü yorgan ve vahşi erkek domuzun, üzüm ve kılıcın, geğirme ve spermin uçucu ruhu.

I need you

Ve sen, sanırım Vanessa dedikleri, bahçenin sisli cam kapısına dayanıyorsun, kolların açık ve avuçların bu nemli sabah kristalinde izlerini bırakıyor: beyaz kukuleta ve siyah deri palyaço takımı ve sarı botlarıyla Vanessa: renksiz yüzlü soğuk hokkabaz, kaşları yok, beyaz ruj ve portakal renkli elmaslarla parlatılmış uzun çoraplar: sen ilk misin yoksa son mu? Sertliğin şimdiden bir taviz, ama sen, şu Ute dedikleri, çeneni dizlerine koymuş, güçlü bir el olan o oturağa kurulmuş, sen uzun aç saçları, kalkmış bacaklarının ve geniş çan-paçalı pantalonunun arkasına gizlenmiş Flaman bakirenin ovalisin, olası bir altın tohum, Midas'ın senin kolsuz, taş işlemeli ceketine dokunuşuyla dönüşen bir cenin: çıplak kolların, bronzlaşmış Ute, ey güzel, cennetin derinliklerinden mi geliyorsun yoksa dipsiz cehennemden mi? Senin güneşyanığı tenin Paola'nın mavi teni yakınında, ayakta duruyor, ay makyajlı ve asıl Dietrich, ebedi Galatea gibi kılık değiştirmiş: gümüşi silindir şapka, kasık kemiği ve kuyruk sokumunda biten derin yakalı gümüşi lame pijamalar; hareketsiz, mavi çıplaklığının jestine teslim oluyorsun ve Lola-Lola gibi bir güzelliği diğerini ikiye katlamak için yaralıyorsun: ahlak ve şiir araştırıcı pozundaki Hermione'nin yalnızlığına yabancı: doğal, makyajsız, kalkık burnu ve çilleriyle, yürekli kralın frakını giyiyor, uyutulmuş detektifin şapkasını, hapsedilmiş estetin paçalı donunu, hepsi ekoseli, Hermione'nin karın deşenin gecesinde, bu çayla bisküvi arasındaki ölümcül savaşın gecesinde savurduğu pelerin gibi. Seni hayal ediyorum, Hermione dedikleri, kralı yeşil İrlanda'nın sahalarında kendi golf sopalarıyla öldürürken, Baker

Street'teki komşuları sessiz bir kemanla büyülerken, şişko şaire Mayfair sarayları ve Reading zindanları arasında tandem bisikletlerle, *aller-retour*, yapılan sonsuz bir yarışta fazla kilolarını yaktırırken. Benim gözdem olurdun Hermione, eğer erkeksi giysilerin daha az masum olsaydı, eğer beni bir amfiteatra, bir kliniğe ya da bir idama fırlatsalardı; kısacası, eğer arkanda, galeri boyunca yürürken, goblenlere sarınmış, bir padişahın ayakları gibi sırmalı, kıvrık terliklerle, kırmızı hasır kardinal şapkalı Kirsten'in gotik profilini ve onun görünmez göğüslerini ayıran İlyas peygamber ikonunu ummasaydım: Kirsten, kuzeyin şehidi, Keltler'in sözlü efsanesi, Alman söylencelerinin ölümcül arzusu, kara kalem fiyordlarının hapsedilmiş karına dönüşen mavi gözlerin gizli mezhebi: sırmalı diller kulaklarını örtüyor, şehvetli Erasmus, çenenin altında bağlanıyor, korkunun fırtınalı güzelliği ve sadece Iphigenia, esmer ve zencimsi, tombul yanaklı yerli kız, mankenlerin bu yılan dansında müziğin ritmini belirtmeye cesaret ediyor ki böylece elbisesi, muazzam bir yeşil, siyah ve beyaz tenis eşarbı kara kollardan çıkıp beyaz botların içinde kaybolan sert, totemik vücuda kuşanmış bir dalgalanmayla sallanıyor: terli, kokulu, kuru erik gibi, onun soğukluğunun gizli köşesinde güzel olacaksın.

Onların arasından yürüyorum, öylece bana bakarlarken: Claudia'ya seyahatlerinde, işinde, tatillerinde eşlik eden her zaman yenilenebilir koro.

Tek birisi dışarda bırakılmış. Tek birini göremiyorum. Bana sunduklarını. Korktuğumu. Benden korkanı. Bildiğini sanan. İntikamı asla düşünmemesi için bilmesi ve kabul etmesi ve affetmesi gereken. Öfke kamçıları yerine iyilik isimleri vererek zararsız hale getirmek istediğim. Sonunda, mağaranın sonunda, hokkabaz Vanessa'nın ve bakire Ute'nin ve polis Hermione'nin ve şehit Kirsten'in ve melek Paola'nın ve totem Iphigenia'nın muhteşem korumasının gerisinde o alçakgönüllü tutsak olmalı, yeni gelen, kızkardeşliğinin gösterileri ve vazifeleriyle henüz tanışmamış olan, henüz kamçıları yakalayıp yiyecekleri aşırmayan.

Yine annemin kaşını ve dudağını, saçını ve göz çizgilerini taklit eden İtalyan kızı Bela. Salonun ucunda oturuyor. Bela'ya yaklaştığımda gülmeye başlayan yedi bakirenin yedi peçesiyle gizlenmiş, düz çizgili ve renkli kareli Mondrian elbisesiyle basit.

Arkamda gülüş büyüyor.

Gizlenmiş Bela, yenilmiş Bela, orada uzun beyaz kanapede onu okşayan ve lavanta kokan başrol adamın kollarmdaki Bela. Lotha-rio tuhaf rugan takımının içinde. Buridan bir çuval içinde Sen'e atılmadan önce Bela'yı okşuyor. Hâlâ tanınabilir bir yüzü olmayan Samson. Şimdi daha az. Şimdi sadece ganimetten olan.

Bela aktörün kendisini öpmesine izin veriyor ama aptalca bana bakıyor. Taşkın gülüş korosu yükseliyor, pikabın sesini arttırdığımda köpeklerimin havlaması gibi yükseliyor. Beyaz ışığın eritti-ği altı kadın gülerek bana sırtlarını dönüyorlar. Hepsi bahçeye doğru işaret ediyor. Bize doğru, gülen ve korkuyla ve nefretle ve zevkle titreyen kadınlar korosuna doğru hareket eden diğer ışıktaki diğer vücuda doğru. Bütün dünyanın önünde kendilerini teslim ve teşhir ederek kucaklaşan çifte doğru: Bela ve onun adsız eşine. Bir kez daha uygunsuz bir yansıma, bir davetsiz misafir olan bana doğru.

Hepimiz bahçeye doğru bakıyoruz. Hepimiz bizi ayıran sis en-gelini aşmaya çalışıyoruz. Hepimiz onu aydınlatan doğal ışığın, güneş ışığının sahte bir ışık ve onun kendi ışığı olduğunu düşünü-yoruz.

Claudia ötede, gülerek bahçede duruyor.

Annem, uzakta, zafer kazanıyor. Şeffaf muslin elbisesi, işlemeli göğsü, devekuşu tüyünden etolü, uzak zarafetin tüm köpüğü ve yeşil dalgası, kızların giysilerinin eski görünmesine neden oluyor.

Hepimiz salonun ucundaki duvardaki Leonora Carrington üçlü tablosuna doğru bakıyoruz. Kaderi olan sunağın üzerinde: Hint sümbülü ve salkım söğütlerin olduğu açık bir mezarlık Claudia'nın arkasında uzanıyor ve gerçek mezarlık gerçek Claudia'nın bizi izle-diği bahçe mi yoksa bahçenin sahte Claudia'sı üçlü tablonun ger-çek Claudia'sı, siyah deri ve yarasa kanatları içindeki Claudia mı bilmiyorum. Bu ikisinden hangisi, kimbilir kaç tanesinin çevrelediği açgözlü köpeğin başı bilmiyorum; bıçak sırtında aslan ve kurt olabilecek yaşayan insanlar.

Claudia gülerek ortadan kayboluyor.

(Anahtar deliğinden onu gözetleyeceğim ve onun bronz çivilerle süslü pelerinine sarınmış ve diz çökerek yatağın üstündeki nesneyi gözetlediğini göreceğim: cam tüpteki siyah fare. Claudia metalle kaplanmış kemirgeni inceliyor: bu cam tüpün içinde hava mı var, su mu, yoksa vakumlu mu, insan emin olamıyor. Claudia ve fare birbirlerini hipnotize ediyorlar; o, sahte paralarla kaplanmış, fare yabancı elementle felç olmuş: birbirlerine bakıyorlar ve ben annemin sihirli mırıltılarını duymaya çalışıyorum, ben onun yatakodası dışında diz çökmüş, kapalı kapısının önünde bir tövbekar, onun mırıldanmasını dinliyorum, evet, kişi diğer insanları değiştirmek için çok gözlemlemeli: bak onlara, bak onlara, bak onlara, tutsak fareye mırıldanıyor, gülümsüyor ve ona soruyor: "Kimsin sen?", Claudia gülerek ayağa kalkıyor, bakır plaklar birbirine çarpıyor, küçük ziller gibi, Claudia boyalı siyah aynaların, artık yansıtmayan aynaların önünde gidip geliyor ve fare cam hapishaneyi tırınalıyor, bu her şeyi görmesini sağlayan, hiçbir şeye dokundurtmayan şekillenmiş havayı, Claudia mırıldanıyor, "Kendimi görmekten bıktım, bıktım, bıktım" ve tekrar kemirgenin önünde diz çöküyor, izleyicisiz bir yakın çekimin büyük gözleriyle onu sabitliyor, ona mırıldanıyor: "Ama görülmekten bıkmadım. Bıktığımda sen değişirsin. Nasıl baktığıma bak. Kendime nasıl baktığıma bak. Sana nasıl baktığıma bak." Kara aynalar onu çevreliyor. Claudia'nın yüzü boyalı, kör bir aynada kendini arıyor. Kilim. Kurutulmuş hayvanlarla örtülü, ölü kuşlar, pumalar ve şahinlerle, maymunlar ve sinek kuşlarıyla, maskelerle, kaplan ve akbaba maskeleriyle kaplı kilimi fark etmemiştim: Claudia kartal maskesini takıyor, bir maymunun kurutulmuş vücudunu okşuyor, adımlarken çağırıyor, ışıksız aynaların önünde, kılık değiştirmiş, zamklı maymunu uyutuyor, benim yaptığım gibi çağırıyor, kapının öteki tarafından, dua ederek, anahtar deliğinin önünde, gözüm kendine bakmayı isterdi, kulağım kendini duymayı, dokunuşum kendini hissetmeyi, iki olmak istiyorum, sen ve ben, gözüm kendine bakabildiğinde, ben olmak için sen olacağım, benim adıma bana bakmalısın, benim bakışımın bakışı olacaksın, korumamın adı.)

Bu sekizinci martini mi yoksa dokuzuncu mu bilmiyorum; bir süre önce ucunu kaçırdım ve bütün renkler, müzikler, maddeler aynı zamanda şu ânın ele geçmez bir hatırasıyla dönüyorlar.

My love said to me
a hero you'll be...

Hepsi dans etti ve ediyorlar. Bela, şimdi ya da daha önce, şu anda Iphigenia ile dans ederek soytarılık yapan aktörün kollarından ağlayarak kendini kurtardı. Zenci ya da kızılderili kız ya da her ne ise onu büyük gösterişli bir fularla sarmış ve tek kelime konuşmadığım küçük yüzsüz adam beceriksizce kızın kayma hareketlerini izlemeye çalışıyor: kızda doğal olan her şey onda talihsiz taklit.

... if you bring me the rose
of loooove...

Hepsi dans ediyor ve yavaş yavaş aktörü çevreliyorlar. Yanıbaşımda oturmuş, yüzünü ekose bir şapkayla yelpazelendiren Hermione dışında hepsi.

Hermione sessiz bir nokta: onun sigaralarından birini kabul edip itiraf etmek istemediğim bir suç ortaklığı duygusunu reddederken kendime bunu söylüyorum: belki Hermione diğerleri gibi değildir. Bana Dublin'de ailesinin içip sarhoş olduğunu ve sonra hepsinin -anne, baba, çocuklar- İrlanda Cumhuriyet Ordusu marşları söyleyip eski baladlar okuduklarını söylüyordu.

Let Erin remember the days of old
Ere her faithless sons betray'd her...

Artık sadece müzikal olarak iletişim kurdukları zaman gelmiş: kahvaltı hazır derken şarkı gibi söylüyorlarmış, merhaba derken, işle ilgili haberleri verirken, *Les parapluies de Cherbourg* gibi. Hermione bıkmış, Londra'da bir moda fotoğrafçısının yanında iş bulmuş. Sonra da kendi başının çaresine bakabileceğini keşfetmiş.

"Zamanımızın dillere düşmüş duyarlılığı sadece narsisizmin eski gerçekliği. Ben, sadık yansıma olma üzerinde yoğunlaştım."

Kara ve taşınabilir bir depoyla donanmış bir kız fotoğrafçı. Özellikle yeni fauna ânını, balad şarkıcısını ve beat şairini, haşiş papazını, rock gruplarını ve erkek modelleri yakalamaya adanmış bir fotoğraf makinesi. Fotoğraf albümleri, bana söylediğine göre, sadece erkeklerden ve kesinlikle de çıplak erkeklerden oluşuyormuş. Göğüs. Uzun saçlar. Detaylar.

"Bilirsin. İngiliz İmparatorluğu madalyası sana takılmadan önce ileri gelenleri çileden çıkaran ne varsa."

Göğüslerinde madalyonlarla genç çocuklar. Göğüs uçlarını yalayan yavru kediler. Karınları üzerinde ölü güvercinler. Göbeklerinden çıkan flamalar. Koltukaltlarında uyuyan kertenkeleler.

"Çılgın ve ebedi başarı. Ama Claudia bana izin vermiyor biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Sence de onda çok erkeksi bir şeyler yok mu?"

"Dedikodu."

"Al. Kurulan."

Hermione'nin bir sürü Edward dönemi ceplerinden birinden çıktı mendil ve onu lekeli pantalonuma sürdüm."

"Çoktan sayısını şaşırdım."

"Sana başka bir tane getireyim... Beni büyüleyen buydu."

Beş kadın aktörün başına üşüşmüş: mükemmel bir çember: birbirlerini tutuyorlar: o merkezde. Av. Ne yaptıklarını bilmiyorum. Hermione'yi takip etmeye çalışıyorum.

"Sadece onun bir resmini çekmem gerekiyordu. Koleksiyonumdaki tek kadın olacaktı. Öfkesini hayal edebiliyor musun?"

"Kimin öfkesini?"

"Dışarda tutulan bütün kadınların canım. Birleşik Krallığın en güzel erkek ekibi ve tek bir kadın. Claudia. Son rötuş. Kim kimdir?"

"Sana izin vermediğine şaşırdım."

"Al. Martinine bir de önlük ister misin? Çok inatçıyım. Bir Eumenide gibi takip ediyorum onu. Evin çatısına tırmandım. Anahtar deliğinden bir mini objektif soktum. Boşuna. Onu asla çıplak yakalayamıyorum. Kendini dişi bir aslan gibi koruyor."

"A, anlıyorum; resmi elde edince onu terk edeceğini biliyor."

"O bir alçak. Bir keresinde, sette, fotoğraf makinesini sutyeni-

min içine sakladım. Claudia bana hakaret edip beni herkesin önünde soydu."

Hermione içkimi kapıyor ve bağırarak yere fırlatıyor.

"Sarhoş olmayı bırak da bana yardım et! Ben onların aradığı şeyi istemiyorum! Ben onun bir resmini çekmek istiyorum!"

Aktör dizlerinin üzerine düşmüş. Beş deli kadın çılgınlar gibi onun etrafında dans ediyor.

I need a witness, witness.

Ve ışık başlangıçtaki büyüsünü yitirmiş. Hermione'nin suç ortaklığı için yalvaran bu güçsüzlük bakışı önünde zayıflamış monoloğumun bilinen sözcüklerini uyduramam.

Salonu kaplamış olan tütün, ter ve yere dökülmüş cinin kesif atmosferi kadar itici bu bakış. Ekşimiş bir hava bizi sarıyor ve ben vitray cam pencereleri açmak için kalkmak istiyorum ve güneşin battığını fark ediyorum.

Beş dansçının görüntüsü beni büyülemeli ama bundan bir şey anlamıyorum.

Chicago City,
that's what the sign on the freeway reads.

Aktör bir süre önce uykuya dalmış, bu arada onlar ortalıkta dans etmeye devam ediyorlar, elbiseleri artık ilk saatlerdeki kadar şık ve muhteşem değil.

How does it feel
To be on your own

Sanırım Bizans madalyonunu çıkarıp yenilmiş Lothario'nun yüzüne fırlatan Kirsten.

"Kahrolası acuze," diye mırıldanıyor Kirsten ve bana bakıyor.

"Cadı" Vanessa kendini kukuletasından kurtarıyor ve şimdi bir robot gibi mekanik olarak dalgalanan traşlı kafatasını ortaya çıkarıyor: *Metropolis*'teki Brigitte Helm gibi.

"Pis cariye" Paola yumruğuyla silindir şapkasını yokluyor.

Duyularımın ani karanlığı ve başdönmesi içinde el yordamıyla kokteyl karıştırıcısını arıyorum. Eller beni şaşırtıyor, itiyor, beni Hermione'nin ayakucuna, dört ayak üzerine düşürüyor. Nefes alışlar, terler, sürülmüş parfümler, beni sarıyor, etrafımı çevreliyor, etrafımda daire oluyorlar: eğer görebilseydim altısının beni yönlendirdiğini bilecektim: üzerimde bir çemberde kafalarını birleştiriyorlar ve uzakta aktör horluyor ve kıpırdıyor ve horlamayı kesiyor. Duyabiliyorum, tanımlayamıyorum.

"Merhamet, merhamet."
"Senin annen."
"Orospu."
"Egoist."
"Zalim olan."
"Cadı."
"Anlat bize."
"Ne biliyorsun?"
"Bize bir silah ver."
"Tatmin."
"Bizi sevmiyor musun?"
"Seni ödüllendiririz."
"Seni besleriz."
"Seni kamçılarız."
"Konuş."
"Kim olduğunu bilmiyor musun?"
"Birini seç."
"Altısının hepsini."
"Neden buraya gelmene izin verdi?"
"Ve deniyorum, ve deniyorum."
"Neden seni teslim etti?"
"Seni kime teslim ettiğini biliyor musun?"
"Dehşet ve kurnazlığa."
"Öfke ve isyana."
"Yalan ve küfre."
"İntikam ve tartışmaya."
"Aşırılık ve korkuya."
"Gurur ve yenilgiye."
"Titanlara ve Tatar'a."

"Havaya ve anneye."
"*La cochonne*."
"Melun fahişe."
"*La mignotta*."
"Hiç inlediğini duydun mu?"
"Ağladığını?"
"Af dilediğini?"
"Geceleri ne yaptığını biliyor musun?"
"Gündüz?"
"Neden aşağılanmana izin veriyorsun?"
"Söyle, söyle..."
"Ne biliyorsun?"
"Bizi kurtar."
"Hiç tatmin olamıyorum..."
"Sarhoş o."
"Çok zaman oldu."

Çoktan körüm, sağır olmak istiyorum. Karanlık benim için altı kadının imgesini engellerken ve sadece koku, hain ve zulme uğramış, işbirliği yapmayı reddederek, bana akan maskarayı, bulaşmış göz kalemini, bitkin parfümü, çıplak ayakları, nemli boyunları, silinmiş kaşları, darınadağınık saçları bırakarak kaçarken ellerim sağır ve beni onlar koruyacak: en sonunda onları, boyalı kara vücutlar, köpek başları, vampir kanatları, kanlanmış gözler, pirinç çivili kamçıları.

"Söyle bize."
"Kimi sürgün edecek?"
"Kimi kurban edecek?"
"Kimi?"

Ellerimle cinsel organımı örtüyorum, ama bunun önemi yok; beni tepeüstü dikip bacaklarımı Y şeklinde açıyor, başımı martini sürahisine koyuyor, ulumalar ve ilahiler arasında kıçıma çiçekler sokuyorlar ve ben, başaşağı, üçlü tablonun imgesini, ağaç tepelerinde sergilenmiş, kuşlar tarafından gagalanmış erkekleri görüyorum ve annem, yine genç ve çıplak, altın renkli bir çocuktan, kuş pençeleriyle siyah köklü beyaz bir çiçek alıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Onun eşi ben olacağım. Onu tamamlayacağım. Biz bir çifttik. İlk çift. Anne ve oğul. Çiftin arkasında acı çeken, kederli, yılan

saçlı kadın uluyor. (Merdivenlerden yukarı fırlayacağım. Ulumalar yukarıdan geliyor. Ruth Claudia'nın yatakodasının kapısı önünde. Kollarını açıp yolumu kesiyor. Ulumalar cam gibi keskin. İçeri girmek istiyorum.

"Hayır."

"Nesi var?"

Ruth omuzlarını silkiyor. "Sigarayı bıraktı. Dünyayı bir duman perdesinden görmekten sıkıldığını söyleyip sigarayı bıraktı."

"Ama niye uluyor? Bırak gireyim!"

"Hayır. Bağırması lazım. Günde üç paket içiyordu. Vücut zehrini istiyor."

Engel olamadığı uzun süren bakışıyla bu açıklama çelişiyor.

"Ama tehlike şu ki sigarayı bırakınca korkunç bir açlık hissediyorsun. O saf irade gücüdür. Sigara içmiyor ve yemiyor. Uluyor. Bırak yapsın. Aptal olma."

Kapının arkasında Claudia inci bir kolyeyi çekip çıkarıyor: duyuyorum, bunu duyabiliyorum, yuvarlandıklarını, kusursuz kabuktan o damlaların birbirlerine çarptıklarını, kapının arkasında Claudia'nın nasıl bağırdığını, bilmek istemediğim bir hayattan nasıl bahsettiğini: seni boş tercih ediyorum, bir çukur, merkezde beyaz bir kuyu ve söylediklerini dinlemek zorunda olmamayı, anne, şu kızlar bir bilseler, onlara söylüyorsun, bana değil, değil mi? Bırak neden bağırdığını öğrensinler, aşklarını, ihtirasını, aşağılanmalarını, nerden geldiğini, kimi aldattığını, nasıl bir tiksinti hissettiğini, nasıl hissizce hesapladığını, onlar ne biliyorlar, senin kendini perdede ve dergilerde ve gazetelerde ve sabun ve hazır kahve reklamlarında görmekten bıktığını bilmeyerek hâlâ kendilerine bakmak isteyenler, artık bir nesne olmaktan kurtulmak için nasıl bir bedel ödediğin hakkında ne biliyorlar: nasıl artık kimse sana elleyemesin diye, biri olmamak için bir nesne olduğunu; tekrar dilenmek zorunda kalmamak için nasıl dilendiğini; gurura ulaşmak için nasıl kendini alçalttığını; soğuk odalardan ve sıcak mücevherlerden bahsediyorsun, kaba erkeklerden ve karşılıksız çıkan çeklerden, konuşuyorsun, kullanılmayan kapının arkasında, uluyarak, başım Ruth'un omzunda seni dinlediğimi bilmeden, kendine gülüyorsun, gençliğinin eski fotoğraflarını yırtıyorsun, o zaman giyinmesini bilmediğini söylüyorsun, bir aşçının elyazısına sahip olduğunu ve

sırf iradeyle Sacre Coeur elyazısını öğrendiğini, kimsenin ne çok dedikodu, ne çok suistimale katlanmak zorunda kaldığını bilmediğini, kabul etmeyecek kişilerden af dilemek için süründüğünü söylüyorsun, öfkeni bunu haketmeyenlerden çıkarmakla suçluyorsun kendini, bir köle olarak özgürleşebildiğini söylüyorsun, uzaklıktan ve mesafeden bahsediyorsun, hangisi olduğunu bile hatırlamıyorum, ben bu konuda konuşmuyorum, neyim olduğunu itiraf etmiyorum, asla! o zaman artık acı denmiyor ona, kim geçmişimi bilmek ister? tahminde bulunmaya devam et, ben hatırlamadığım müddetçe var olmayacaktır ve eğer bana acı çektirdiysen sana söylemeyeceğim ve beni inimde yaralarımı yalarken de göremeyeceksin, kim bana bir parça bile bulut vermemek için bütün gökyüzünü sunmadı? ve ben tek bir kin beslemiyorum ve kimse hakkında hikayeler anlatmadım, ama bu, evet, küçümseyemeyeceğim kişi doğmadı, kırmadığım tek kilden maço yok: hiçbir bayağı maçoda olmayan bir gücün olduğunu bağırıyorsun, birinde bile olmayan, sen yalnızca hayal edilmiş bir adamsın, sadece hayal edilmek için yaratılmış olan, senin varolmayan eşin, Ruth'a sarılmış, böylece, senin kapın önünde, seni dinlerken, sorarken sana hangi sürprizin beklediğini? bıraktığım her şey önseziler, benim olmayan pekçok yere inandım, kaç kez sessiz kaldım, nasıl sözcükleri yuttum ve şaşırdım, şaşırdım nelere katlanabileceğimi görünce, içimde bilmediğim ne çok şey olduğuna şaşırdım, şimdi hatırlamıyorum bile, en kötüsü sorumluluğu üzerime alarak tahmin ettiğim, en kötüsü, yalnızlık dışında bütün günahları işleyebileceğim, bunun dışında hepsini, ama yalnızlık olmaz, aynadaki yüzümün, perdedeki yüzümün, dergideki yüzümün karşısında yalnızlık olmaz, aynayla yalnız kalmamak için her suçu, her serbestliği, her zalimliği: inciler yuvarlanıyor, onları duyuyorum, Claudia bir zamanlar bu aynanın baştan çıkardığı ölmüş, eski insanlardan bahsediyor: sen onlardın anne, onlar kendileri değildi, vücudunun bütün acılı merhameti onları senin yansımandan başka bir şey olduklarına ikna edemezdi, sen kapıları kapattın, geri çekildin, yatakodalarının aynalarını siyaha boyadın: artık kimse sende kendini göremesin diye. Ve ben, sadece seni geri almak için düşünen ve yaşayan. Ve ben. Tekrar bağırıyorsun. Yerler. İsimler. Erkekler. Mücevher. Haftasonu. Taviz. Sözleşme. Hakaret. Çek. Kapris. Rica. Otomobil. İntihar. Ama yalnız-

lık olmaz, yalnızlık olmaz.

"Ama bağırtılar çatıdan geliyor!"

"Boşver." Ruth kıpırdamayım diye bana sarılıyor. "Bu bir prova."

"Çatıdaki kim?"

"Söylüyorum sana film için prova yapıyorlar."

Claudia kapının arkasında boş yere inliyor. Boş yere, kof olmak istediğini söylüyor, ellerinin yeni bir şey yaratmak için yeterli olmadığını söylüyor, ancak başkaları için bir şeylerin yerine geçebildiklerini söylüyor. Dökülmüş parfümlerin kokusunu duyuyorum. Yanmış at kılı kokusu duyuyorum. Çatıda ayak sesleri var. Bir cesedi sürükleyip güneşe uzatan ayak sesleri. Onu akbabalara sunuyorlar. Başımın üstünde fareler kaçışıyor.

Beni uyandıran güneşin gözkapaklarım üzerindeki ani patlaması mı, yoksa gözlerimi oğuştururken farketmeye başladığım bu dağınık salona güneş girsin diye, şiddetli ama titiz bir biçimde açılan perdelerin hışırtısı mı, bilmiyorum. Claudia'nın uzak sesini hâlâ ayırtedemiyorum, ama altı kızın odanın köşelerinde yorgun ve yenilmiş, uzandıklarını zaten biliyorum ve hâlâ göremediğim annemin onlarla konuştuğunu: o uzakta, sesi kendinden de uzakta. İnatçı bir mırıldanma ve yarım yamalak uykulu itirazlar.

"... ve bana paçavralarımı geri verebilirsin..."

"Hayır."

"Şeytan da 'hayır' dedi de başına neler açtı."

"Onu bana sen verdin."

"Verdiğim gibi de geri alacağım."

"Senin için ne anlamı var ki?"

"Keyfim öyle istiyor, bu da yeter de artar bile."

"Claudia lütfen."

"Onu rahat bırak."

"Hoşuna gitmiyorsa çek git. İstediğiniz için buradasınız."

"Yalancı. Bize ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan nefes almak ve zaman zaman *gucamole* tatmak. Nokta."

Paola yavaşça kalkıyor. Lame jartiyerler belinden sarkıyor ama

çıplak gövdesi kaybolan dekoltenin saklambaç oyunu olmadan çekici değil. Ve ellerini şakaklarına kaldırıyor.

"Yarın uçakla dönüyorum."

"Şansın varsa oraya sağ salim varırsın zavallıcık. Ölmek henüz iyiyken ölürsen daha da hoş olursun."

"Merak etme oraya iyi ulaşacağım. Bu senin cehenneminden çıkıp ait olduğum yere, Milano'daki evime döneceğim, orada bana bir kraliçe gibi davranırlar, buradaki gibi değil..."

"Bak sen, Lent'te sıkıntıdan patlamıştın. Biraz cesaret. Sana ne diyorum, düşüp parçalanırsan daha iyi olur. Senin yerin cennet, aptal."

"Claudia..."

"Seni defediyorum, anladın mı? Yoksa bunu Alamos Gazette'de bastırmamı mı istersin?"

"Tek başına daha iyi...," diye kekeliyor Paola.

"Tek başına? Tek başına sürdürmeye çalış hayatım. Muhteşem, rahat, güzel, tecavüz edilemez olursun... ve her halükarda en sonunda dizlerinin üstüne çöküp birilerinden sana arkadaşlık etmesini dileyeceksin. Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Diğerleri yavaş yavaş başlarını kaldırıyorlar, taranmamış ve parlak küçük başları, benim yaptığım gibi Claudia'ya bakıyor, en sonunda onu yıkıntılarımız arasında ayakta dururken görüyorlar, inanılmaz Claudia. Yeni bir gün, bizleri öylesine çok lekeleyen zaman -"bugün günlerden ne acaba?"- ona dokunmamış, parlak ve soğuk, kolsuz maviler giymiş -"kadın ve giysileri, bölünmez bir bütünlük"-: gümüş iplikli elbisesi göğsünde büyük bir düğümde, annemin etinin ve bahçedeki güneşin bütün parıltılarını toplayan muazzam bir topuzda birleşiyor: gümüşi ve mavi, Claudia düzgünce taralı saçını salmış, küçük kurdele bir film afişindeki bir okyanus dalgası gibi tutuyor onu.

Genç yıkıntılar, yavaş yavaş geceden, yerden, kanapelerden ağrılı ayağa kalktılar. Hermione kulaklarına inmiş erkek şapkasıyla. Ute, düşmüş ve kırışmış çan paçalı pantalonuyla. Kirsten, dilenci, omuzlarına atılmış goblen bezle. Üşüyen ve mahmur Iphigenia: zencilerin sarı gözleri.

"Bana teşekkür etmeyecek misin?" diye bağırıyor Claudia Paola'ya. "Seni serbest bırakıyorum. Tekneden atlayabilirsin. Dö-

küntülerini al ve sıvış!"

Ve diğerleri birbirlerine ve gözleri yaşlı Paola'ya bakıyorlar. Buna dayanamıyorum, ama yine de orada, bu kenarsız odanın belirsiz bir köşesinde duruyorum. Claudia'nın sözleri bana değil.

"Lütfen." Paola başını eğip kollarını oğuşturuyor.

"Senin için bu kadar zor olan ne öyleyse? Köylülerine geri dön ve başının çaresine bak."

Annem kollarını kavuşturuyor.

"Beni geri kabul etmezler. Senin peşinden gelmek için her şeyle ilgimi kestim. Benim şerefimi lekelediğimi söylüyorlar... böyle söylüyorlar."

Claudia'nın kıs kıs gülüşü. "Şeref ve aşk asla geçinememiştir. Sana ahlak dersi sundukları yerde nefret bulursun. Faydası yok. Zaten biliyorsun ki birini kabul edersem başka biri gitmeli. Hepiniz can sıkıntısısınız."

"İzin ver kalsın!" Hermione gülüşü yanıtlıyor.

Claudia kaşını kaldırıyor. "Sadece ben kalırım. Siz geçersiniz. Ben baki kalırım."

Ah, o kaş. Filmlerdeki gibi. Ne gülüş. Güldüğümü bir fark etseydi. Ve hemen gülmeyi kestiğimi. Onunla dalga geçemeyeceğimi. Sakin, zarif, taze, kavuşturulmuş kolları ve kalkmış kaşıyla.

"Bunu düşüneceğim yumurcak. Geçen yılın kıyafetleri içinde çok iyi görünüyorsun, ama sen fedakarlık etmezsen biriniz etmeli. Bir kerede beşten fazlası sinirime dokunuyor. Hem herkese yetecek kadar kek de yok."

Hermione omuzlarını silkiyor: "*If that's the case...*"

"Hayır, sen değil" diye şıngırdıyor Claudia'nın kocaman küpeleri. "Benden hiçbir şey miras almayan tek kişisin. Benim eşyalarıma el atıp onlara sahip olduklarını sananlar ötekiler. Ah, ama nasıl da hoşlanırlar arta kalanlardan," -annem hareketsiz gülüyor. "Giysilerim ve erkeklerimden. Konuşmaya devam edin, ahmaklar, ne de olsa sözcükler öldürmez. Umudunuzu da kaybetmeyin: kullanılmış eşyalarımı size devretmeyi sürdüreceğim. Çöplüğümü yanıbaşıma dökmek hoşuma gider, yani merak etmeyin."

"Artık o kadar genç değilsin" -Ute bir geğirtiyle gülüyor; öne adım atıyor, başı dönmüş, duruyor; elleri bir sandalyenin arkalığını arıyor.

"Ve sen amerikalı yavrusu, işte oradasın, bir orospu gibi masanın altında, yirmi yaşında zombilerimin kırıntılarını senin yoluna süpürmemi bekliyorsun."

Claudia bunu duygusuz söylüyor, ama boynunu okşuyor ve gülümsüyor.

"Affet beni." Ute aniden yere yıkılıyor. "Affet beni, Claudia."

"Dinle, ben etrafta dolaşıp, insanlara günahlarından bağışlandıklarını söyleyecek Papa değilim." Kalçalarındaki o eller, gerilla savaşçısı Claudia. "Sen kendini affet. Şunu da anla ki ben yaşlılıktan korkmuyorum. Ben kendimi boşa harcamaktan korkuyorum. Ama eğer istek varsa... Hayır, yavrucuklar, daha beni sekseninde göreceksiniz, rahip yakalığımla, baştan aşağı siyah giymiş ve beni bir Prusyalı generalden daha dik geçerken gördüklerinde 'bu o, bu o' diyen çocukları kovalamak için altın başlı bastonumu sallarken. Neden devam edesin?"

Bize sırtını dönüyor, bahçeye bakıyor ve yeniden kollarını kavuşturuyor. Kendini ele veriyorsun, Claudia: bu sabırsız topuk vuruş.

"Hayır. Hiçbiriniz gitmek zorunda değilsiniz."

Gülüyor ve saçını okşuyor. Tikler Claudia. Seni izliyorum.

"Elbette zamanınız geldiğinde hepiniz diğerleri gibi gideceksiniz. Evlendiğinizde ya da öldüğünüzde. Kimse benim iyi bir anne olmadığımı söylemesin."

Bize bakma Gorgon, önce bizi öldürmeden hayatımızı alma, bize bakışının hareketsiz ölümünü verme.

"Gerekli değil. Büyük mutlu bir aileyiz. Bela gidecek."

Hepsi birbirine bakıyor, aşağılanmış ve tatmin olmuş. Üzerlerine bindirilmiş giysileri tılsımlar gibi asılı duruyor. Yeni bir domuz derişi gibi. Claudia topuğu üzerinde dönüyor ve yüzümüze bakıyor: hepimize ve hiç kimseye.

"Keyfinize bakın. Şu soytarı nerde?"

Birbirlerine bakıyorlar; biri -artık onu hatırlamıyorum- bana bakmaya cesaret ediyor.

"Bilmiyorum" -diye homurdanıyor Iphigenia. "Yerde uyuyakalmıştı. Gitmiş olmalı."

Gözlerini kapat anne. Beni sorma. Geldim, bu yeterli değil mi? Senin şahidin oldum ve asla ihbar etmeyeceğim seni. Ben görün-

mezim, senin istediğin gibi. O kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun? Hayır, neler yapabileceğimi bilirsin.

"Onu başka isteyen var mı? Bu sefer onu almanız için zorlamıyorum. Bir kez yeterliydi. Değil mi? Öyleyse ona bir daha dokunmayın. Kimse onunla konuşmayacak. Cuma günü ayrılıyoruz."

Gerçek bu

Orda olduklarını biliyordum. Belki onları belli eden kokuydu. Muhtemelen uyduruyorum, tanımaya ve kabul etmeye korktuğum başka bir duyunun mesuliyeti olan bir şey için kokuyu suçlamaya çalışıyorum. Çehov diyor ki, öldüğümüzde duyularımızın beşi işlemez olur ve diğer doksan beşi yaşamaya başlar. Ve bunlardan biri yatakodamda tek başıma olmadığımı söylüyor. Başka varlıklar karanlıkta, yatağın etrafında, perdelerin arasında havayı kokluyor ve yürek gibi atıyor: sadece bir aura. Ama bu, kuru madeni kanın kokusu. İyileşmeyen yaraların. Nemli kıvırcık saçların. Kırmızı anüslerin. Siyah pençelerin.

Kıpırdamıyorum. Yatağın başlığının yanındaki menekşe, mavi kurşun kaplı lambayı, gece lambasını yakmak için elimi bacaklarım arasındaki sıcak gizlenme yerinden, kolumu örtüler altındaki sığınağından çıkarmaya çalışmıyorum. Aynı başlığın üzerindeki kitapları hayal ediyorum, her zamanki kitapları, *Les Caves du Vatican, A Rebours, The Picture of Dorian Gray, The Quest for Corvo, Cardinal Pirelli*, sanki onların kendi kurmaca varlıkları, bir diğerinin, şimdiki kurmacanınkini yok edebilirmiş gibi: ona aracı olabilirmiş gibi. Faydasız. Önce benim kendiminkine eşlik eden karaciğerleri ve bağırsakları ve kalplerin ritmik spazmını hayal etmeden çabalayamıyorum. Hayal ediyor ve başaramıyorum, asla başka bir ışıkta değil belli belirsiz gürültülerle bozulan, bu sürekli karanlığın karşısında güneşle dolu yatak odası idareyi ele alıyor.

İğne çok uzaklarda, plak etiketini çiziyor. Stereoyu kapatmayı unutmuş muyum? Hepsi bu. Hayır. Unutmadım. Oturma odasının

penceresini kapatmayı unuttum: filmsiz projektör hırıldayıp makaraların dönüp beyaz ve boş bir ışık tablosunda kendilerine bakmalarına mı neden oluyor? Banyodaki su; gaz alevi; buzdolabı motoru; kapının altından atılmış bir telgraf mı?; hizmetçi mi horluyor? geceleri, biliyorum, buna müsamaha ediyorum, sevgilisini içeri alıyor, o çıplak odadaki karyola mı gıcırdıyor?; ve bir elimi terliklerimi bulmak için yatağın altına, diğerini bir sigara bulmak, sonra ışığı yakmak için yazı masasına uzattığımda, yatağın yanında ve altında ıslak ete, köpüklü hayvan dudaklarına dokunuyorum. Yatağın altında: su ve kağıt mendiller, nemli karton. Saklanma yumurcak; çocuk kaçıranlar şimdi geliyor.

Onların kokusunu alıyorum, onları hissediyorum. Hepsi oradalar, yalnızlığın çağırdığı, yeri, İran halılarından ve parkeden ve cilalı çiniden oluşan yeri sıyıran, alçak hırlamalarıyla beni tutmak ve tehdit etmek için ve mobilyalarımın ve etimin gizli köşelerinde havayı koklamak için gönderilmiş.

Işığı açıyorum. Rüya görmüyorum. Kendimi aldatmıyorum. Asla. Hepsi doğru.

Onların ölmelerine, kaybolmalarına, kaçmalarına, kendilerini yok etmelerine izin verdim.

Banyonun kapısını kapattım: Tuvaleti: mezbahayı.

Onlara yemek vermedim ve Gudelia'yı onlara kemik verirken bulduğumda ilk kez azarladım. Ağladı.

Gece kaçamaklarından yaralanmış olarak döndüklerini gördüm ve diğer dişlerin ve pençelerin yaptığı yaraların yayılmasına izin verdim.

Yara kabuklarına ve sümüğe ve neredeyse kuduza katlandım, neredeyse kuduza...

Pikabın sesini onları kendi havlamalarıyla çılgına döndürecek noktaya getirinceye kadar açtım.

Caddenin ortasında arabadan koyverdim onları, arabadan trafiğin içine, tekerlekler ve frenlere attım ve orada günlerce kaldılar, karınları yarılıp açıldı.

Ben onların cerrahıydım. Kuyruklarını ve pençelerini kestim, kanamadan ölmelerine izin verdim.

Sadece bir tek köpeğim kaldı, itaatkar ve sadık ve yalnız Firavun. Hiçbir şey için bana sitem etmiyor. Dehşet onu ehlileştirdi,

sadık ve şefkatli Firavun. Onu şımartıyor ve isteklerine uyuyorum. Bronz çivilerle süslü kırmızı tasması güzel. Uzun, yorgun, belirgin kaburga kafesiyle bana nasıl arkadaşlık edeceğini biliyor.

Oturma odasında projektörü kapatıp ışıkları yakmadan onunla kalıyorum, açık yedinci kat pencereme yaklaşıyor ve Meksiko'nun gecesine dikkatle bakıyorum.

Bir esinti var, birazcık soğuk.

Otomobiller San Angel ve Coyoacan'a doğru yukarı sürüyorlar, taksiler boş şehir merkezine gidiyor. Neondan bir *charro* şapkası ve zıplayan bir kement bir gece kulübünün reklamını yapıyor; renkli bir horoz da bir restoranın reklamını. Gündüz caddede bazı çocuklar vardıysa da, şimdi uyuyorlar; ellerinde kalan son *Extra*'yı satmaya çalışan bu zavallı çocuklar çocuk olamazlar, ama kötü traşlı kafaları ve gül rengi yaralı, siyah, çıplak ayaklarıyla caddedeki tek hayat onlar.

Ağaçların mırıltısı: buradan kara kümeler halinde sallanan tepelerini görebilirsiniz. İlerde, caddelerde ve pencerelerde yansıyan geceyle örtülü ışık. Yanardağların hareketsiz külleri. Karanlık.

Pencerenin yanında dururken perdeler etrafıma sarınıyor. Beni gizliyor, bir keşişin pelerini gibi beni koruyorlar.

Kırlangıçlar

... the party was over.

FITZGERALD,
The Great Gatsby

Patlayan flaşlar, fotoğrafçıların ateş mangası, fotoğraf makinelerinin yoğun sırası beni kör ediyor ve ben uzakta, ilerlemeye çalışıyorum, bu arada Ruth ilk arabadan dışarı adımını atıp hamallara emirler veriyor ve bagajdan, arabanın üst bavullluğundan ve içinden yirmi küsur parça çıkıyor, hepsi mavi deri içinde, şapka kutuları, mücevher kutuları, plastik ve ipek giysi kılıfları, makyaj çantası ve Atlantik üzerindeki gece uçuşu için mink şal. Mücevher

kutusu Ruth'un ellerinde kalıyor; aynı zamanda pasaportların olduğu naylon dosyalar, biletler, seyahat çekleri, çiçek hastalığı raporları...

Claudia Mercedes'ten dışarıya adımını atıyor, üzerinde ermin astarlı yeşil gabardin ceketi var ve saçları yeşil ve altın renkli bir türbanın içinde örülmüş. Arabanın kapısına dayanarak poz veriyor ve uzun havaalanı tüneline giriyor, peşinde bazen yavaş bazen hızlı bir sürü var, muhabirlerin nefes nefese halleri ve steno karalamalarının okunmazlığıyla oyalanıyor: yürürken kara gözlükleriyle oynayan Claudia'nın bazen yakınında bazen uzağında, beni sürükleyip götürmelerine izin veriyorum. Ruth geride kalmış, bagajlar ve işlemlere bakıyor...

"Yıldız olmak nasıl bir şey?"

"Sessizlikte yanan bir şey, ama yavaş yanan."

"Diksiyon dersleri alacağınız doğru mu?"

"Elmaslar papağan değildir senyor."

"En sevdiğiniz moda nedir?"

"Sadece benim aynamın gördüğü."

"Arkadaş olarak erkekleri mi yoksa kadınları mı tercih edersiniz?"

"Eğer bütün erkekler sizin gibiyse, kadınları."

"Nasıl bir erkek tercih edersiniz?"

"En kolay unuttuğumu."

"Zevk nedir?"

"Durumları kabul etmenin bir yolu."

"Çok düşmanınız var mı?"

"Bana iyilik borcu olan bütün insanlar."

"Dostunuz çok mu?"

"Hâlâ benden bir iyilik uman bütün insanlar."

"Bir anne olmanız size ne hissettiriyor?"

"Sizde olmayan bir şeye sahip olduğumu."

"Eğer Claudia Nervo olmasaydınız kim olmak isterdiniz?"

"Bir Claudia Nervo hayranı."

"İyi bir film nedir?"

"Seyirciye sinemadan çıkarken hayal etmiş olduğunu düşündüren."

"Kamuoyu hakkındaki fikriniz?"

"Benden daha uzun yaşayacağı."
"Zaman Claudia, zaman..."
"Bizi yatıştırmasına izin vermeliyiz ama katılaştırmasına değil."
"Yeniden onbeşinde olmak ister miydiniz?"
"Evet, yeniden masumiyetimi yitirmek için."
"Pasaportunuzda kaç yaşında olduğunuz yazıyor?"
"Senyor, ben pasaporta ihtiyacı varmış gibi duruyor muyum?"
"Çok erkeğin başını yaktınız mı?"
"Bütün madalyalarımı meşru müdafaada kazandım."
"Meksikalı erkekler hakkındaki fikriniz nedir?"
"Kendilerini çok fazla seviyorlar."
"Ya Amerikalı erkekler?"
"Onlar annelerini çok fazla seviyorlar."
"Ya İtalyanlar?"
"Onlar padişah olduklarını sanıyorlar, ama benim haremimde ben yönetirim."
"Samimiyete inanıyor musunuz?"
"Bu ikiyüzlülüğün en az açık halidir."
"Yaptığınız en büyük hata neydi?"
"Henüz yapmadım. Buna cevap verseydim yapmış olurdum."
"Hiç intiharı düşündünüz mü?"
"Ben mi? Peki yorumları nasıl okuyacaktım?"
"Hadi Claudia, bize kaç yaşında olduğunu söyle."
"Dünden bir gün fazla, tıpkı senin gibi, seni masum budala."
"Güzelliğinizi korumak için ne kullanıyorsunuz?"
"Saman ve süngertaşı."
"Bizi özleyecek misiniz?"
"Meksika gibisi yoktur."
"Fellini hakkında ne düşünüyorsunuz?"
"İlahi, tek kelimeyle ilahi."
"Bunuel'le bir film yapmak hoşunuza gitti mi?"
"Alkışı salyangozlarla örümcekler topladı."
"Çekilmeyi düşünmüyor musunuz?"
"Nereye?"
"Çok zengin misiniz?"
"Yüz milyon alyuvar değerinde."
"Bavullarınızda götürdüğünüz bütün bunlar nedir?"

"*Encyclopedia Britannica.*"

"Bunun son filminiz olacağı doğru mu?"

"Tahmin edemiyor musun? Tabii yanılıyorsun."

"Başrol erkek oyuncuyla bir aşk?"

"Daha senaryoyu okumadım."

"Roma'da Papa'nın huzuruna kabul talep edecek misiniz?"

"Bu çok eski bir espri. Çarmıha gerilmiş İsa haçtan daha güzeldir."

"Gardırobunuzun değeri nedir?"

"Askıdan biraz daha az..."

Bir yakında bir uzakta itilip, dirseğimle ite kaka yolumu açmaya çalışırken, onun bu manasız şeyleri söylediğini duyuyorum, gazetecilerin kafasını karıştırmaya, onlara kopya vermeye yeterli şeyler, ama aynı zamanda, bir şekilde, onun kabul etmiş göründüğü, gülümseyerek reddettiği bir yaltaklanmaya bağışıklığına tanıklık eden şeyler: şöhret, o, şöhretin ötesine geçen bir şeylerden vazgeçmedikçe tüketilemeyecek bu yanan odun yığını üzerine atılan sudur: şöhret...

"Ben oğluyum..."

Koruma benim, yeşilimsi ışığıyla dumanlı pencereleri perdeleyen ıssız, serin ve neredeyse sualtı gibi görünen VIP bekleme salonuna girmeme izin veriyor.

İçgüdüsel olarak karanlık bir köşe arıyorum, bir çiçek saksısının içindeki süs palmiye ağaçlarının birinin yanıbaşında, içeri giren birinin, bir at gibi, asabi korkumu tahmin edeceğinden neredeyse korkuyorum.

Belki de gelmemeliydim. Belki de başka bir gün bu aynı yere, hüzünlü ve uykulu bir monoloğu seslendirmek için dönmeliyim. Hatırlamıyorum, hayır, hatırlayamıyorum, bu anda ikisinden hangisi kırgın hissetmeli; şu anda saldırıyı sürdürmek ya da ilk sevgi işaretini vermek sırası kimde; onu burada beklerken, o ve benim birbirimize borçlu olduğumuz sevgi ve nefret, bizi Siyam ikizleri gibi bağlayan ret ve kabul ediş arasında bir ayrım yapamıyorum. Artık kimin yarayı açması, kimin öpmesi gerekiyor bilmiyorum. Kötü bir satranç oyuncusu gibi, hamle sırası bende mi bilmiyorum. Ya da hangi taşı oynatacağımı.

Dışarı, duran uçakların beneklendirdiği yankı yapan beton ze-

mine bakarak, dalgın dalgın gülümsüyorum. Grotesk bir dünya, demin şahit olduğum röportaj kadar grotesk bir dünya, iznimi almadan, duygularıma saygı gösterıneden ikilemimi çözecek...

"Sana söyledikleri her şeye inanıyorsun," Claudia arkamda gülüyor. "Efsanem büyüdü çünkü onu ben destekledim. Neden şikayet ediyorum ki?"

Onun eldivenlerini çıkarıp bir kanapeye fırlatışını izliyorum. Gözucuyla ona bakıyor, ona sırtımı dönüyor, böyle uzun yokluklar arasındaki böylesine yoğun patlamaların yaşandığı bu ilişkiyi hangi noktada sürdüreceğimi bilmiyorum. İpin ucunu kaçırdım.

Karanlıkta mırıldanıyorum. "Bence bu iğrenç, iğrenç..."

"Bu kadar duyarlı olma hayatım. Senin sandığından daha fazla anlıyorum. Bir içki ister misin?"

Ona bakmak istemiyorum. Gençliğimin gücünü kaybettim, tabii şimdiye kadar hiç sahip oldumsa. "Bu zavallı aptal, bu salak hiçlik. Bununla mı efsaneni yaratıyorsun?"

"Hepsi prestij filmleri değil. Bazen çuvallarsın. Önemli olan bunu nasıl bir sürü fanfarla sunacağını bilmek. Bununla bir asır geçinebilirsin."

Ona bakmaya korkuyorum, bir sarhoşun uyandığında aynada kendine bakmaktan korkması gibi. "Ve kızlar... İlk şeyi alıyorlar..."

"Tekrar söylüyorum canım. İlk perde öyle heyecan vericiydi ki, perde kapanırken tiyatro boş olsa da gösteri devam eder. Doğru sahneyi seçtim: Paris. Ve aktörü: Gombrowicz."

"Of, seni dinlemek istemiyorum. Keşke tek başıma olsaydım. Ve Gombrowicz adında ünlü bir aktör de olmasaydı."

"O, manastırlarda ve sınırlarda sahneye çıktı. Savaştan sonra kaçıp en sonunda kabilesiyle Paris'e yerleşmiş bir Polonyalı Cizvitti. Cizvitleri bilirsin; onlarla okudun. İnancı savunmak için dünyayı tanımak zorundadırlar. Rüzgara korunaksız çıkar, sonra da zatürreeye yakalanmak istemezler."

Bir an kulaklarımı kapatıyorum, gülüşünü kesmek için.

"Sonunda Gombrowicz cehennemde bir kar tanesi oldu. Ya da Kuzey Kutbu'nda bir orkide. Hangisini tercih edersen. Sanırım bir demiryolu işçisi kılığında kaçtıktan sonra, cübbenin asıl sahte kıyafet olduğunu anladı. Cübbenin içinde sadece yaşıyordu; demiryolu işçisi kıyafeti içinde hayatını kurtardı. Ya da belki de, bir şehit

olmak için çoktan yükümlülüğünü tamamlamış olduğunu düşündü."

Etrafta gezinmeye başlıyorum, şüpheli, Claudia'nın orda olduğuna ve bunları bana anlattığına kendimi ikna etmek için.

"Ve ben, altta kalmamak için, ulusal tatilimizde bir Pueblalı kadını kılığına girip bütün Meksikalılar beni görebilsinler diye Notre Dame'daki Guadalupe Bakiresi sunağına gittim. Kimse korkmadı; sunak zaten bir Saltillo meleğiyle örtülmüştü."

"Sen, Pueblalı Kadın ve Bakire. Eteklerdeki en kutsal üçlü."

"Ve Peder Gombrowicz oradaydı."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Telefonla aramalar, bekleme odaları, otel lobisindeki uzun bekleyişler. Aşık rahip."

"Hayır, bu hikayeyi bilmiyorsun ve eğer sözümü kesersen burda ayrılıyoruz. Gelmeni ben istemedim."

"Üzgünüm. Sonra, onu baştan mı çıkardın?"

"Yine yanlış. Bizim küçük daktilocu. O Aralığın onikisinde kızılderili kanı kendini gösterdi ve tam orada ve o zaman günahlarını itiraf etmeye karar verdi. Aziz onu etkisi altına aldı ve o da rahibin önünde diz çöktü. Ben kıskançlıktan çatlıyordum. Ruth sırf geçmişe özlemden bize karşı dindar kesildi. Eğer kayıp bir *mariachi* bulmuş olsaydı, ona da aşık olurdu. Şansı yoktu: Bakire çuval bezi içinde kaldı ama rahip bizim Ruth'u dinlemeye istekliydi. Önce kilisede, sonra parklarda, sonunda kutsal adam V. George'daki süitimize yerleşene kadar."

İşte orada, bana sormadığım bu hikayeyi anlatıyor, elbette ki uydurdu bu hikayeyi, belki de doğru ama bir karikatür gibi inceliklten yoksun ve basit. Ama yine de, o kendisi, anlatıcı Claudia, fiziksel olarak bana anlattığını oynamıyor: kendisi işlemeleri yıkılmış o uzaktaki katedral, oradan, bu vadinin solunmaz havasında karanlık bir tepede birleşmeye yazgılı, sadece uçucu parlaklıktaki iki kemer olarak seçebildiğim bir şeyin bu dolaşmış yükselişi. Ya da jetin basınç kabininde. Evet, belki de o artık burada değil, konuşması bu yüzden.

"O zamana kadar Ruth normale döndü. Artık onu görmek istemedi ve bu da küçük pederi daha fazla altüst etti."

Bir adım, sadece bir adım, Claudia sonra hayal kayboluyor. Sen oradasın ve sigarayı yakış biçimin sert ve çirkin.

"Düzgün traşlı, acılı ve ciddi bu genç adamın geliş gidişlerine, cüppesinin hışırtısını duymaya alışmış olan bendim."

Buz gibi *daiquiri*ler masada bekliyor. İçkiyi alarak anneme sırtımı dönebilirim.

"Setten tükenmiş vaziyette gelir, yatağa gider ve ayaksesleriyle cüppenin hışırtısını duyardım."

Ve eli kolumu tutmuş. Ben farkına varamadan.

"O zaman bir şeyi fark ettim, Mito. Daha doğrusu, kendime bir soru sordum."

Hissedilmez bir güçle ona yüzümü çevirmemi sağlıyor.

"Kim beni arıyor? Hiç kendine bunu sordun mu? Hiç birisinin, senin bilgin dışında, seni aradığını hissetmedin mi?"

Ve bütün bu belirsiz ve hoş güzel koku, parfüm ve karmen kokusu, dudaklarından ve göğüslerinden ve kulak memesinden yükseliyor...

"Evet... Bunu hep hissediyorum. Ve kendimi kontrol ediyor, kendimi zaptediyorum..."

Ayrılık yakın, hafif, hissedilebilir.

"Seninle benim farklı olduğumuz yer burası."

Ama Claudia bana sırtını dönse de, eli benimkini alıp sıkar. Bunu böyle görmek istemiyorum, bir sahne komutu gibi; buna engel olamıyorum. Bütün bu hikaye *découpage* gibi.

"Rahibin yakınlığı bana ölümün eşiğinde olduğumu, yatakta ölmekte olduğumu düşündürttü. Rahip ve ölüm, gece ve ay gibi. Ve ben kendimi tamamlayamadan ölmeyi reddettim. Ölmekten korkuyordum ve her şeyin ötesinde korkudan, ya da bitkinlikten ya da sırf sıkıntıdan ölmekten korkuyordum."

Başını omuzuma dayıyor, bense karlanmış bardağı sıkan ellerimi nasıl oynatacağımı bilmiyorum.

"Yıkılmak üzereydim hayatım. Beni dinlesin ve affedildiğimi söylesin diye rahibi çağırmak istiyordum."

Gözlerini kapıyor.

"Kendimi sinirli, yorgun hissediyordum; Avrupa'daki ilk filmimdi ve Meksika'daki prestijime sahip değildim. Tekrar başlamak gibiydi. Yönetmen bana layık olduğum yeri vermedi; Fransızca'yı kötü konuşuyordum ve oyuncu listesinde üçüncü geliyordum. Kendimi ezdirecektim."

İlk kez onu kendimden küçük hissediyorum; ilk kez yüz yüze gelmek için başını kaldırıyor ve yüzünü avuçlarıma alıp çenesini okşama ayartmasını sunuyor...

"Kendimi huzur ve sükuna teslim edecektim. Rahibin gelip bunu; korkudan, sıkıntıdan ve bitkinlik yüzünden olan ölümü görmesini ve beni bu aynı günahlardan kurtarmasını sağlamak için. Ve onlar ermiş muradına. Ama Mito bir panter gibi tepki gösterdim."

Boşta kalan elimi ensesine koyuyorum.

"Eğer affedileceğimi söylerlerse ben ölürüm. Rahibin rahip olduğunu ve onun mesleğinin beni affetmek olduğunu kabul ediyorum; ve sonra huzur içinde yaşayıp ölmek istediğimi."

Sanırım ona sarılacağım. Ama kadehi nereye koyacağımı, ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum; el yordamıyla masayı arıyorum...

"Saçmalık. Gıcırdayan ayak sesleri ve kapının diğer tarafından hışırdayan cüppe bundan daha fazla olmalı. Her şey göründüğünden daha fazla olmalı, yoksa hayat hiç eğlenceli olmazdı."

Bu kısık seste bana yönelik bir şefkat olduğuna nasıl inanabildim?

"Tıpkı böyle: huzur ve sükun yerine tutku ve kutsallık. Ruth onu sadece ısıttı. Belki de yatakodası karanlık olduğu için çağıranın Ruth olduğunu sandı."

Ben yapmadan fark etti ve kendisi benden uzaklaştı, benden yüksekte olmak için tekrar kalktı. Nesneleri ve hareketleri tasvir ediyorum. Bunun önemi yok. Birbirimize söylediğimiz sözcüklerin bizim varlığımızla ve hareketlerimizle bir ilgisi yok.

"İnsanlar anladı mı?"

Ona bir içki sunuyorum ve o da türbanlı, örgülü başının bir sallayışıyla reddediyor.

"Anlamak zorunda kaldılar. Her yere benle gidiyordu, cüppeyle. Sete, yarışlara, Maxim's'e, Deauville'e... Başka bir çağ gibi görünüyor."

"Evet, bir Bonnard posteri: *Tous les soirs. France-Champagne.* Bir sürü fotoğraf, sürpriz ve hayranlık, film yönetmeninin yeni tavrı, şöhret?"

Bunu en iyi haksızlığa uğramış asalet yüzümle söyledim. Kimi

melodramatik ve grotesk olmakla suçluyorum? Ancak o zaman annemi bir muzaffer asalet görüntüsüne dönüştürdüm: ne o kadar uzak, ne de bir dakika önce hayal ettiğim kadar yakın.

"Uzun sürmedi ama yeterli değildi. Piskopos cüppesini alıp götürdü ve zavallı Gombrowicz de eğlenceli olmaktan çıktı. Sivil kıyafetler içinde yüzü bile değişti. Acı, onu zavallı, zayıf ve çirkin yaptı. Papaz giysileri olmayınca, sır sadece korkuya dönüştü."

"Ve tutku sıkıcı oldu. Korktuğun şeyi ona geçirdin."

"Aynen öyle. Durup düşünmediğimi anlıyorsun. Bildiklerimin hepsini, böyle biliyorum. Bilmiyorum. Evet, belki de tüm istediğim bu... Filmdeki diğer aktrist darbeyi tekrarlayabilecek mi diye onu kendisiyle tanıştırmamı istedi. Ben tatlı küçük pederin menejeri oldum. Onu bir otel odasına yerleştirdim, epey alçakgönüllü bir oda..."

"Çok ince bir detay."

"... ve önce aktris, sonra bir sosyete kızı ve sonra da bir model; hepsi *défroqué*ye takdim için beni aramaya başladı. Gombrowicz şöhret için bir tür pasaport haline geldi. Yeniden cüppesini giydi. İkinci görkemi bir asi gibi hissetmekti. Ben Paris'ten ayrıldığımda sadece bir ajan provakatördü. Kendinin bir karikatürü. Ama o günden sonra kızlar beni asla terk etmedi, ben de onları. Kendi tarzımda. İşte gördüğün gibi onların hakkını yemiyorum. Aslında bana verdiklerinden daha fazlasını veriyorum onlara. Benim için bir maiyet ve onlar için garantili reklam, bir tür erotizm ve dünyadaki en iyi giysiler: yani şefkat ve giysiler ikinci el olsa da."

"Ya Gombrowicz?"

"Hâlâ Amerikan kocakarılarıyla biraz başarı elde ediyor. Onlara gerçekten Paris'te olduklarını hissettiriyor. Onlara hazır Fransız ahlaksızlığı sunuyor. Filmim çıktı ve seyirciler dinsel bir orjiye katılmak üzere olduğunu hissetti. Bir parmak şıklatmasıyla."

Onun varlığından şüphe etmeyeyim diye onları şıklatması gerekiyor.

*Daiquiri*yi içiyorum.

"Onunla yattın mı?"

"O kadar yoldan çıkmışsın ki, kırıcı bile değilsin aşkım. Gombrowicz'in beni aradığı sürece gücü vardı. Beni bir kez bulduğunda artık ölmüş demektir. Tıpkı kızlarımın erkek arkadaşları gibi. Beni

aramayı bıraktığında kimse beni ilgilendirmez. Hayır, ben de senin gibi kendimi nasıl kontrol edeceğimi biliyordum. Bir şeylere nasıl sahip olunacağını, onları harcamadan öğrenmek zorundasın. Sen hayatım onları harcama korkusuyla sahip bile olamıyorsun."

Şimdi an geçmişken, beceriksizce ona yaklaşmalıyım, bir çocuk gibi ona nasıl sarılacağımı bilmeden. "Seni anlamak isterdim anne. Ama bir süre sana arkadaşlık etmeme izin verdiğin için de yeterince mutluyum."

"Birbirimizi yedi ay boyunca görmeyeceğiz."

"Bu yüzden bugün bana söylediğin her şey, bütün bu zaman boyunca hatırlayacağım tek şey olacak..."

"Dinle canım. Bazen beni işlettiğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü bütün yaptığın filmlerimden dizeler tekrarlamak. Onları ezbere biliyorsun! Demin söylediğini ben '45 civarında söyledim. Sanki bana filmlerde söylettiklerinin bir önemi varmış gibi."

"Sen bir yıldızsın."

"A, yapma Mito."

Bir zaferi mi ilan etmeliyim yoksa bir yenilgiyi mi bildirmeliyim bilmiyorum. Tekrar ayrılıyoruz, bu kez, ikimiz de aynı zamanda: olurken izlenen bir zaman, henüz ayrılmış olduğumuz bir partiye gitmek gibi, ona sadece acı bir dönüş sağlama çabası. Ve Claudia, yine uzakta şöyle diyor:

"Hayır hayatım, bunların hiçbiri karşılıksız değil, bunu sana söyleyeyim."

Artık onu geri alamayacağım zaman söylüyor bunu. Kollarımda söylemiş olması gerekeni şimdi söylüyor. "Hepimizin telafilere ihtiyacı var elbette... Hepimizin seçmesi gerekiyor... Yani bu sana yazmayacağım bütün mektuplarmış gibi yap. Öyleymiş gibi yap."

Ama son hamle bende -sanırım-; o mektup.

" 'Hakikaten mutlu musun bilmiyorum. Ama, ailenin biraraya geldiği günlerde hep olduğu gibi, sana selamlarımı gönderip şunu tekrarlamayı bir borç olarak görüyorum...' "

"Nedir bu? Ne okuyorsun?"

" '...görüyorum ki burası senin yuvan ve burada kendini doğru...' "

"Hayatım! Bırak okuyayım şu mektubu!"

" '...yola sokma ve sana vermek istediğim ahlaki temeli yeniden kazanma fırsatını elde edeceksin...' "

"Hayır! Mito!"

" '... seni seven baban...' "

"Hayatım, beni öldürüyorsun..."

"Hemen şimdi onu paramparça etmek istiyorum..."

"Yap Mito... ama beni gülmekten öldürme; baban kızıl kafa, hiçbir zaman şantaj konusunda iyi olmadı, sadece okul ödeneklerini göndermekte..."

"... ve onları pencereden dışarı fırlatmak... İşte böyle. Gülmeyi kesebilirsin."

Sıcaklık ve kuru rüzgar pencereden içeri giriyor. Bütün gürültüler bu sualtı manastırını istila ederken, o ve ben, bir an duruyoruz: jet motorları, hoparlörlerin karışan sesleri. Claudia eldivenlerini giyiyor.

"Ne istersen onu yap, söylüyorum sana. Ama sana minnettarlık duyduğumu sanma. Yüzüne söylüyorum. Her şeyi dramatize etmeyi seviyorsun."

"Hayır, bak, çeki yırtamadım."

Ruth, elinde pasaportlar ve uçuş kartları, mücevher kutusu ve mink şalla, sinirli sinirli odaya giriyor. Claudia başını sallıyor.

"Seni hayalkırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Seni seviyorum ama sana ihtiyacım yok."

Alana giden kapılar açılıyor. Claudia yürümeye başlıyor. Onu durdurmak için koşuyorum. Annemin kolunu tutuyorum, o da bana gülümsüyor:

"Sana söylediğim her şeye inanma. Bu sadece benim efsanem. Ben neden doğduğumu biliyor muyum sanıyorsun? Bunun sadece senin yaptığımı gördüğün şeyler için olduğuna inandığımı mı sanıyorsun? Hoşçakal Mito. Görüşürüz. Tahtaya vur."

Eşiği geçmemem gerektiğini biliyorum. O arkasında aşırı yüklenmiş Ruth'la yapabilir bunu; onun yükü yok; kara gözlüklerini takıyor, eldivenlerini giymeyi tamamlıyor, dışarı güneşe çıkıyor, kapalı bölgenin dışında, bizi ayırmak ve korumak için sınırlandırılmış alana çıkıyor -mabet, saray, daire- çıkıyor, tel örgülerin gerisinde mendil sallayan halka, ona bir orkide halkası veren havayolları çalışanına, uzak ve kaybolmuş Claudia'ya eşlik eden o hü-

zünlü müziği çalan *mariachis* grubuna doğru gitmek için, Claudia'yla buluşmaya çıkan Claudia, kutsal bölgelerin dışında, gürültüler ve patırtı ve tehditler arasında: uçağın merdivenlerinden elini sallıyor ve gözden kayboluyor.

Ute ve Vanessa, Iphigenia ve Paola, Hermione ve Kirsten de koşarak alanı geçiyorlar, çelik telleriyle hareket ettirilen kuklalar gibi, fotoğraf makinelerini ve plastik elbise kılıflarını, şapka kutularını ve tekila şişelerini yüklenmişler: Ute havada bir *pinata* sallıyor.

Titremeye başlayan jete bakıyorum. Motorlar bütün o dalgalanan, şeffaf ısı katmanlarını oluşturuyor. Güneşten kör olmuş bir halde, uçağın pencerelerine boydan boya bakıyorum. Orada, pencerelerden birinin arkasında, o uzak yüz bir ele yaslanıyor ve bana bakıyor. Bela ve ben son kez birbirimize bakıyoruz. Hostes kapıyı kapatıyor. Uçak tam bir dönüş yapıyor, çok geç.

Beyazperde

.....

Bir yüzün resmini çekmek bir ruhun resmini çekmektir.

GODARD,
Le petit soldat

Bu hikayenin burda bitmesi gerektiğini göstermek için sandalyeden kalktığımda Firavun yerinden kıpırdamıyor, ben de dolaptan film perdesini alıyor, yuvarlayıp açıyor ve sehpanın üzerine kuruyorum. Kutuları toplamak için öne eğiliyorum. Bir düğmeye basıyorum ve altın sırtlı iki sıra yalancı kitabın arasından projektör görünüyor: Cobden-Sanderson ciltlerinin şaşırtıcı bir taklidi. Makarayı sokuyor ve Firavun yanıma gelsin diye parmaklarımı şıklatıyorum. Köpek isteksizce hareket ederek itaat ediyor ve yine ayağımın dibine yerleşiyor. Işıkları söndürüp filmi başlatıyorum.

Başlangıçta eskimiş kopya titreşiyor ve atlamalar yapıyor, ama sonra Claudia bir Güney Amerika ovasında ata binerken görünü-

yor, atı mahmuzladıkça sert yüzü, gençlik maskesi bütün ışığı ve gölgeyi çekiyor ve orada, hep, onun koyu sulu gözleri var, karanlığıyla ışık yaratan tek gözler, sanki bir şeyi inkar etmek en sonunda onu fethetmek için tek yolmuş gibi. Dolgun, zalim dudakları yüzünü nefretle buruşturmasıyla bükülüyor ve atı gaddarca durdurduğunda İspanyol şapkası yere düşüyor. Annemin saçı, hafif, dalgalı, sarmaşıklardan, deniz yosunlarından ve yılanlardan bir alev haline geliyor; atın üzerinden bir zamanlar aşığı olan zavallı sarhoşu kamçılıyor ve sahne uzatılıp tekrarlanıyor; çünkü bendeki, montaj öncesi tüm filme çekilen kısımları içeriyor ve bu şiddet hareketi yapmacık değil, annem attan inip vuruşlara botlarının gücünü de eklediğinde daha da uzuyor ve sarhoş, yüzüstü tozların içinde, merhamet dilenmek için ellerini kaldırıyor, göğe değil filmin yönetmenine; sonra asistan ve ekipteki çocuklar onu durduruyor, tutuyor, elinden kamçıyı çekip alıyorlar ve Claudia'nın gözleri hüzünlü bir öfkeyle, dudakları da köpükle doluyor ve makyajcı kadın gelip dudaklarının kıyılarını pamuk parçalarıyla siliyor.

Atılmış sahneleri sarı boşluklarla birleştiren film atlama yapıyor ve annem şimdi de, başka bir dramda tropik bir konağın merdivenlerinden, zavallı aktörün, habersiz, bakışı engin denizde ve hiç eksik olmayan ayda kaybolmuş, iki içki hazırladığı salona iniyor. Claudia görünmeden durup ona bakıyor.

Bu onun imgesi.

Ah, evet, her şeyden çok bu. Çünkü onun Gorgon saçı, neredeyse kan saçan dudakları, iri zalim badem gözleri, kaşının gotik kavisi, yanağındaki ben, üzerinde gecenin gizli işaretlerini tahmin ettiğimiz bir boynun beyazlığı, göğüslerinin gururlu görkemi, zevk ve beslenme, arzunun acımasızlığın kökeni olduğundan başka ne anlama gelir ki? Claudia yürümeyi sürdürüyor, dekolte, baştan aşağı beyazlar içinde, ermin bir kürkü sürükleyerek (tropiklerde, aman Tanrım!), arzunun yıkımdaki apaçık tamamlanışına doğru yürüyor. Sevmek için yürüyor, arzulayarak yürüyor; ama sadece o, arzulanabilir olanın umutsuzca acı veren olduğunu itiraf ediyor, bizler asla. Claudia, arzulanan kişinin tatmin edilmemiş arzu anlarının bedelini ödemek zorunda olduğunu biliyor: diğeri arzu ile tatmin arasındaki zamanın bedelini -tek gerçek acı zamanımız, sadece arzunun gerilimi olan zamanın- bir kez o onu fethettiğinde acımasız-

lığı, ona bağlı acıyı kabul ederek ödemeli. Ama orada bundan başka bir şey var ve Claudia'nın beyazperdedeki bu imgesi bunu onaylıyor: güzelliğiyle bilinen Medusa dehşetiyle tanınmayı talep ediyor.

Muhteşem savunma, şimdi aktör onu keşfediyor ve ona kadehi sunuyor, o da içiyor, ona bakarak, sabit bir biçimde ona bakıyor, onu büyülüyor, hepsinde çoktan domuz, eşek ve hadım aslanın muhtemel kaderini gören Kirke'nin büyük hayali havuzunda çoktan eskitilmiş olan, önceden hissedilen tatmin eylemini izlemesi gereken şeyi hazırlıyor. İlk arzuyu gerçekleştirmeden önce ikincisi egemenliğini, karşı anlamını talep ediyor: Güzel kendini sunuyor ve prense Çirkini, bozulmuş güzelliği, içindeki nefis cesedi keşfetmesi için meydan okuyor: karşılığında Güzelin kesin dirilişini içinde tutan lekeli ve müstehcen canavarı. Bütün güç tersine çevrilmiş ve Claudia başrol adamı öptüğünde, biz zaten onun asla anlamayacağını biliyoruz. Claudia'nın hayatının, aynalar oyununa katılabilen bir Lucifer'in yanıtını asla bulamayan, sonsuz bir hac yolculuğu olduğunu. Sürgünde, çünkü güzel bir düşmüş meleğin, annemin kaybolan güzelliğini yansıtmadığı bir yaratma edimi yok, o zaman annemin ölüm imgesinde tamamlanmış olacağı ve muhtemelen dehşeti farzedebileceği, annem bunu yansıma sayesinde içtenlik ve hayat maskesine yeniden kavuştuğunda o cehennemi titremeyle bildirir.

Onu şu kırkların parlak divanında uzanmış kollarını açarken gördüğümde bunu anlıyorum, Claudia bu dünyanın ve zamanların dışında, Justine, Dragon Lady, Praying Mantis, Belle Dame Sans Merci, Pussy Galore, etin ve kısa tüyün muazzam dudağı ve açık donukluk ve siyah tuzlar: masumiyeti kaybettin ama doğayı değil. Ve bunu bildiğin için asla üzgün olduğunu söylemedin. Cennetten kovduran günah seni dokunulmamış bıraktı: sen Yehova ve Şeytan olmalıydın, Gaya ve Eumenide, çünkü kimse sana hayatının ne yaradılışında ne de kaybedilişinde eşlik edemedi. Bu senin gücün. Bunun yüzünden seni yargılayamaz ya da mahkum edemezler Claudia: cehenneminde de cennetinde olduğun kadar bütün ve gerekli-sin. Mahvet onu, mahvet onu, beyaz smokini içinde, kırpılmış bıyıklı ve yakasında bir karanfili olan mankeni mahvet, seni anlamadan öpmeye cesaret ediyor anne, mahvet onu...

Firavun'un ensesini öyle şiddetli okşuyorum ki sonunda hayvan bir uluma salıveriyor. Yumuşakça okşuyorum. Sahne değişiyor. Claudia Nervo başka bir çağın tuhaf bir manzarası boyunca yürüyor. Üzerinde bir manastır kıyafeti var ve bir kaleye ya da manastıra doğru tırmanıyor. Ona meleksi sesler eşlik ediyor. Claudia, duygulanmış, duruyor. Küçük bir çocuk o kalenin, kendisini alandan kurtarmak ve alanı kutsamak için inşa edilmiş o alanın kapısından ona doğru koşuyor. Claudia diz çöküp kollarını açıyor. Mabetten ya da kaleden kaçan küçük çocuk annemin korumasız bölgesine ulaşıyor ve onu öpüyor. Annem gözlerini kapatıp onun saçlarını okşuyor, onu yatıştırıyor, onu ebediyen koruyor, kurtarıyor, evet onu ebediyen dünyadan ve tehlikeden kurtarıyor. Şimdi her ikisi elele yürüyüp manastırı arkalarında bırakırken onu nereye götüreceğini bilmiyorum.

Tatlı ve hoş ve uzakta, ağlıyorum.

Korkunç, güzel, uzakta, sipariş ettiğim karıştırılmış görüntüler takip ediyor. Claudia, sen generalin sevgilisisin ve onun için evini terk ediyor, bölüklerle birlikte çıplak ayak, alacakaranlığa, gözden kaybolusa doğru yürüyorsun, elmas gibi göbeğinle oryantal dansçısı, sargılara sarılmış ve haşhaş dumanı sana bakan akbabaların göklerinde dağılmış, yerli balıkçıların ağları arasında sessiz ve görkemli ve sen, benim kendi oluşturduğum dizide, sahte ve tüten bir Macao'da kabare dansçısı, mukavva kayalardan bir savaş alanında ordugahı takip eden fahişe, valiye ait sahne dekorlarının olduğu bir Lima'da ordu rahibesi ve devekuşu tüyleri içinde Gençlik Çağı kraliçesi; sen bir atın üzerinde ölü, inanılmaz derecede güzel genç kadınsın, yirmilerin bir genelevinde madamsın ve kayıp, hüzünlü bir köydeki öğretmen, Tajin piramidinin ayağında oturan Maya prensesisin ve perde üzerinde yüzlerin birbirini takip ediyor ve orada sana ebediyen sahibim: onları sunarken bu yüzlerin benim için olacağını hayal eder miydin, benim adıma geçici olarak onları öpüp okşayan rahipler ve albaylar ve impresariolar ve şefler ve valiler ve milyonerler ve casuslar ve eşini aldatan babalar için olmadığını? Kamera senin yüzünü çalmadı: benim için, oğlun, yıldızkaçıran için muhafaza etti.

Dağıl, hoş Claudia, biricik ve tek Claudia'm yalnızlığının bütün aynalarında dağıl. Ben senin yaratışının düşmüş meleğiyim,

ve öyle kalacağım, senin için ve kendim için eksik sahneyi, yasak sahneyi, gerçekten ruhumuzu alıp götüreni çekeceğim.

Benim hikayem burada bitiyor. Bu yalnızlıkta. Kimse onu sürdüremez. Yasak bölge. Gerisini bilmek istemiyorum; kimse de istememeli. Ama yalnızlık bana tek başıma olmadığımı söylüyor. Bir şey daha olduğunu. İnkar ediyorum. Anlatıcı benim. Bu hikaye üzerinde hayat ve ölüm gücüne ben sahibim. Devam etmeyi reddediyorum. Okumaya devam etmenizi yasaklıyorum. Sinema perdesinde olduğu gibi "Son" sözcüğü burada yazılı. Geri kalanın hiçbiri görülmemeli, okunmamalı, bunda bir kazanç yok; sadece risk, araların yeknesaklık ve karmaşası. Filmlerinin eski gençliğini görerek, Claudia'nın İtalya'ya uçtuğu gün burada kalmak istiyorum,.

Bakıyorum ve -elimde değil- düşünüyorum. Çerçeveler arasında bir kesinlik kurulmuş. Sadece hiçbir şey bilmeyeceğimi biliyorum. Bir an -bunu saptamak istiyorum- annem olduğu bilgisini bırakıyorum. Bildiğimi itiraf etmek istemiyordum.Ve belki de bütün bu zaman boyunca, asla yazmayacağım bir kitabı yazıyordum. Ve bir kitap bizi bir anlama götürmez: bir kitap vardır. Bir kitap, içinde kendimizi görmemiz için yapılmaz. Sadece bir kitaptır, bize son derece kayıtsız. Ama bunun yanında, eğer benim hayatım belli bir açıdan seyirlikse, öyleyse kimi gözler gördükleriyle okudukları arasındaki kesin benzeşmeyi -belki de karmaşayı- nasıl keşfedeceklerini bileceklerdir. Claudia perdenin üzerinden geçiyor ve benim için alanla düşünce arasında bir fark yok. Asla daha fazlasını bilmeyeceğim. Dünyanın gizemi görünendir.

İskambil hileleri

... kadim dehşete sadık...

BORGES,
La viuda ching, pirate.

Nasıl farklı hayal edebilmişim anlamıyorum. Burası zavallı, hüzünlü bir İtalyan kasabası. Mutlu olması gerektiğini söylüyorlar, güneyin önde gittiğini. Çünkü başka adet bilmiyor. Gençler karanlık, damları akan bilardo salonlarında. Ayakkabıcı ve fırın, çikolata kutularının olduğu dükkanlar ve tozlu, eski ve modası geçmiş şapkalar. Ve bazı modern şeyler geliyor, sevindiriyor, çekiliyor. Aileler barlarda televizyon izlemek için biraraya geliyor. Sinema salonunda posterler. Herkül'ün işlerini ve gelecek programları; spagetti westernlerini ilan ediyor. Aslan derisinin altında çıplak kahraman bir Winchester'la silahlanmış, hep şiddet ve aşkla çevrili, alevler içinde saraylar, bar kavgaları, kaplanlar ve atlar, birbirinin aynı kadınlar, Girit ve Arizona'nın Barbarella'ları. Caddede bir hoparlör,

yağmurda, filmin diyaloglarını kayıtsız kasaba halkına naklediyor. *Sono Ercule: nulla me resiste.* Ve meydandaki tren istasyonuna bakan heykel o bronz askerin kaidesi üzerindeki sloganı tekrarlıyor. *Nulle resiste ai bersaglieri.* İkiye bölündük. İlk adam, gerçek olan, her şeye gücü yeten, kendini gebe bırakabilen, kendini döllemek ve ilk oğlunu doğurmak için androjen olmalı. Yaradılışın başka gerçekliği yok. İnsanlar yağmurda evlere yakın yürüyorlar. Apartman kiralanmış: pencereler arasına gerilmiş, kurumak için asılmış giysiler ıslanıyor. Geri döndüm.

Beni itiyorsun ve o zaman dehşeti hissediyorum. Artık köpeklerimden ve onların olası saldırganlıklarından duyduğum uydurma olanı değil. Hayır: bilinen ve sınıflandırılmış bir hayvandan daha az duygunun fiziksel dehşeti: öteki varlık, ilk labirentlerden, vakitsiz doğmuş: kör çünkü görmem gerekmiyor, dilsiz çünkü konuşmam gerekmiyor: koku ve dokunuş: karakurbağa ya da bukalemunun, hayatta kalmak, kaçmak, tırmanmak, sıçramak için ihtiyaç duydukları deri ve pençeler, soğuk kabuklar, titreşen dış kulaklar, perdeli eller, tapir, karıncayiyen hortumu; yeni eklemler, farklı ritm. Büyük bir sıçrama olmayacak; önce göğsümü bu kuru kanalın duvarına kaldırıyor ve hemen kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum. Bana engel oluyorsun. Ellerin tekrar omuzlarıma dokunuyor, kaçışıma ve sağlığıma engel olmak için. Kokluyor ve dokunuyorum. Yanmış hava. Kuru katran. Titreyen yağlama. Dizlerim, düştüğümde sıyrıldı. Ellerim, tırmaladığımda zayıf. Sağlık ve kaçış: platforma geri atlamak, damalı labirentler, demir merdivenler, bağlama tünelleri ve beni davet edip teşvik eden çıkışlar içinden hummalı koşuş ve ben bu spazmlı sinirlerin matrisinde gömülüyüm neredeyse: Port de Clignancourt, Porte d'Orleans. Bir kaçabilsem. Bunlar son trenler. Otele geri döneceğiz. Yarın beni Orly'ye götüreceksin. Bugün kolların benim kurtuluş hareketimi engelliyor; bana sarılıp zaman olmadığını mırıldanıyorsun. Yine de sana tekrar bakmak için zamanım var: boynuna sarınmış atkı, bu gece metrosunda yüzünde ter. Zaman yok. Bir saatin yok; hiçbir şeyin yok. Ama istasyon saati bizi uyarıyor. Beni raylara doğru itmeden az önce söylediğini tekrarlıyorsun: la Cité'den çıkan trenle Odeon'dan ayrılan

tren arasında tam tamına bir dakika var. Tam bir dakika. Boyun eğiyorum. Kolların ve göğsün boyun eğdiğimi hissediyor ve yürümeye başlıyor: beni itiyorsun: koşmak için; iki tren arasında sadece bir dakika. Tükrük ağzımı dolduruyor, dudaklarımdan saçılıyor; görmem gerekmiyor, sadece yanında koşmak, tünelin içine doğru, giriş ışıklarını geçerek beni yeniden durduran ikazı, hıçkırmaya cesaret etmeksizin unutmam gerekiyor. Ölüm tehlikesi. Bayındırlık işleri. Ayrıldığımız istasyonu görmek için tekrar dönüyorum. St. Michel. Ve yumruğun beni yere yıkıyor, labirentin ağzının parla-

yan rayları arasına. Ölmek mi istiyorsun? Deli gibi koş, şeytan gibi, cehennemden kaçan bir yarasa gibi, yanan bir ev gibi, mağaraya, ileriye, içeriye daha içeriye, idrarlı, damlatan, geçirgen toprağın merkezine doğru, karbonize taş plesantalar ve elektrik sarkıtlarıyla dolu: kablolardan, tüfeklerden, duvarlardan uzak dur; nefes nefese koş, gözyaşı akıtmadan, kör, tükrüğünü ve sümüğünü ve idrarını saçarak: dokunma, bakmaman gerekene bakma, bırak koku seni yönlendirsin, koşup karanlıkta tökezlerken, seni yönlendirecek soğuk çeliklerin arasında, şimdi, koridorun merkezinde: düşme, kalk, istersen beni tırmala, ama durma, vakit yok! Yerin matrisinde ebediyen kalmak altın olmaktır: çıkarılan bütün metaller öyle olma şansını kaybederler; altın uzun bir süre dayanmış bir mineraldir; kimse onlara dokunmasaydı bütün damarlar altın olurdu, eğer sessizlik zamanının efendileri gelişmelerine ve sürmelerine izin verselerdi. Sadece nasıl yutacağımı biliyorum; hava metaldir, tükrük benim damarlarım, ter, koku ve titreme koridorlarımın dumanı: benim bir vücudum var: tehlike söylüyor bunu bana: tırnaklar, onları söktüklerinde; gözler, onları oyduklarında; penis, onu kestiklerinde: küvette küçük bir çocuk. Tehlike: yarasa kulakları onu görmeden ya da dokunmadan duyuyor. Kör ve sakat olmanın önemi olmadığını zaten söyledim; düdüğün öttüğünü duyuyorum, arkamdaki hızlı atışı ve şişmiş bacaklarım, onların bilmediği varisler, tıkanmalar, kangrenler, pıhtılaşmalarla felç olmuş: elin, kolun: beni bırakma. Trenler birbirlerinin yanından geçecekler. Yanımızdan geç. Odéon. Ulysses güzel bir yolculuk yaptı. *Visitez la Grece. 700 NF, tout compris.*

Onları takip edecektim. Belli bir uzaklıktan. Anayol çok geniş ve gözden kaybetmeden başka bir arabayı çok geriden takip edebilirsiniz. Manzara, zihnimi bu yoğunlaşmadan başka yöne çekmeyecekti. Servis istasyonlarında durmayacaktım. Orvieto'nun dışında, Roma'da Hertz'den kiralanmış arabamın içinde bekleyecektim. Onları Duomo'nun zangoçuna küçük kilisedeki fresklerin üzerindeki ışığı yakması için para verirken hayal edecektim. Bütün bu insanların bize sırtı dönük. Yaradılış ve Mahşer duvar resimlerinde -diyorsun- akılermez bir *sodomie* var: hepsi kadim ölüm ve doğum dehşetine sırtlarını dönmüşler, ama Signorelli korkuyu şehvete dönüştürüyor, bizimle aynı. Kehribar ve mavi, iki sahnenin ışıkları eş; yalnız muzaffer alametlere veya kontrastlara gereksinim duymuyor.

Onları bekleyecektim. Nereye gitmek zorunda olduklarını biliyorum. Onları nereye götürmek istediğimi. Başka bir yer var mı? Sadece, bakmak istemeyeceğim bu manzara -ekilmiş ve yumuşak, pekçok olası yaratığı sakin nehirler boyunca, yıkıntıların içindeki kalelerin tepelerine, sisli vadilerin derinliklerine, asmaların büklümlerine dağıtan rüzgar tarafından, daha doğacak olanlar gibi beslenmiş- ikinizin durması gereken yerde inkarını gizleyebilir.

Araba vahşi cüzamla kaplı bazı duvarların önüne park edilmiş olmalı. Bir tepeye çıkmalı, demir kapıları geçmeli ve daha sonra bütün Barok parklar gibi tasarlanmış parka inmeli: Hindistan'ın defneleri arasında gizlenmiş mimari deliliklerden daha abartılı bir simetri. İki buçuk yüzyıldır yaptıkları gibi avlarının üzerine atlamaya hazır, pusuya yatacaklar. Taş ve mermer canavarlar, kabuslarını maddeselleştirmeye karar veren çılgın prensin ejderhaları ve ifritleri, muazzam porselen filler, maskeler gibi evler: siz ikiniz Succubus'un gırtlağı olan bu kapının yanından, Demiurgos'un kızgın gözlerinin arkasındaki şu manastıra girmelisiniz: beni gördüğünüzde titremek zorunda kalacaksınız. Hayır, o bir deli değildi, diyor Leonora Fini: o, Arap mahkumlarını işe koşan bir Prens Orsini'ydi.

Simetrik bahçenin önüne doğru yürüyorum. Çakılları düzleştiriyorum. Uzun otların arasında ıslanıyorum. Ben gri, uzak, taklitçi, bahçenin düzeni ve heykellerin düzensizliğiyle anlaşma içinde. Geri çağrıldım, gözlerimin altında halkalarla, bir sessiz filmin sarı

kopyalarından, tablonun seçkin çerçevesi dışından. Bahçenin simetrisi gibi, hastalığın yayılmasına teşhisin mantığını getiriyorum. Siz ikiniz bilmeden ve kendinizi savunamadan ulaştım, sağlık kılığına girmiş, görünüşte aynı, yavan, zararsız, iyi huylu hücrelerin arasına, direnişle karşılaşmaksızın yerleşen kanser gibi.

Siz ikiniz bana yalvarmanız gerektiğini, üzerinizdeki bu gücün efendisinin ben olduğumu öğreneceksiniz: aracılık gücünün.

Dünyada insan bin tane farklı şey olabilir. Kişi bir insan olmayı bırakıp yeni bir bilgiye açılabilir. Bir insanın, çok kısa bir zaman-da, sadece tuhaf ve geçmiş bir niyet olabileceğini bilmek. Bomarzo'nun hâlâ bir hiç olan yaratıkları, her şeye rağmen bizi bekleyen diğer gerçeklerin bulanık, kusurlu, yorgun bir ilanıdır. Siyahlar giymiş, kolumdan sarkan bir şemsiyeyle, hayalet olmak isteyerek yürüyorum .

Seni öldürecektim.

İlk cinayeti temsil etmek için seni öldürecektim. Eğer bana yalvarmasaydın seni öldürecektim. Benim rızam olmadan o senin olamaz. Henüz değil. Bizim dünyamızda bu yasak. Benden bu lütfu istemelisin ki onu reddedebileyim, sen de tutkunun ucunda asılı kalasın: ondan vazgeçmek senin için katlanılmaz olurdu, onu tutmak senin için imkansız. Ben sana yardım edebilirim. İstersem, onu sana teslim edebilirim. Benden yapmamı istemek, bana onun benim olduğunu ve onu sana bırakmam gerektiğini söylemek için diz çökmelisin.

Ve o da beni öpüp, onun olabilesin diye seni bırakmam ve unutmam için yalvarmalı.

Ben hakim olacağım. Siz ikiniz, insan en sonunda aşkın yakınındaysa, bir başkasının acısının bedelini nasıl öder sanıyorsunuz? Tohumu zaptedip onu benim yaptığım gibi vücudun kendisine geri göndermeyi bilmeyecek misiniz? Tatmini reddetmeyi bilmeyecek misiniz, ki aşk asla ölmesin, ki burada, ikinizin önünde, Bomarzo'nun insan başlı oluklarının mağarasında, bu titreme ve bu derinin gücü ebedi olsun: dehşet ve zevk ve arzu çözümsüz, buluşmasız, erişilmez, gönüllü uzak zıttına ebediyen aşık.

Serviler, nemli alçı, ıslak toprak, ayrılmış ve hiç değmeksizin birbirine doğru uzatılmış vücutlar: bu biz üçümüzün izin verebileceği tek yortu: üçümüz mükemmel olacağız, biz anne, kardeş,

oğul, eş, aşık, olacağız. Hepimiz Evet demek için Hayır diyeceğiz. Hepimiz birbirimizi yasaklayacak ve birbirimize gözkulak olacağız. Bizi biraraya getiren her şey öldürür bizi. Bizi ayıran her şey yaşatır bizi: aşk mesafe ve ayrılıktır.

Beni anlamıyor musunuz? Beni kabul etmiyor musunuz? Öyleyse başka silahlarım var. Kabil'in. Oedipus'un. Elementleri çağıracağım. Bir elimle fırtınayı canavarların bahçesi üzerine çekeceğim, diğeriyle tozu yatağından kaldıracağım; çamur ve suya sarınmış, düşmüş meleğin, Tanrı'nın eşinin güçlerini üzerime aldığımı bilmeden, barınak aradığınız o Barok Şeytan'ın açık ağzının dibinde sizi sıkıştıracağım.

Arabanız üstü açık yolculuk ettiniz, başka bir meydan okuma olarak: yağmura, rüzgara, toprağa. Yağlar, maskaralar, pudra yeterli değil. Orada, kamçılanmış yüzlerinizde tehlikenin gururuyla duruyorsunuz: benim elimin de doğa ve tehlike olduğunu bilmiyorsunuz: elimin ve sözcüklerimin. İkizler: ikisi İngiliz trençkotlar giymiş, ucuz polisiye türünden, bel kısmı çok dar.

Ama ben tek başıma eşarbını çekip alacağım ki düz, nemli saçın omuzlarına dökülsün. Ah, sen benim kendi heykelimsin. Senin şeklini bozabilir ve seni aşağılayabilirim, tıpkı parkın çılgın tasarımcısının, tam bir taş rüyasına dönüştürdüğü canlı mankenlerinin biçimini bozacağını düşünmesi gibi. Takma kirpiklerini çekip çıkarabilirim ve böylece gözlerin artık parlamaz ve gerçekten elli yaşında bir kadının kasvetli, kuşkulu, yorgun, küskün gözleri olur. Elimle, fakir Meksika'mızın kendi kilden vücuduyla çalışıp, onu pişiren, cilalayan, süsleyen kil domuzcuk kumbarasının ağzı gibi ince, kuru dudaklarının sahte rengini silebilirim. Elimi saçlarının içine, boynunun hemen yanına koyabilir, aklaşmış yılanlarını karıştırabilirim; rahip yakalığını kopartabilirim ve böylece o senin iki katlı çenenin sıkıştırılmış yağlarına, boynunun kırışmış sinirlerine iyice bir baksın: şakaklarındaki izleri, bir cenaze davulu gibi gerilmiş derini, kollarının hindi derisini, göğüslerinin mor lapalarını, karnının yumuşak dilimlerini ortaya çıkarabilirim. Tilkilerin parfümünü silkip atabilirim. Seni açığa çıkarabilirim. Örtülerini açabilirim. Fotoğraf makinelerinin, flaş ampullerinin, objektiflerin senden çalmadığı son ruhunu gösterebilirim. Böylece ben, küçük ve korkunç, çöllerinin kumları, vahşi ormanlarının sarılan asmaları, eti-

nin taçyaprakları arasında ilerleyeceğim: rahminin dibinde gizlenip senin parazitin olacağım, tatlı terimle seni sarhoş etmek için yeniden içinde yuvalanacağım. Sen benim kefenim olacaksın. Ölümümün yüklüğü olacaksın.

Bana yalvaracaksın. Affımı dileyeceksin. Hiç yalnızlık ya da aşağılanma, mesafe, nefret olmamış olacak. Tekrar, ebediyen içinde olacağım: bana bunu söz vereceksin, bu öğleden sonra. Beni geri almak isteyeceksin. Sen Öcüsün, çocukkaçıran: tekrar beni içinde tut, bana gebe kal; ben senin tohumunum. Ve içinde muhafaza edilmiş olacağım ki artık benden arkadaşlığını esirgeyemeyesin, sıcaklığını, ilgilerini, biz bekleyeceğiz: o da gelecek, girecek ve bizimle birlikte olacak. Üçümüz, hep üçümüz, yalnız ve ebediyen birleşmiş olarak.

Söyle ona. Yalvar ona. Affımı dile.

Beni sessiz olmaya zorla: kendi annenle yatabilir misin Giancarlo? Bak ona: İşte burada: o benim. O herkesin. Onu tanımıyorsun. General ve rahip, impresario ve politik patron, vali ve milyoner, casus ve eşini aldatan baba, hepsi onu öptüler. İstiyorsan al onu. Sadece bir diğeri olacağını söylüyorum sana: onun sonbaharının yutmak istediği genç aşık.

Bana öyle bakma.

Gözlerimi kaybettiğimi ve kör olduklarını düşündüm: onlar bana bakmıyorlar. Bütün saray süslemeleri beni çevrelemeli, beni gizlemeli çünkü ben onların bir parçasıyım ve ancak bu şekilde onun hepsini görebilirim, ben gözsüz bırakılan: ben sıva aslanlar ve kafası uçmuş heykeller, ölen incir ağaçları ve kuru sardunyalar bahçesi, sel ve çan kulesi, çaydanlık ve tepsiler, aynalar ve yataklar, beni tekrar, son eylemin gözler önüne serildiği, her şeyin mırıldandığı, en vahşi jestlerin ve sözcüklerin hayaletimsi bir biçimde ağırlıksız ve alıkonulmuş olduğu kapatılmış odaya yönlendiren rampalar ve kemerli koridorlarım.

Kendim olmayı bırakmadan bir süsleme haline geldim: her şey bir süsleme. Hayal: terk edilmiş saray. Yalan: kederli bir biçimde insanlarla, hükümdar mangalarıyla, dilenci alaylarıyla dolu bu koridorların içinde yürüyorum: bu yerin içinde, onu kendi başıma ilk

gördüğüm zamankinden daha fazla alan yok: *out of bounds*: birlikler geri dönmüş, meydan güçlü arabalar, parlatılmış oyuncak atlar, çelik eşekler, Percheron otobüsleri, kısrak limuzinler, tay spor arabalarla dolu: avlunun etrafında ve merdivenlerin yukarısında, Madonna dei Monti sarayının odalarında ve pasajlarında gezinen bu gergin, fiyakalı, sıkılmış kalabalığı ilan ediyorlar.

Her kılık, burada: mandarinler ve Firavun'lar, Flaman piyade askerleri ve blujinli çeteler dirseklerini sürtüyorlar: doğulu köleler ve Bourbon fahişeleri kalçalarını: Chicago gangsterleri ve Floransalı paralı asker omuzları: Arap hadımlar ve İngiliz lordlar yanaklarını. Avludaki ani güneşin altında garsonlar Coca Cola ve dondurma sodaları, Dr. Pepper ve Seven Up tepsilerini dolaştırıyorlar: beyaz saten pullar içindeki koro kızları, baştan aşağı siyahlı kovboylar, kendilerinin ve diğerlerinin ellerini göğüslerinden çıkaran İspanyol asilleri gibi onları içiyorlar: İlk İmparatorluğun açık yakaları ve gebelikleri, gazlı bezlerin ve ince kılıçların, kolalı gerdanlıkların ve dar eteklerin, tüy pelerinlerin ve Husser kabanlarının uçuşu. İyi sarınmış, iyi pudralanmış, bağcıklı terlikleri ve beyaz çoraplarıyla peruklu, fraklı zencilerden oluşan bir orkestra fifre ve rebap, kopuz ve santur çalıyor ve şişman mama, müzisyenlerin külrenkli büyükannesi, havuç renkli saçları ve Lent dudaklarıyla "Positively 4th Street"i söylüyor. Marcello Mastroianni gibi giyinmiş bir İtalyan haydut, bana pirinç tepsisinden buz gibi olmuş sosisli sandviçler sunuyor. Giriş rampalarında kesilmiş göğüsleri ve ellerinde sineklikler, "Embraceable You"yu mırıldanarak aşağı yukarı dolaşan alüminyum çoraplı *rockette*ler arasında ilerlemeyi sürdürmek için onu bir kenara itiyorum. Salonlarda, ceketsiz, New York, Tripler'in daralan gömleklerinden giymiş erkekler ve elektrikli makineler üzerinde gürültüsüz davul çalan, Prusya mavisi vernikli, elleri eldivenli ve eldivenli başparmaklarına safirler geçirilmiş, küçük şapkalı ve menekşe kelebek gözlüklü kadınlara malt edilmiş *milk shake* sunmayı sürdürüyorlar. *Over the calf* çoraplı ve tergal pantalonlu erkekler tartışıyor, sayılar, eğriler, senelerle kaplı kağıt yapraklarını açıyorlar; bütün duvarlar çivilerle süslenmiş, şemalar ve parlak, cilalı, gösterişli fotoğraflarla kaplanmış; zayıf modeller, kaygılı modeller, şaşırmış modeller, bir apartman duvarının ucunda dengede duran modeller, Gobi Çölü üzerinde felç olmuş

modeller, Washington dikilitaşı önünde dans eden modeller, kendilerini Harlem'in duvarlarına sürten modeller, dudaksız, kaşsız, kirpiksiz modeller: sırf göz ve ağız modelleri, asılı kalmış, düzleştirilmiş, açık ağızlı, orgazmik: Bert Stern. Adamlar kollarını kavuşturup konuşmayı kesiyorlar. Baykuş gözlüklü ve ince kaküllü küçük sarışın adam buruşmaz ceketini düzeltiyor ve bir yargıç çubuğuyla ahşap süsü verilmiş çimento piknik masasının üzerinde bir sıra halinde konmuş ürünleri işaret ediyor: pembe, çelik, kızıl, Çin sarısı, gümüşi ayartma, altın rengi düş tırnak cilasına övgüler yağdırıyor; değişen renkli, çizgili, kırılgan, oymalı parfüm şişeleri; pudra kutuları, bisküvi inceliğinde, perdeler gibi dörtgen, kutsal göz gibi üçgen; sinekkuşu tüyünden, hindi kuyruğundan, orkide taç yaprağından, eşekarısı zarından, arı amından pudra ponponları; mavi kakao ve kırmızı kar fırçaları ve kalemleri; jöle ve sprey deodorantlar; sperm ve tozdan, volkanik kül ve bebek sümüğünden, yaban tavşanınınki gibi kornea ve donmuş çilekten kremler, bütün güzellik ilaçları, aşk ilaçları, plastik imbikler ve küçük sarışın adamın şakıyan sesi ve bastonuyla paraboller anlatan ressamın sesli nefes alışı ve makineler üstünde davul çalan kadınların sessiz korosu.

Karanlık koridorlarda ses farklı; salonu arıyorum, gerçek, tek salonu, siyah puro izmaritleri ve sökülmüş pantalon popolarıyla, şıngırdayan kukuletalar ve kapşonlarla, bozulmuş ipek ve rengi kaçmış melon şapkalı, tören kabanları ve çizgili gömlekler içindeki bütün o *homuncule*lerin ilahileri ve duaları, şikayetleri ve geğirtileri, osurukları ve anırtıları seslendirdiği pasajlar boyunca. Çatlamış deri ve yer kuşkonmazı gibi dolaşık saçlı, dölyatağı zehirleri ve semirmiş koltukaltlarıyla, şarap mahzeni göbekli ve uzun kil tırnaklarıyla bütün küçük kadınlar; mahmuzlu ve kamburlu bütün çocuklar, güneş albinoları, şişik gözlü açık ağızlı moronlar, hâlâ cüce olduklarını bilmeyen cüceler, doğmak için mahkum, küçük domuz kıçlar, akrep ve baston cinsiyetler, mısır saçlı kabuklular, postla deri arasında kör: kaçırılmış sirk cambazları, Gulyabani ve Öcünün çocukları, sirk çadırlarında gülmeleri için ağızları yarılmış, caddelerde ağlamaları için gözleri delinmiş, parmakları hamurlara sarılmak için kesilmiş olanlar; sarayın karanlık koridorlarında zıp zıp zıplıyor, kaygan, mızmız, yaramaz, baş belası, sefil ve aşırı övül-

müş müziklerini inliyor ve uluyorlar: şimdi ayaklarını, omuzlarını ve kollarını kıpırdatmadan Big Beat'e tempo tutan altmış ya da yetmiş çiftin istila ettiği bilardo salonlarının müziği, başka dualar, başka büyüler, orgazm isteği, keder kovma: yüz yüze, tay ve semender kılı, çizgili gömlek ve çocukların kadife askılıklı dar pantalonları, kaleidoskop kazaklı ve siyah deri jartiyerli kızların eski moda denizci pantalonları: ayrılığın şaşırtıcı dansı, dokunuşsuz dans, müziksiz dans: koridorlardaki küçük züppelerin hafif hırıltılı, aç şarkılarının temposuna ayak uydurarak dans ediyorlar. Diskotheğin bütün ışıkları dönüyor: panter derisi.

Ve geride kullanılmayan oda.

Dansçılar bana bakmıyor. Aralarından geçiyorum, namaz vakti ınüminleri, freskli salonun kapılarını açmak için.

Bütün ışıklar beni kör ediyor.

Beyaz, kutupsu, buzlu, Yaz Gecesi gibi: onu yıkayan parıltılı ışık, yüzünün detaylarını siliyor. O bir vücut. Harika bir vücut, metal bir heykel. Giysisi: boyalı bakırdan sonsuz parçacıklar. Yüzü, bir Hint yılanı gibi tıslayan ışığın ona vermek istediği beyazlığa sahip: saçına, kaşlarına, dudaklarına, gözlerine, kirpiklerine yapışan ve etinin geri kalanını bu tablosuz manastırın, merkezinde onun vücudunun, onun bakır giysisinin, onun birbirine çarpan metal disklerinin gürültüsünün oturduğu bu yumurtanın badanalı içinin albino havasına kaynaştıran ışık tanecikleri.

O, orada sahnenin merkezinde ve sen, kılık değiştirmiş, Murat, Napoli Kralı, kamçı ve botlar, Napolyonvari ceket, donuk altından dibalar, paslanmış kordonlar, heyecanını açığa çıkaran dar, beyaz pantalon. Oyunu sen yürütüyorsun. O merkezde oturuyor. Sahnelerin arkasında, kızlar, kenarlar; ah, ama nasıl da kendilerini hissettiriyorlar, bütün nişanları engellenmiş, nasıl da havada asılı duruyorlar, her biri açığa çıkmış sırlarıyla, bronz uçlu kamçılar, yarasa kanatları, kömür karası deri, köpek maskeleri, yılan perukları ve takımlar, elbiseler, bebeklerin pembe çorapları, mankenlerin hışırdayan çember etekleri, beyaz terlikler, fiyonklar, balerinlerin kurşun uçları: nasıl kendilerini hissettiriyorlar, nasıl bu feryatlar ve şafaklar adasında, hareketlerden, zıplamalardan, Ute'nin doğum kasılmalarından doğmuş olması gereken bir esintiyle sarsılan bu mühürlü salonda, nasıl da uluyorlar.

"Onun adı Thetis ve o denizin yanında doğdu, denizden doğdu, dünyanın kuşağı ve kemeri olan denizdir."

Ve Vanessa: "O gecedir ve rüzgar onu dölledi: o gümüş bir yumurta doğurdu."

Ve Iphigenia: "Onun adı Rhea'dır ve kimse onun bronz davullarının sarısından kurtulamaz: dünyaya girdiğimiz mağaranın önünde oturuyor, oynuyor. Kimse kaçamaz."

Ve Paola: "O Kaos'tan doğdu ve denizin üstünde yalnızlıktan başka eşi olmadan dans etti: üzerinde dinleneceği toprağı yoktu."

Ve Hermione: "Kendini dölledi ki tek başına kalmasın. Rüzgarın erkeklik organıyla zina yaptı, orospu ana; yılanı doğurdu ve yılanla birlikte kendini orgazma adadı ve yılan kendisinin gerçek yaratıcı olduğunu sandı, ama o ona gösterdi, o ona gösterdi..."

Ve Kirsten: "Kafatasını bir tekmeyle ezdi, dişlerini çıkardı ve onu kara dünyanın kara mağaralarına sürgüne gönderdi. Dikkat et!"

Kırmızı bakışlarıyla beni zımbalıyorlar, sen kendi kamçını şaklatınca eğitilmiş hayvanlar gibi zıplıyorlar, onları kenara itiyor, annemi koruyorsun, ondan siyah köklü beyaz çiçeği alıyorsun, diz çöküyor, onun parmaklarını öpüyorsun, Claudia'nın birbirine dolanan bakırlarını, konuşmayı bitiriyorsun.

"Hikaye insanların sandığı yerde bitmiyor. Penelope ve Telemakhos sadece Ulysses'in onlara maceralarını anlatışını duymaktan hoşnut değillerdi. Tahmin etmiş olmalıydık, hoşnutsuz bir anne ve oğul odisesiyle onları aşağılayan, dışarda bırakan ve onlara hükmeden bu olağanüstü yolcunun şarkısını dinliyorlar."

Claudia'nın etrafında daire çiziyorsun, hazır kırbacınla annemin etrafında daire çiziyorsun: seni daha iyi duyabilmesi için gümüş gözlü, hareketsiz annemi koruyorsun: yıldız, dalgaların ve kayıp gemilerin titreşen saçıyla bizi dinliyor.

"Onların da kazaya ve riske, talihe ve yalanlara, maceraya hakkı yok mu?"

Bizi daha iyi yemek için: konuş Claudia: "Küskünlük yiyor beni. Baban çok yaşlı. Çıkıp onun adıyla yolculuk etmeni istiyorum, senden bu yaşlı adamın seyahatlerini sürdürmeni istiyorum. Feryatlar adasına geri dön, kurtlarım ve yırtıcı kuşlarım tarafından korunan İstria kıyısına. Ve orada, fırtınanın ilk meskeni olan o sa-

rayda, o açık labirentte, o söğütlerin ve ağaçkakanların mezarlığında, domuzların kanıyla arınmış o adacıkta kardeşini, benim oğlumu bulacaksın."

Mukavva maskelerinin arkasında uluyorlar; onları kırbaçlıyorsun: inliyor, siniyor, büzülüyor ve Claudia şunları söylerken birbirlerini koruyorlar: "Bir kardeş diğerini kurtarır" -ve sen devam ediyorsun: "Telemakhos Kirke'nin yatağına gömülür. Ulysses'in oğlu Telegonus ve cadı terk edilmiş hac yolculuğunu, başlangıç olan dönüşü sürdürürler: o İthaki'ye gider, inkar edilen yuvaya, ikameleri tamamlamak, gerçek kaydı kapatmak için."

Kızlar kalkıyor, uçuyor, emekliyor. Claudia kollarını açıp gözlerini kapatıyor. Altı yılan saçlı tanrıça annemi altın ve mavi pelerinle örtüyor, onu ağır oymalı metalle taçlandırıyor, esmer başının etrafına elle tutulmaz haleyi çiziyor, tabanlarını soğuk güllerle suluyor, ayın boynuzlarına tırmanması için ona yardım ediyor, onun önünde dizlerinin üstüne düşüyor, o bağırırken mırıldanıyorlar.

"Oğlumu reddedemem!"

"Ahitin gemisi..."

"O benim gerçek talibim!"

"Acı çekmişlerin tesellisi..."

"Gerçek, genç Ulysses döndü!"

"Sabah yıldızı..."

"Truva'ya gitmek için ayrılmış olan!"

"David'in Kulesi..."

"Ben dokuyup beklerken, dokuduklarımı söküp yaşlanırken kendini büyücüler ve cadılarla eğlendiren!"

"Günahkarların annesi..."

"Ve şimdi sen, genç olan, zamandan öcünü almak için kır sarayının kapılarından giren"

"Tanrının Annesi..."

"Bütün yaşlıları katledin, bütün iktidarsızları gömün, efsaneyi bitirin."

"Kutsal anne..."

"Ben kadın arabulucuyum..."

Ute ve Vanessa, Paola ve Hermione, Kirsten ve Iphigenia buruşuk, kauçuk, gri paçavra bebeği sahnenin ortasına sürüklüyorlar; altısı onun yumuşak el ve ayaklarını yere karşı tutuyorlar; siyah

demir hançerle beyaz sakallı ve porselen gözlü bu grotesk biçime yaklaşıyorsun, kızlar onun teneke, çatallı karnaval tacını çekip çıkarıyorlar, sen hançeri onun böğrüne saplıyorsun ve onlar istekle cesedin üzerine düşüyor ve böğründen gazete ve pamuk, tüyler ve süngerler, tüten at bağırsakları, küçük kuş kalbini, ilahi boku çıkarıyorlar ve bu yeni sunumlarla, hareketsiz, kollarını kavuşturmuş annemin ayakları dibine emekliyorlar.

Claudia'nın çavuş sesi patlıyor: "Baş belası yaşlı adam. Zamanı gelmişti."

Başını eğiyorsun: "Efsane yenilmişti. Onlar ermiş muradına."

Dizlerinin üzerine düşüyor, annemin bacaklarını kucaklıyor, kalçalarını öpüyorsun.

Altı furia bağırıyor: "*Happily ever after! Happily ever after! Happily ever after!*"

Rüzgar pencereleri açıyor. Sahne gökgürlemesi odanın içinde ve dışında çınlıyor. Küçük sarışın pencereden geliyor, vatusi dansı yaparak, narin bacaklarını oynatarak, beyaz pantalonu üzerine harfler ve sayılar işlenmiş. Bir bacağının üzerinde isim: Bela. Diğerinde telefon numarası: 844 43 93.

Kısa adam, cüce, gölgelerden devralmak için çıkıyor. Onu daha önce bir yerlerde görmüştüm; onun botlarını ve binici pantalonunu, sarığını, bıyığını ve küçük ipek sakalını, engereksi gözlerini, tek gözlüğünü, Prusyalı başını destekleyip kırık boynunu pekiştiren deri ve metal zımbırtıyı tanıyorum.

"Kes. O.K. That was beautiful, ach so. Bunu basın. Beş bini söndür. Bana şu iki bini bırak. Gaby, şu çerçeveye bak. Vizörümü nerde bıraktım? *Ach.* Mahoganny, ekstra'ları bir saat içinde hazır et: dilenciler ve dansçılar, yan odada. Bu sahne için her şeyimiz hazır olmalı. Jennny, sen yastıkların sorumluluğunu al; iki yüz tane yolmalıyız; sarayda yastık tüyleri, sarayın dışında kar: bu sahneyle şirketi iflasa götüreceğim. Son montajda onu kullanmayacağımı bilmiyorlar, ach, ach, ach. Yapımcılar iflas etmek ve günlerini bir Çin çamaşırhanesinde bitirmek için vardır, ach, ach, ach. Bilbao, balo sahnesi için atları hazır et. Tiger, her dilenciye bir puro ve bir bardak şampanya ver. Şimdi çekim altmışdokuz, çekim altmışdokuz. Claudia odada tek başına. İlk kamera vinçte; yavaş bir iniş, yavaş, şimdi, Claudia'yı yakın al. İkinci kamera, şaryo Claudia'ya

doğru. Üçüncü kamera. Arriflex elde Claudia'yı izliyor, tam bir dönüş, üç yüz altmış derece. Mikrofon hazır olsun. Ne dediler? Ben bir zorba değilim. Kahve için yarım saat. Canavarı öldür!"

Buzlu yansıtıcılar, parlayan taklar, bir bir dışarı çıkıyor. Altı kız, köpek maskelerini çıkarıp kamçılarını yere atıyor, iç çekerek ayrılıyorlar. Sadece iki spot. Biri annemin yüzünde. Bir diğeri seninkinde. Takımyıldızlar gibi, uzaklarda, Andromeda'nın ışığı gibi yavaşça sönüyorlar. İkiniz de kıpırdamıyorsunuz.

Işık kayboluyor. Siz kayboluyorsunuz. Set karanlık. Ve boş...

.....

Başka bir olasılık: yamyamlık. Ama eğer yemek için onu öldürürsem, beni nereye gömerler ve öldüğümde kim bana gözkulak olur? Ayrıca, cinayet bir edim olacaktır. Ben tek başıma ona nostalji duyuyorum: iradenin yokoluşu, ortadan kayboluş. Hepsi geçmişin ya da geleceğin bir arzusu mu olmalı? Ve o ebedi şimdinin sevgilisi. Gerçek mücadele bu...

.....

Bana öyle bakmayın. Neden bana öyle bakıyorsunuz?

Neden onu koruyorsun?

Neden bakışları ve sözcükleriyle onun beni aşağılamasına izin veriyorsun?

Otel penceresinden dışarı Via Veneto'ya doğru bakıp bu sonbaharın başka hiçbirine benzemeyeceğini, tarzların değişeceğini, insanların bu müziği dinleyip bu müzikle dans etmeyi bırakacaklarını, bütün kabarelerin kapılarını kapatacağını, bütün filmlerin bir film kütüphanesinde dosyalanacağını düşünmekten başka ne yapıyorum?

Müzik, Ornella Vanoni'nin sesi barlardan ve diskoteklerden çıkıyor: *Io ti daro di piu.*

"Ona ne söyleyeceksin? Beni neyle suçlayacaksın? Benim hayatım ve aşklarım hakkında ne söyleyeceksin? Ne? Sana meydan okuyorum."

Hayır, bir şey söylemeyeceğim. Benim tek gücüm suskunluktur. Ama sen, kolların Hotel Excelsior'daki bu süitte ona dolanmış, bu eski halı kokan odada onu söylemek zorundasın. Bir hizmet. Bir yiğitlik. Uzun bir bekleyiş. İffet ve sır ve acıma. Onları da sana ve-

recektim anne, onları sana verecektim.

"Bana her zamanki gibi aynı şeyleri verıneyi sürdüreceksin hayatım. Sen büyüleyici ve fanisin. Endişelenme. Düşlerim yok. Hepsini yaşadım."

"Ben senle yaşamak istiyorum."

"Dönmelisin. Ve dönmek için önce uzaklara gitmelisin. Gözlerini oymanı istemiyorum. Senin için başka bir şey saklıyorum. Hepimiz sıkıntıdan ölmemek için zaman zaman değişmeliyiz. Gerçekten söylüyorum. Bizi yaşlandıran tek şey olan zayıflamaktan kaçınmak için. Yoksa ani darbeler, değişiklikler değil."

Porselen ve çakıl bahçesinde hiç ışık olmadığını söylüyorum. Görmediğimi söylüyorum. Benim körlüğümün aşamalı oluşu gibi uzatılmış bu yavaş, zalim öpüşü göremediğimi söylüyorum. Nasıl göreceğimi bilmiyorum. Yavaş yavaş annem ve Giancarlo'nun Hotel Excelsior'da oturduğu süitteki alışılmadık düzensizliği fark ediyorum. Bu dağınık yatağı, bu nemli, parfümlü çarşafları görmek istemiyordum. Utanç verici yakınlığın bütün detaylarına, elektrikli traş makinesinin yerdeki kordonuna, bir sandalyenin üstündeki diba bornoza, komodinin üstündeki Kleenex kutusuna, Giancarlo'nun lambanın üzerindeki kravatına bakmayı arzu etmiyordum. Ve mentollü köpüğün, deodorantın, Vetiver ve Bandit, kızarmış ekmek ve kahve kalıntılarının kokusu dikkatimden kaçıyor.

"Kardeş," Giancarlo Claudia'yı öpmeyi keserken mırıldanıyor.

Sırtımı dönmeden uzaklaşırken kornealarımın üzerinde bir güneş kanıyor, gülen bir ejderin yalancı mermer çenesine sahip benzerimi öldürmek isterken, elim solgun, lanetli, yukarı kalkmış ve kolum tehditkar, adaların mezarlıklarında inleyen kızılağaçlarla çevrilmiş. O benimdi. O, benim olan tek kişiydi. Kral Kraliçe'nin oğludur.

Io ti daro, molto di piu, molto di piu. Ornella Vanoni, bu sonbahar, Roma'nın bütün müzik dolaplarından söylüyor ve ben dalgın dalgın butiklere bakarak Via Veneto'dan aşağı yürüyor, kadınların dalgalanan, parfümlü dünyasını, hareketli parlaklığı hayal ediyor, Positano kumsalı boyunca olmadık saatlerde ata binen bir kızı hatırlamaya çalışıyorum.

Cucci'nin vitrini önünde duruyor ama sergilenen giysileri göremiyorum. Bakışım yansımanın ötesine geçemiyor. Yansıma

benim: sınıfının, çağının, yerinin adamı: bir tür seçilmiş felaket tarafından peşinen yenilgiye uğramış bir duruma ait. Ve camın karanlığından zar zor görünen bu belirsiz kaş çatışı çiziveren bir vazgeçiş tarafından. An geçmeden gözlerimi kapatıyorum: bir kapının arkasından bağırılmış sözleri hatırlamama izin veren an. Claudia sigarayı bıraktı. Claudia, gerçeğini bir dakikalığına söyler. Ben de onu tanımayı reddettim. Ben acılı ve yalnız bir mücadelenin gizemini soruşturmayı reddetmedim. Claudia, Hotel Maria Isabel barındaki şişman adamı yenilgiye uğrattı; beni yenilgiye uğratmakta nasıl başarısız olabildi? Kendime, çekimserliğimde saygı olduğunu söylemek istiyorum; itiraf etmeliyim ki ona gerçekten yakın olmak değerli kaderciliğimi ve onun yanında giden benim için keyifli acıma edasını kaybetmek anlamına gelecekti. Adını söyleyen acı, acı olmaktan çıkar.

Yaz uzun ve kaldırım kafeleri dolu. Roma yanmış bir kumsalın rengine sahip. Kızlar sahillerden bronzlaşmış olarak döndüler ve küçük botlarını ve mini eteklerini giydiler. Oğlanlar tavus kuşları gibi dolaşıyor ve affedilebilir olmak için yeterince büyüleyici olmaya çalışıyorlar. Ama ben, kara gözlüklerimin arkasında, masalar arasında bir fahişenin solgun ve tombul yanaklı yüzünü, menekşe yüz buruşturuşunu ve cazibesiz ama seyahat çeklerine sahip yabancıyı nasıl seçeceğini bilen karanlık göz kırpışını aramak zorundayım. Onun yanıbaşındaki bir sandalyeye oturuyorum. Claudia'yı yenilmiş gördüm. Claudia'yı değişmiş gördüm...

.....

Bela bana yazdı. İtalya'ya döndüm çünkü Bela bana yazdı. *Beato tu*. Dairende her şey yolunda. Ve annen Roma'da bütün ihtişamıyla her yerde paparazzi tarafından izleniyor. Ah, ne muhteşem giysiler ısmarladı. Ve ne cömert. Ben onu Prenses d'Aquila'nın butiğine götürdüm. Parçalara ben kendim modellik ettim. Annen hepsini aldı ve beni kızı gibi, sanki ona aitmişim gibi çok sıcak sözlerle övdü. Prenses bizi akşam yemeğine davet etmek zorunda kaldı. Sadece o ve oğlu. Sana hiç ondan bahsettim mi? O bir *bravo ragazzo*. Fantezi dolu. Claudia'yı büyüledi. Birbirlerinden ayrılmıyorlar. Bazen beni de dışarı davet ediyorlar. Eylül'de Roma Guglielmo. Hiç Eylül'de Roma'da bulundun mu? Evet, Bela. Yaz gidişini nasıl da

ağırdan alıyor; o ne altın renkler, ne aşıboyası renkleri. Güzellik kendini ikiye katlıyor; her bir saray, her bir meydan, her bir anıt sanki dostane bir hayaleti çağırmış gibi iki kere var. *E proprio bello.* Dün eski Roma'nın etrafında, Pantheon'dan Piazza Campitelli'ye, şehrin yeniden Forumlara açıldığı yere yürüdük. Via del Teatro di Marcello'da bir espresso içmek için oturduk. Garson geveze bir Sicilyalı'ydı; anneni tanımadı. Garsona bunun için teşekkür etti. *Beato lui.* Onunla birlikte güldü. Çok güldük, hepimiz. Asla aşağı olmayı kabul etmiyoruz. Biz hepimiz Sezar'ların soyundan geliyoruz, *accidenti!* Garson da daha az olamazdı: eski Sicilyalı asillerinden ha! Kimse yüzünde hanedan armasıyla dolaşmıyor. Pekçok sözcükle, çok konuşmayla, sizlerin dediği gibi, asaletimizin delillerini sağlıyoruz. Ah, nasıl konuştu. Taormina tasvirleri; çocukluğu, ordudaki günleri; okul; aşk. Şunu söyledi Claudia'ya: sadece aşk anları vardır, aşk değil. Bakın: o Giancarlo'ya baktı: oğlunuzu çok seviyorsunuzdur senyora, insan hemen iyi bir anne olduğunuzu anlıyor, ama onu sadece belli anlarda seviyorsunuz, *ma soltanto per un attimo, vero?* Gülmekten gözlerimiz yaşardı Guglielmo. Gerçek bu. Bunlar insanın dokunup tadını çıkarabileceği şeyler. Eylül güneşi. Bir fincan nefis kahve. Roma'nın güzelliği. Bizim gülüşümüz. Anladım. Onları yalnız bıraktım. Onlar Campidoglio'ya doğru yürüdüler. Merdivenler kedilerle dolu. Hiç Roma'da ne kadar çok kedi olduğunu fark etmiş miydin? Evet Bela. Sen ve ben neden böyle olduğunu biliyoruz. Bize söylediler. Her şeyin mantıklı ve tarihsel bir açıklaması var. Roma, imparatorluktaki büyük ambardı. Bunlar farelerle doldular. Roma'da kediler kutsaldır, ürer ve artarlar, insanlar da onları korur. Bir ordu kediyle tek başına yaşayan insanlar var, özellikle sırf bu kadar çok kediye bakabilmek için evlenmemiş yaşlı kızlar. Claudia ve Giancarlo onlara aldırmadı. Hazırlıklar, film, düğün ve tanıtımla öylesine mutlu, öylesine meşguller ki. Sanırım Romalı dişi kurdun kafesine doğru gittiler. Bizim temelimizi atan. *Ciao* Guglielmo; *ciao, ragazzo; auguri!*...

.....

Klinikten Aralık'ta çıktım. Dinlenme ayı sadece profilimin açlığını keskinleştirdi. Kendimi tanıyamıyorum. Giysilerim büyük geliyor. Aynaya bakıyorum ve kocaman gömlek, hiç boyun yok. Palto ve

atkı da beni bu güçsüz biçimde örtüyorlar. Ama artık sayıklamıyorum. Şimdi mantıklı olarak düşünebiliyorum. Ve sen bana acıdın. Birkaç kez sanatoryuma geldin, nekahatin sonunda, güneş çıkınca, beni tekerlekli sandalyede itmek, Via Camilluccia üzerinde, yüksekte, açıkta, Roma'nın panoramasına hakim sanatoryumdaki çakıllı ve servili bahçenin etrafında beni gezdirmek için. Neredeyse tek söz etmedik. Ama sen beni kandıramazsın; herkesten daha az olan sen.

Kaygın sahte. İlgin, durumu itirazsız kabul edişim. Problem yaratmadığıma. Beni Air France'la Meksika'ya direkt u uşa geçeceğim Paris'e götürme görevin.

Her şey iyi.

Evet, ben de sessizce gitmiş olurdum. Sanatoryum beni sakinleştirdi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, okumaksızın ve düşünmeksizin. Fiumicino'da uçağı tek başıma yakalayıp bir tehlike olmadan New York'a aktarma yapabilirdim, eminim. Bütün bu özen ve tedbir gerekli değildi. Siz ikinizin benim yüzümde bu kadar acıma ve güvensizliğe neden olacak ne gördüğünüzü kim bilir. Senin beni Paris'e götürüp beni, söylediklerine göre, iyileşmemi hızlandırmak için yürüyüşlere çıkarma zahmetine katlanman gerekli değildi.

İlgin beni hemen sıkmaya başladı, caddeleri geçerken bana yardım eden elin, sanki kör ya da sakatmışım gibi beni yönlendiren kolun. Hayır, hâlâ elim ayağım tutuyor. Benim zayıflığım farklı. Giysilerimin yeni bolluğu bana dıştan da kilo kaybettiğimi söylese de, içten büzüldüğümü hissediyorum. Ama benim hastalığım farklı. Bunu bilmen gerek. Ve şimdi, kasıtlı mı yoksa gelişigüzel mi bilmiyorum, Studio de la Harpe'da annemin senin kiralanmış sarayında çektiği filmin oynadığını gördükten sonra beni St. Michel metro istasyonuna doğru yönlendirdiğinde bu hastalığın yeniden doğup patlak vermesi gerek.

Saat geceyarısını geçti ve senin zayıf, hasta bir adamı bu aceleci, kaba, kayıtsız kalabalığın içine sürüklemeye hakkın yok. Sanki beni boğuyor, beni düşüp ayaklar altında kalarak ölmek tehlikesine maruz bırakıyormuşsun gibi; bu daha kötü bir korku, fiziksel değil, ama başkalarıyla olmak, kendini kaybetmek, artık ben olarak görülmemenin kavranılmaz dehşeti. Seni kaybediyorum; ileri gidemi-

yorum; tekrar sana dokunmak için uzanıyorum. Terliyorum, ben girişi bulup sana ulaşmak, ikinci mevki vagondaki o sıkışık noktayı işgal etmek için uğraşırken, çıkışı arayan bütün insanların akıntısına karşı itiliyorum. Birinci mevki bileti de alabilirdin, değil mi? Benim annem zengin. Neden beni bu karışıklığın ortasına sürükledin, bana neden soğuk terler döktürüp, bacaklarımda derman bırakmadın? Neden beni buraya getirdin, yorgun düşürüp sana bağırtmak için mi? özel kitap grubu

"Domuz. Ona bütün hikayelerimi anlattın. Onları sadece sana anlattım, onun örümcekleri ve karıncaları, Guadalajara'daki evi, gizlenme yerlerimi bilmesi gerekmiyordu; o hikayeler senin içindi. Aptal. O, benimle birlikte olamayacağı için seninle birlikte, seni sevmiyor, seni benim yerime koymak zorunda, benim olduğum gibi olacaksın...

Şimdi etrafta kimse yok. Metro istasyonunda yalnızız. Bana doğru gelip beni yakamdan tutarak şöyle diyebilirsin:

"Yanılıyorsun. O hikayenin nasıl bittiğini anlamak istemiyorsun."

"Bunu daha önce duydum, yalancı; bu bize uygulanamaz; Penelope yok; Ulysses yok; sonunda hepimiz Kirke'nin eline düşüp kendimizi domuzlara dönüşmüş olarak bulacağız... Sen Bela'yla yatacaksın, Paola'yla..."

"*Sei cretino, caro.* Hiçbir şey anlamıyorsun. Gerisi olmadı. Başka bir doruk var. Ulysses kendini gemi direğine bağlamaz. Sirenlerin şarkısını dinler ve teslim olur, çünkü sirenler onu uyarmıştı: eve dönmemeliydi, orda karısının sadakatsizliği ve oğlunun elinden gelecek ölüm bekliyor onu. Ulysses asla dönmedi, *cretino,* Ulysses adalarda kaldı, sirenlerle birlikte, ebediyen genç, ebediyen şehvetli..."

"Bırak beni gideyim. Artık seni dinlemek istemiyorum. Claudia'ya dön ve mutlu ol. Söyle aylık çekimi sana versin. Köpek ve plak alabilirsin. Benden korkmasını söyle. İntikamımı alacağımı söyle, söyle ona..."

Sonra sen beni metronun rayları üzerine atıyorsun, sonra bu rayların arasına yüzüstü düşüyorum, sonra dizlerimi sıyırıyorum ve sen yakamdan tutup kaldırıyor ve dudakların dudaklarımın üzerinde, gözlerin gözlerime yapışmış konuşuyorsun:

"*Cretino*, ve eğer ben onu aşağılamayı başarırsam? eğer senin adına hareket edersem? ve eğer onu kırar ve dönüştürür, sana onu saldırgan sözcükleri ve sahte gücü arkasındaki bütün zayıflığıyla sunarsam? ve eğer onun bütün hikayesini, parça parça çekip çıkarır ve sonra sana onun aşklarını, aldatışlarını, hırsını, hissettiği iğrenmeyi, nasıl soğukkanlıca hesapladığını anlatırsam? eğer gerçek anneni sana, çıplak, maskesiz, onuru kırılmış, ona son sürprizini sunan, hayal edilmiş bir adam tarafından ortaya çıkarılmış olarak teslim edersem; bütün görüntülere rağmen ona yansıtmadığım sürprizle? ve eğer annen en sonunda, insanın yalnızlıktan kaçınca sadece aşağılanma bulduğunu itiraf ederse? Onu böyle görmek ister misin, onu sana böyle geri vermemi ister misin?"

Sonra bana, trenler arasında sadece bir dakika olduğunu ve koşmamız, yarışmamız, tünelde yarı yolda birbirini geçen iki tren tarafından ezilme tehlikesini yenmemiz gerektiğini, Claudia'yı açığa çıkarmak için kendimizi açığa çıkarmamız gerektiğini, oyunu kimin kazanacağını bulmamız gerektiğini söylüyorsun.

Kutsal bölge

ne kadar farklı görünüyorsun,
ne kadar değişmiş.

CORTAZAR,
Kirke

Sanırım bu benim son zevkimdi. Ama insan her şeye alışıyor. Yalnızlığa. Aşka. Ölüme. Kayıtsızlığa. Bütün yaptığımız bizi hayatta tutan tek şeyden şikayet etmek; alışkanlık, hüsran. Kendimize yeterli değiliz. Neredeyse hiç kimse. Neredeyse.

Tükendim. Yine de o son aşırılığı istedim. Meksika'ya geri döndüğümde onun terk edilmiş evinden başka nereye gidebilirdim? Bir anahtarım vardı. İki aylık kapanmanın verdiği havasızlığı koklayarak içeri girdim. Işık yoktu: perdeler tozlanmaya başlamış; mobilyaların üzerinde keten örtüler vardı. Ama aradığım bu değildi.

Yukarda, yatakodası: ilk kez, içeri girerken zeminin nasıl gıcırdadığını dinledim. Claudia'nın onu bıraktığı düzen. Kozmetikler cam masanın üzerinde sıralanmış. Tuvalet masasının üzerindeki aynaların kepenkleri kapalı. Onları açtım. Tekrar kendimi üç kez tekrarladım, sıska ve ince, havasızlığı kokladım.

Onun yanıbaşında muazzam dolap ve annemin bıraktığı her şey; aynı zamanda açtığım gardırop, aynı zamanda kokladığım, sonunda okşadığım, sonunda yanağıma sürdüğüm, sonunda öptüğüm.

Bu giysilerin yanında uzun süre kaldım. Önce ayakta. Sonra, artan bir zevkle, kendimi bırakarak, şehvetle, hâlâ onun kokusunu, kaçırılmamdaki, çocukluğumdaki aynı kokuyu taşıyan elbiseler, kabanlar, tilkiler ve erminler ve çinçilaların içine gömülerek. En sonunda yine okşadığım, yine yanağıma ve gözlerime sürdüğüm, yine öptüğüm ayakkabları arasında yere oturuyorum; ağzım saten, mücevher ve vinil; dilim dana derisi ve timsah; damağım parlak ipek.

Onun nesneleriyle çevrilmiş olarak anlıyorum; o kendimi başka bir şey gibi görmeme izin veriyor; kendimi onun gibi görmeme izin veriyor. Zorlukla kalkıyorum, gülüyorum; yedi bin cadılık zanlısı Logrono'daki meydanda yakıldı, beş yüzü Cenevre'de üç ay içinde. Hepsini bulacaklar. Lorraine dükü kanlı hançerleriyle toprakları üzerinde canlı tek bir kadın kalmayana dek at sürecek; küçük kız, yeniyetme, genç kadın ya da yaşlı. Sadece ben. Ben, ihbar eden. Ben, kılık değiştirmiş.

Burada soyunmak beni heyecanla dolduruyor.

Aynalarda kendime bakmayacağım. Henüz değil.

Dolabı karıştıracağım; istediğim her şey orada; sırtıma astığım sutyen, dantel külotlar, siyah çoraplar, jartiyerler, saten terlikler; mücevher kutusu bazı unutulmuş ıvır zıvır, yeşimtaşı yüzükler, zümrüt küpeler, ametist kolye, gümüş bilezikler, bir topaz kolyeyle daha orada: kötü traş edilmiş gırtlağımda buz, göğsümde, bileklerimde soğuk; külotları bozuyorum, sutyen üzerimde asılı duruyor, gittikçe çıkıklaşan göğüskafesimden aşağı kayıyor; bacaklarımda uzayan kıllar çoraplardan çıkıyor. Onun peruğu. Onun kaş kalemi. Onun göz farı. Onun takma kirpikleri. Yanak beni. Dudaklar için karmen. Hindu bileziği, altın yılan.

Onu ihbar ettiğimde onlara ne söyleyeceğim? Onu kazığa giderken gördüğümde ne? Cadı masum ve işte bu yüzden suçlu: bunu bilmenin korkunç olduğunu mu söyleyeceğim? Onsuz yaşayamadığımızı ve onunla yaşayamayacağımızı mı? Hayır. Kendimi böylece göstermek yeterli olur mu, benim o olduğumu göstermek, onun benim kimliğimi gaspettiğini, beni aynaların yansıttığı şeye; bu alaycı prense, bu kozmetiklere bulaşmış kuklaya, bu kostüm mücevherleriyle karmakarışık olmuş kuru Noel ağacına, artık kendini bu yüksek, muazzam topuklar, ayaklıklar üzerinde tutamayan ve camı tırnalayarak, elinde boş mücevher kutusu ile düşen ve onunla aynaları pençeleyen bu yırtıcı köpeğe dönüştürdüğünü göstermek?

Claudia yok edilmeli. Hakimler bile güvenlikte değil. Onları yargılama sırasında büyüler. Lord kendini serften ayırt edemez olur. Her ikisi de aşkı arzular ve teselliyi hak eder.

Yüzüstü, cam bir tüpten bana bakan fareye bakıyorum...

.....

Hırlıyorum. Filmi nasıl çalıştıracaklarını bilmiyorlar. Makarayı karıştırıyor, kopyaları ters yansıtıyorlar, her şey kakafoni ve yere dağılmış, eğilmiş, bükülmüş filmlerin karmaşası. Itiraz etmek için hırlıyorum. Jesus bacağını uzatıp burnumu tekmeliyor. Hırlayışım bir sızlanma oluyor. Pençemi burnuma sürüyorum. Kaşınıyorum. Hâlâ buna alışamadım. Yumuşak kahverengi gözlerimi kaldırıp, sandalyede yayılarak oturmuş ve benim ağzımı çalkalamak için kullandığım plastik bardakla kendine konyak sunan güçlü, esmer adama sitemle bakıyorum. Şimdi Gudelia'nın kıçını çimdikliyor ve Gudelia gülüyor, onu tokatlayıp kucağına düşüyor. Jesus yine kaşmir kazağı giymiş; Gudelia'ysa, yine anneme ait olan ve kendisinin panayırlardan pullar ve üç renkli kurdelalarla süslediği o kırmızı naylon sabahlığı.

Oynaşıyorlar ve Jesus dirseğiyle kızıl kurşun korumalı Tiffany lambasını yere deviriyor. Oymalarımın ince uçuşan vücutları, hiçbir zaman ağızla anüs arasındaki farkı söyleyemeyecek olan bu iki tıknaz, tıkış tıkış varlığın oynaşmalarını izliyor. Gudelia terliklerini fırlatıyor ve ben bir saniye onları izliyorum; belki bir gün yorulurlar; yüzümü çeviriyorum: dairemden geriye kalanları görmeyi tercih ediyorum, duvar örtüleri duvarlardan yırtılmış ve halı gibi kul-

lanılmış, Lalique tabakları ağzına kadar kül, izmarit ve buruşturulmuş Elegante paketleriyle doldurulmuş, duvarlara renkli resim ve dergi kupürleriyle Villa de Guadalupe'de çekilmiş fotoğraflar raptiyelenmiş. Çin masaları kil kaplar, kağıt peçeteler, bira ve tekila şişeleri ile tepeleme dolu, yeşilimsi tortilla ve ısıtılmış barbunya artıkları, sıcak *chile* ve kızılderili yalınisi kokuları.

Jesus kalkıyor ve ellerini yıkıyor, deniz yosunu kaynağında cinsel organını temizliyor. Pantalonu düşmüş ve sürüklenirken ıslık çalıyor. Gudelia esneyip çıplak ayakla pikaba doğru yürüyor. *Rigoletto*'dan bir seçki koyuyor. Kalkıp banyoya, suyla dolu leğene gidiyorum. Sopranonun çınlayan sesi evi dolduruyor. *Caro nome*... Şapur şupur hızla içiyor ve dudaklarımı yalıyorum. Akşam yemeğimi unutacaklar. Akşam yemeğim demekle iyi yapıyorum. Böyle adlandırmaya devam edeceğim. Her şeyi kaybettiremeyecekler bana, her şeyi unutturamayacaklar. Yapamayacaklar. Ne önemi var. Önemi olan şu ki sarhoş oluyorlar ve zina yapıyorlar ve müzik dinliyorlar ve beni, açlığımı unutuyorlar. Şimdi de kavga ediyorlar.

Üç zıplayışta odadayım. Jesus pantalonunu düğmeliyor, eliyle burnunu temizliyor ve plağı yere fırlatıyor; Gudelia ağlıyor ve ona hödük diyor; Jesus ona orospu çocuğu diyor ve bir bolero koyuyor. Gudelia ağlıyor. Karanlığın üzerinde yalnızlığımı gideren ay beliriyor.

Odanın eşiğinde titriyorum. Hayır. Kendimi görünmez yapmam gerek, kendimi hissettirmemeliyim. Jesus sadece tekmelemiyor; bazen kemerini çıkarıp beni kötü dövüyor. Çıplak koridorda -halı bir gece neredeyse tutuşuyordu- uzanıp kendime o değerli isimleri tekrarlamak benim için daha iyi; *fabularia, fascinatrix, femina saga.* Kadim eğitimci kadın. Panzehirlerin ve büyülerin zulmedilen hanımı. Biliyor muydun? Onda zıtlar kaynaşır: sen bensin; biz hepimiz başka biriyiz. Bazen bunları düşünerek uykuya dalıyorum. Bu hayat o kadar da kötü değil. Bir de aç olduğumu hatırlasalardı. Her zamankinden daha iyi koku aldığımı; masanın üzerinde bıraktıkları barbunyaların yağ ve ekşiliğinin buharının bana ulaştığını; bunun benden daha güçlü olduğunu ve masaya koşmak, yukarı uzanıp ön pençelerimle kendimi orda tutmak ve burnumu kapların içine sokmak zorunda kaldığımı, bu arada Gudelia'nın bağırdığını ve Jesus'un kemeriyle bana saldırdığını ve benim de hırlayıp onu

ısırmak istediğimi ama yapamadığımı; ben fazla evcilim. Sadece havayı koklamasını ve sızlanmasını ve başımı eğip parmak izleriyle kirlenmiş, lekeli perdelerin arkasında bir köşede gizlenmesini biliyorum.

Jesus esniyor ve kazağı çıkarıyor. Gudelia'nın poposuna bir şaplak atıyor, o da tekrar gülüyor ve tırnağını kemiriyor.

Açım. Yemek istiyorum. Sonrasında üşüsem de.

Nemli gözlerimle terk edilmiş ve kırık, ayağının dibinde bir köpekle dairesindeki Sarah Bernhardt tablosuna bakıyorum. *Mon semblable, mon frére.* Baudelaire fotoğrafının çerçevesinde şimdi Elvis Presley var.

Bir tabak çilek için her şeyi verirdim.

"Sakin ol bakayım; bu kadar kızma."

"Ah Chucco, senin kadının olduğumu biliyorsun, neden hep kavga arıyorsun? Müzik harika, doğru söylüyorum, gerçekten. Sadece patronun müziği bana çok klas geldi."

"Gel buraya tatlım."

Bütün ışıkları söndürüyorlar.

Etrafımdaki havayı kokluyorum: bu ıslak seluloid kokusu, Claudia'nın filmlerinin kokusu. Uyumak istemiyorum. Biliyoruz ki uyku ölümün fotoğrafıdır. Uyuduğumda, sadece ölü bir kumsaldaki ölü bir atın yanıbaşında ölü bir kız görüyorum.

Sonra her şey daha iyi olacak. Ruth zaman zaman bana iyi biftekler getirmeyi üstlenecek. Ben, minne ar, onun elini yalayacağım. Ne tuhaf. Şimdi biliyorum. Ruth kauçuk bir maske kullanıyor, biraz buruşmuş. Onun gerçek yüzü, bir maymun yüzü.

Bana diyecek ki:

"Zavallıcık."

Ama ben şikayet etmeyeceğim. Bir köpek bile bilir ki zevk bilinçten ayrılabilir ama, kaderden ayrılmaz. Ve belki de kader bana başka bir gösteri daha sunabilir. Her birimiz diğer ikisini öyle çok düşündü ki, üçümüzün her biri. Belki de tonların, bakışların, hareketlerin bu dolaşımı -bizim üç görüntümüzü birbirlerine bağlamış olan o anlar- gelecekte halen anılır ve hatırlanır olacak. Ve o zaman, bir gün, bu eve gelir ve benim önümde sevişmeye karar verebilirler. Biz hayvanlar, her zaman seksin sadık şahitleri olmuşuzdur. Kuğular, panterler, köpekler, çiftleşme meselelerine bakabili-

riz, dokunulmaz ihlal paradoksuna. Siz ikiniz bana bu tatmini verebilirdiniz. Sizi yatağımın çarşafları arasında, kusursuz bir deniz kabuğunun içindeymiş gibi hayal ediyorum. Kardeşim olan adamın işkence görünüş öpüşlerini ve okşamalarını, annem olan o alev alev yanan hasta kadının vücudu üzerinde hayal ettim. Yatağımda birleşen vücutları, iki kristal kadeh gibi yankılanacak. Ve benim ikizim, bana, diğer bütün efsanelerin gizini çözen gerçek efsanenin, Delfi'de, birlikte doğmuş olan Apollo ve Dionysus'un aynı zamanda ortak bir ölümü paylaşacaklarını anlattığını söylemek isteyecek. Ama ben onları yenilgiye uğratacağım. Coşkularından faydalanmak üzere onları kendime çekmeye ve sonra da üzerlerine sıçrayıp, yüzlerini ısırarak, ön dişlerimi onların şah damarlarına geçirmeye karar verdiğim için değil, hayır. Sadece, kardeşlerim, bizi doğurmak için sancılar çekmiş olsa da, annemizin rahmini terk etmek zaman aldığı için: ondan çıkmanın, onu terk etmenin, ölmek olduğunu düşündük. Dokuz ay bir asırdır. Ve, o, şimdi, Claudia'nın kollarında, hayatı terk etmek istemeyecek, onun içinde gömülü kalmak isteyecek ve tıpkı ikimizin de, doğurulmadan önce, hayattan korktuğumuz gibi ölümden korkacak.

Ben değil.

Bu benim zaferim. Bir köpek şaşırmadan ölmesini bilir.